EUGEN BARBU

BALONUL E ROTUND

Coperta: T. MIRONESCU

EUGEN BARBU

BALONUL E ROTUND

Ediția a II-a

EDITURA TINERETULUI

Partea întîi

●

„TOCILARII" şi CEILALŢI

capitolul I

VESTEA

— Goolll !

— Ba nu e !

— A fost bară...

— Da' de unde !

— Gooolll !

— Nu e !

— Bară, bară...

— A fost gol toată ziua ! Uite pe unde a trecut mingea !

— Nu-i adevărat, a fost mai sus și mai la stînga !

— Să spună arbitrul !

— Ce-a fost, mă arbitrule ? Gol sau bară ?

Arbitrul, un pici în pantaloni de trening bleumarin, rămase cu fluierul în mînă. Privi nedumerit cînd la portar, cînd la cel ce strigă de două minute în gura mare : „gooolll !“

Afurisită treabă ! Așa e dacă nu joci cu bare regulamentare de 2, 44 pe 7, 32. El de unde să știe dacă a fost gol sau nu ? Portarul își pusese mîinile pe cap și se jura că mingea a trecut peste grămada de haine. Dar ce, ăilalți erau nebuni să-l creadă ? Acum, el trebuia să hotărască. Și asta cît mai repede, pînă nu se luau la bătaie. Din locul unde ședea, nu văzuse prea bine. Unde mai pui și vrabia la care trăgea cu ochiul ? Tocmai atunci aterizase în praful curții și se scutura ca după o baie. Cu o capcană ar fi prins-o numaidecit. Alt moment nu-și găsise Ștefan ca să marcheze golul ! N-ar fi fost nimic, dar scorul era unu la unu și de hotărîrea lui depinde soarta acestui meci. Ce era de făcut ? Acum o să sune de intrare și nu știa ce măsură să ia.

— Să spună arbitrul ! continuă să strige portarul.

— Gooolll !

— N-a fost gol !

— Ba da, a fost !

Pionierii se strînseră pîlc în jurul arbitrului. Se dădură jos și cei de pe garduri. Alergau toți spre centrul terenului. Numai „tocilarii“ dintr-a șaptea nu se mișcau. Sergiu Marcă poștală, zis Guadelupa, căsca plictisit.

— Ce s-or fi înghesuind așa ? îl întrebă pe vecinul său din dreapta.

— Eu știu ? Parcă-i la pomană ! În definitiv, arbitrul o să hotărască totul, zise Blondu', un băiat cîrn cu părul galben, strălucitor.

Micu, lunganul clasei, aruncă o vorbă în vînt :

— Ce vrei să le faci, puști !

Asta-i plăcea lui Sergiu Marcă poștală. Ili potrivi mai bine ochelarii pe nas și sublinie către ceilalți :

— Are dreptate Micu, sînt niște puști... Eu nu știu de ce-om mai fi pierzînd timpul ca să-i privim !

Grămada de copii se împărțise în două tabere, cît ai clipi din ochi.

— A fost !

— Ba n-a fost !

— Bară !

— N-a fost bară. Mingea a trecut prin spațiul porții.

Arbitrul ridică mîna :

— Stați !

Împrejur se făcu un cerc. Băieții erau numai priviri. Piciul în pantaloni de trening ceru balonul. Un suporter al „Rîndunicii“ îl aduse. Era cam dezumflat și descusut la o bentiță. Arbitrul îl pipăi bine, ca și cînd ar fi tîrguit un pepene. Nu-i plăcea, strîmbă din nas. Pe urmă se așeză pe el. Umbra i se așternu la picioare. Vrabia tot se mai scutura în praf.

— Cum e, arbitrule ?

— Stați ! Să vină la mine portarul și Ștefan !

Portarul avea genunchii zdreliți. Parcă îi lipise cineva bucățele de hîrtie roșie pe piele. Tîra după el un ciorap. Era murdar pe pantaloni și se scutură cu palmele. Își dădu șapca mare, cadrilată, pe spate și răsuflă înciudat. Celălalt, Ștefan, nu voia să stea de vorbă.

— A fost gol, exclama el, nici nu se discută!

— Vino aici! îl chemă arbitrul.

— N-am să vin! Ești arbitru sau nu ești?

— Sînt!

— Dacă ești, de ce nu hotărăști singur?

— Așa e! se auziră vocile suporterilor.

— Așteptați! spuse piciul.

Portarul adună pietricelele de la picioare. Din cauza lor se rănise la coate.

— Parcă ar fi împăratul Solomon! rîse de la locul lui Blondu'.

— Ce mai arbitru, nu știe ce să facă în situația asta!

— Nu vede!

— I-ar trebui niște ochelari!

Arbitrul se înfurie o clipă, se roși tot și le strigă celor din jur:

— Treceți voi în locul meu! Altă dată n-am să vă mai arbitrez! Scurt...

— E vorba, ce faci în situația asta? spuse cineva, batjocoritor.

— O să vedeți voi ce-o să fac!

Și îl chemă încă o dată pe Ștefan:

— Te rog să vii aici, altfel te elimin de pe teren pentru insulta adusă arbitrului.

Ștefan se apropie.

— Trebuie să-mi răspunzi ca un pionier. A fost sau n-a fost gol?

— Dar pe tine de ce te-am pus să ne arbitrezi dacă nu știi ce-a fost?

— Ca să fiu sincer, n-am fost atent. Se mai întîmplă! Te întreb însă deschis, pe cuvîntul tău de pionier: a fost sau n-a fost gol?

După aceea, arbitrul se întoarse spre portar:

— Pe cuvîntul tău de pionier: a fost sau n-a fost gol?

Se făcu tăcere. Vrabia zbură pe un gard. De acolo parcă se răstea spre cei din curte.

Portarul se gîndi bine cîteva clipe. Ii era frică să nu greșească înainte de a da răspunsul.

— Să spună Ștefan mai bine...

— Nu, tu să răspunzi! Pe cuvîntul tău de pionier: a fost sau n-a fost gol?

Portarul ridică în cele din urmă capul și zise cu mîndrie:

— Pe cuvîntul meu de pionier că n-a fost gol!

— Ștefan, ai ceva de spus?

— Nu! Dacă și-a dat cuvîntul, ajunge.

— Atunci să continuăm! propuse arbitrul și fluieră tare. Toată lumea afară! Eliberați terenul de joc!

Cercul suporterilor se sparse. Spectatorii își luară locurile pe gardul solariului. Cîțiva se cățărară în salcîmul din fundul curții. Acolo era „peluza populară“ — sediul celor care țineau cu „Rîndunica“. Un nor acoperi soarele. Numai de n-ar ploua, că abia se uscaseră bălțile!

Meciul reîncepu. Cele două echipe se așezaseră pe locurile lor. Portarul degajă balonul dezumflat și doi jucători se repeziră spre el. În urma lor rămase o dîră albă de praf.

★

De sus, de la o fereastră deschisă, priveau doi tineri. Nu trecuse nici unul peste douăzeci de ani. Cel îmbrăcat într-o bluză de culoarea cerului surîse. Pe frunte îi cădeau șuvițele părului castaniu.

— Ce spui de judecata arbitrului?

— Mi-a plăcut. Cel care i-a zis împăratul Solomon n-a greșit de loc.

— Nu-i așa?

— Pe vremea mea, o astfel de situație ar fi dat naștere la o bătaie...

— Am să-l felicit! spuse instructorul de pionieri. Uite, un fapt ca ăsta mă face fericit, înțelegi? Înseamnă că nu pierdem vremea degeaba! Sînt mîndru de pionierii unității mele!

Obrazul i se împurpurase și în ochii săi negri strălucea o bucurie abia ascunsă.

Celălalt își aduse aminte:

— Le spunem?

— Haide, repede, pînă nu sună de intrare...

Cei doi se grăbiră pe scări.

În curte strigătele se întețiseră.

— Haide, „Rîndunica“!

— Nu te lăsa, „Turcalețule“ !

— Pe ei și acasă !

— Haide, Ștefane, așa...

Căpitanul echipei „Turcalețul“ avea mingea, o conduse în dribling scurt, făcu o fentă, pasă lateral, extrema dreaptă veni în viteză, era gata să șuteze...

— Gooolll ! strigă un copil de pe ulucă și, uitînd să se mai țină proptit în mîini, alunecă.

— Ufff ! N-a fost gol...

Extrema dreaptă trăsese în pămînt. Acum își privea pantoful. Noroc că nu i se desprinsese talpa ! Ștefan își lovi fruntea cu palma.

De sus, se auzi clopoțelul care suna de intrare.

O ultimă cursă. Un jucător al echipei „Rîndunica“ fugi pe tușă cu balonul. Se afla aproape de poartă, scăpă de un adversar, trase și... firma de sticlă a Școlii elementare de băieți nr. 7 se făcu cioburi !

Copiii se repeziră spre haine. Arbitrul fluieră lung.

— Nu pleacă nimeni !

Se opriră cu toți, privind la cel care trăsese tocmai în zidul școlii.

— Dacă vreți să mai căpătm mingea de la magazie, trebuie să plătim paguba. Mîine aduce fiecare cîte doi lei. Acest lucru se putea întîmpla oricui !

Băieții se uitară unul la altul. Un glas protestă :

— De ce n-a fost atent ?

— Taci din gură, deșteptule ! Ai uitat că ieri era cît pe-aici să spargi geamul tramvaiului ?

— Așa e, așa e !

— Ca pedeapsă să aducă trei lei !

Instructorul de pionieri, însoțit de necunoscutul în bluză de culoarea cerului, sosiseră în curte.

— Apropiați-vă ! spuse primul.

Băieții își strînseră ghiozdanele și hainele.

Arbitrul dădu raportul :

— Tovarășe instructor, meciul „Rîndunica“ — „Turcalețul“ s-a terminat la egalitate : unu la unu. Nimeni n-a fost rănit. S-a spart un geam pe care-l vom plăti în colectiv. Mingea trebuie unsă și cusută. De serviciu, echipa „Val-vîrtej“, răspunde căpitanul echipei, Romică Șaibă, adică vreau să zic, Romică Dragu...

— Mulțumesc. Copii, iată despre ce este vorba în cîteva cuvinte...

Băieții se strînseră cerc împrejur. Priviră curioși la necunoscutul îmbrăcat în trening. Instructorul continuă :

— Tovarășul care mă însoțește este antrenor de pitici la cercul „Tînărul dinamovist“, cred că ați auzit de cercul „Tînărul dinamovist“...

— Cum să nu...

— Perfect ! Iată de ce, la începutul vacanței de vară, în cadrul taberei pe care o vom organiza în curtea școlii, va trebui să desemnăm echipa campioană a școlii, care să ne reprezinte în campionatul interșcolar. Trebuie să vă spun că, cine va cîștiga, va primi un rînd de echipament și o minge de fotbal, urmînd să joace în campionatul pe întreaga Capitală, campionat dotat cu o cupă foarte frumoasă care, între noi fie spus, n-ar strica s-o așezăm în vitrina din sala de festivități...

Antrenorul de la „Tînărul dinamovist“ ridică mîna și ceru să fie ascultat. Murmurul se potoli.

— Trebuie să mai adaug că, cei care se vor remarca, adică vor dovedi calități de buni sportivi, vor fi selecționați și vor putea să joace chiar din toamna aceasta în cadrul echipelor cercului „Tînărul dinamovist“... ceea ce este o onoare pentru orice pionier ! Sînteți de acord cu cele ce ați auzit ?

— Daaaa...

— Bine. Mîine vom afișa regulamentul competiției. Și acum, la clase !

— Un moment ! îi opri antrenorul. Pe cîte echipe putem conta la acest campionat ?

Se făcu un moment de tăcere. Băieții se priviră.

— Pe două ! spuse tare Ștefan, căpitanul „Turcalețului“, noi și „Rîndunica“ ; ar mai fi și rezervele, dar n-are nici un rost să ne stricăm picioarele degeaba.

Cei dintr-a șaptea erau gata să plece. Blondu' îl înghionti pe Sergiu Marcă poștală :

— Tu n-ai nimic de zis ?

— Ce să zic ? Pe mine nu mă interesează fotbalul.

Micu se strîmbă la el :

— Te cred și eu, dacă ești un încuiat... Toată ziua cu nasul în timbrele tale. Unde-i Romică ?

Pe Romică nu-l văzuse nimeni în ziua aceea. Clipici, care era ajutor de căpitan, își făcu loc cu coatele.

— Tovarășe antrenor, mai sîntem și noi...

— Care voi ?

— „Val-Vîrtej“, echipa clasei a șaptea...

Un hohot de rîs îi acoperi vorbele.

— Tocilarii !

— Rupe-cărțile !

— Echipa filateliștilor în frunte cu Sergiu Guadelupa !

— Liniște ! făcu instructorul de pionieri. Ce-i gălăgia asta ? Spune, Clipici, vă înscrieți și voi ?

— Bineînțeles, sări Micu de alături.

— Să vă aduceți o roabă în care să vă cărați golurile...

— Și un contabil care să le numere !

— Liniște ! spuse iar instructorul. Va să zică vă înscrieți și voi !

— De ce nu ? Le-arătăm noi acestor încrezuți !

Rîsetele băieților nu se mai isprăveau. Echipa clasei a șaptea era supranumită „ciuca bătăilor“, pentru că nu exista meci pe care să nu-l piardă la scor. Fapt explicabil cînd aveai în echipă jucători ca Bolidu', un grăsan care se împiedica la fiecare pas, unul precum Clipici, miop cum nu se mai poate, ca să nu mai vorbim de Sergiu Marcă poștală, care numai cînd auzea cuvîntul *fotbal* o lua la goană de-i sfîrîiau călcîiele. Echipei, ce-i drept, nu-i prea ardea de alergătură. Băieții se pregăteau pentru examenul de clasa a VIII-a, pentru trecerea la școala medie. Începuseră să-și dea aere, numindu-i pe ceilalți „puști“, și nu se afla unul între ei să nu se și vadă reușit ; așa încît fotbalul îi preocupa tot mai puțin. Numele echipei „tocilarilor“ era mai mult o batjocură. „Val-vîrtej“ voia să însemne că ei se mișcă așa cum se mișcă racii ori melcii și, de cîte ori își auzeau numele, cei dintr-a șaptea roșeau. Însă atîta rușine nu mai pățiseră pînă în ziua aceea. Clipici, ca ajutor de căpitan, o simțea mai mult ca oricare. Anul acesta nu cîștigaseră nici un meci. Între ei mai mergeau glumele, dar de aici și pînă la a se duce vestea la „Tînărul dinamovist“ că la Școala elementară de băieți nr. 7 există o echipă care se numește „Val-vîrtej", a „tocilarilor", supranumită „ciuca bătăilor", e un drum mai lung. Nu se putea, dacă ai inimă în tine, să nu te revolți !

Copiii se împrăștiaseră zgomotos. Într-o parte, cei dintr-a cincea strigau :

— Pentru „Turcalețul" de trei ori he-hip-ura, he-hip-ura, he-hip-ura !

— Pentru „Rîndunica" de trei ori trăiască, trăiască, trăiască ! răspunseră pionierii dintr-a șasea.

Salutul sportiv se făcuse din goană, cu vocile gîtuite de oboseală.

Instructorul sportiv privi la omul în bluză albastră :

— Atunci, ne-am înțeles, tovarășe ! Vă așteptăm. Cum vom deschide tabăra de vară, vă înștiințăm !

— Voi fi aici cu premiile...

Își strînseră mîinile și se despărțiră. Solariul rămase gol. Nu se mai vedeau decît pietrele ce ținuseră loc de bare, cîte doi bolovani mari de ciment pe care, de obicei, băieții își așezau hainele. Soarele lumina curtea întinsă în care numai vrăbioiul, din pricina căruia nu fusese atent arbitrul, se mai scălda în praf.

capitolul II

SĂ NU FI ÎN PIELEA UNUI AJUTOR DE CĂPITAN DE ECHIPĂ...

Bietul Clipici nu-și mai vedea capul de griji ! Colac peste pupăză, dispăruse și mingea. Săptămîna aceasta, clasa a șaptea răspundea de îngrijirea materialului sportiv. Acum, ce să-i dea magazinerului ? Îi întrebase pe toți după ora de matematică :

— Mă Bolidule, n-ai văzut tu balonul ?

— Care balon ?

— Mingea de fotbal...

— De unde s-o văd?

— Păi, cui i-a dat-o arbitrul?

— Eu de unde să știu? se miră grăsanul.

— Parcă tu știi ceva vreodată! făcu ajutorul de căpitan de echipă și-l întrebă și pe Micu: Tu n-ai văzut balonul?

— Nu.

— Nu știu la cine e și noi răspundem de materialul sportiv săptămîna asta...

— Te privește... dăduse Micu din umeri nepăsător.

— Egoiștilor! Vă trebuie dădacă. Adică eu, dacă sînt ajutor de căpitan de echipă, trebuie să am grijă de toate?

— Bineînțeles...

— O să discutăm noi cînd o fi de față și Romică Șaibă.

— O să discutăm, ce te-oi fi rățoind așa...

Clipici era foarte necăjit. Nici pe Romică nu-l găsea nicăieri. Și mingea asta parcă intrase în pămînt! De unde să pună el una nouă la loc? Toți or să-i sară în cap. Nu mai aveau cu ce să se antreneze. Pe stradă îl ajunse pe Sergiu Marcă poștală.

— Guadelupa, unde alergi atît de grăbit?

— Mă duc acasă, mi-e foame.

— N-ai văzut tu cumva balonul?

— Ce balon?

— Balonul de fotbal...

— Nu. Nici nu mă interesează, știi bine! Vă privește...

Clipici simți că-i vine să plîngă. Ce fel de echipă de fotbal o fi asta a clasei lor? Nu le pasă la nici unul de ceea ce se întîmplă în jur? Își aruncă părul, care-i cădea pe frunte, cu mișcări smucite. Lîngă el mergea absent filatelistul. Fluiera încetișor și rupea de pe garduri frunze prăfuite. Tare-i ardea lui Clipici să-i puie o piedică ochelaristului, să-l vadă cum cade în nas! Nu putu să tacă:

— Mă uit la tine, mă Sergiule...

— Ei, și ce vezi?

— Văd un nimic...

— Ce spui?

— Da, un om de nimic, fără ambiție, fără suflet...

Sergiu Marcă poștală ciuli urechile. Într-un tîrziu spuse ironic :

— Numai atît ?

Clipici se înfurie de-a binelea :

— Crezi că dacă ești bun la matematici și la limba română, ajunge ?

— Și tu ești bun la matematici și la limba română...

— Tocmai asta e, că nu ajunge numai atît !

— Ce tot spui ?

Clipici se opri în mijlocul drumului, puse mîinile pe obraz, ca și cînd s-ar fi îngrozit de ceva, și exclamă :

— I-ai văzut azi ?

— Pe cine ?

— Galeria...

— Ce galerie ?

— A cincea și-a șasea...

— Ei, ce-i cu ei ?

— Parcă ai fost surd, nu altceva !

— Ce ți s-a părut nemaipomenit ?

— „Tocilarilor, să vă aduceți un contabil..."

— Puști !

— Puști, nepuști, rîd ei de noi ? Rîd.

— Și mie ce-mi pasă ? De-acum s-a zis cu elementara, sîntem „mari" !

Clipici se strîmbă la celălalt :

— „Ce ne mai pasă de niște proști !..." Uite că mie îmi pasă ! Sîntem cei mai slabi jucători de fotbal din școală...

— Și ce-i cu asta ? A murit cineva că n-a jucat bine fotbal ?

Ajutorul de căpitan de echipă se roși tot și se răsti la filatelist :

— Ah, știu ce ți-ar trebui ! Știu ce ți-ar trebui !

— Ce mi-ar trebui ?

— Să naufragiezi undeva, să spunem în Guadelupa aia a ta, să te vedem...

— Ce crezi că aș păți ?

— Cu oasele tale moi, te-ar mînca fiarele...

— Crezi ?

— Pe cînd un sportiv, ehei, e altceva să ai mușchii puternici, să poți să alergi, să sari cu o prăjină...

Sergiu Marcă poștală intră la idei. Pe frunte i se ivise o umbră.

— Adică tu, mă Clipici, crezi că sportul ăsta ajută la ceva ?

— Ba bine că nu ! Tu ai băgat de seamă cum arată un campion ? E bine făcut, dezvoltat, pe cînd tu... Uită-te în oglindă, să vezi numai ce mutră ai !

— Ce vrei să spui ?

Ajutorul de căpitan rîse cu gura pînă la urechi :

— Parcă ești sfîntul Sisoe, slab, jigărit, palid și cu ochelarii ăia semeni cu moartea-n vacanță !

— Vorbești serios ?

— Cît se poate de serios... Prietena ta, Maria, cea pe care o aștepți în fiecare seară la ieșirea de la cursuri, ca să n-o muște cîinii de pe strada ta ; stați pe aceeași stradă, nu-i așa ?...

— Da. Ce-i cu ea ?

— Spune că, de fapt, dacă ar fi să vă atace cîinii, ar trebui să te scape ea pe tine, nu tu pe ea...

— A spus asta ?

— Crezi că mint ?

— Nu, nu, dar... Și ce-o face să bănuiască că sînt fricos...

Clipici știa unde să lovească. Se prefăcu că se gîndește puțin, și, în cele din urmă, zise :

— Totul ți se trage de la ochelari. Nici nu vezi prea bine și...

— Și ?

— Nu-i place cum arăți...

— Dar eu credeam că ochelarii, oricum, îți dau așa... un aer mai de... cum să spun, de *intelectual*...

Clipici îl bătu pe umeri, rîzînd :

— Să fii tu sănătos cîți intelectuali n-au ochelari...

Fără să știe cum, se treziră în fața casei lui Romică Șaibă. Azi căpitanul lor de echipă lipsise.

— Ce-ar fi să intrăm ? întrebă Clipici. Poate o fi fost bolnav. Pe urmă îi spunem și vestea...

Sergiu Marcă poștală mormăi ceva. Cele auzite îl întristaseră. Curtea îngustă și lungă fu străbătută cu pași mari. Îi întîmpină o femeie între două vîrste, îmbrăcată într-un capot albastru. Era mama lui Dragu.

— Bună ziua, spuseră băieţii. Sîntem colegii lui Romică, vrem să-l vedem. E acasă ?

— Da. Poftiţi înăuntru. Azi a fost cam bolnav, nu l-am lăsat să meargă la şcoală.

Intrară. În mijlocul dormitorului, căpitanul „Val-vîrtejului“, legat la cap, citea o carte.

— Ce-i cu voi ? se miră Şaibă cum îi văzu.

— Ce să fie ? Voiam să ştim ce faci, de ce n-ai venit azi la şcoală ?

Romică le arătă legătura albă, care-i înconjura fruntea :

— Mă doare capul de-aseară, am şi puţină temperatură...

Într-adevăr, îi văzură şi obrazul îmbujorat.

— Şi crezi că trece ?

— Trece mîine şi gata ! Dar ce s-a întîmplat, că trebuie să se fi întîmplat ceva de-aţi trecut voi aşa de curînd pe la mine...

Clipici îşi lăsă ghiozdanul pe duşumele, se aşeză pe marginea patului şi spuse cu năduf :

— Tocmai vorbeam pe drum cu filatelistul...

— Ce vorbeai ?

— Îi ştii pe cei dintr-a şasea ?

— Cum să nu !

— Şi pe „Rîndunica“ ?

— Şi pe „Rîndunica“.

— Ei bine, ţine-ţi urechile ! Află că au rîs de noi...

Romică Şaibă se ridică în coate :

— Au rîs de noi ?!

— Cum mă vezi şi te văd ! Întreabă-l şi pe Sergiu, că nu era mort !

— Aşa e, Sergiule ?

— Aşa e ! aprobă Guadelupa cu un aer trist.

Romică se dezveli, îşi smulse legătura care-i ţinea fruntea şi zise cu glas tare :

— Să nu-mi spui de ce ! O ştiu ! Aţi jucat fotbal cu ei şi v-au bătut iar şi încă la scor !

— Potoleşte-te...

— Cum să mă potolesc ? Doar v-am spus că nu trebuie să mai jucăm pînă nu ne antrenăm cum trebuie !

— N-am jucat, Romică!

— Atunci?

— A venit un instructor de la „Tînărul dinamovist". Se organizează o competiţie. Cine va cîştiga, va reprezenta şcoala în campionatul interşcolar pe Capitală. Premii: o minge de fotbal şi un rînd de echipament!

Şaibă se aşeză iar pe pat. Parcă-i mai trecuseră căldurile. Gîtul i se uscase de tot. Mai întrebă, neîncrezător:

— E adevărat?

— Dacă-ţi spun!

— Cînd începe întrecerea?

— Păi îndată ce facem tabăra de vară, adică după examene...

Căpitanul „Val-vîrtejului" îşi frecă palmele.

— Cade foarte bine! Foarte bine, vă spun! Odată terminate şi grijile, să-i vedem!

Clipici lăsă o buză în jos:

— Adică, tu, Romică, ai vreo speranţă...

— Ce speranţă?

— Că-i vom bate vreodată pe nesuferiţii ăia?

— Ba bine că nu! Ce, crezi că sînt mai buni ca noi?

— Cum să nu fie, doară ne-au bătut de cîte ori am jucat cu ei!

— E şi vina noastră, nu avem antrenament...

Ajutorul de căpitan se însufleţi:

— La drept vorbind, aşa e. E ceea ce-i spuneam pe drum lui Sergiu. Sîntem lipsiţi de ambiţie. Ce dacă o să intrăm în clasa a opta? Sîntem decanii şcolii? De ce n-am fi şi la fotbal cei mai buni?

— Bine zis! Ce ai de spus, Sergiule?

Sergiu era taciturn. Ceea ce auzise de la Clipici în legătură cu prietena lui, Maria, îl întristase. Îşi mînca unghiile cu furie. Mormăi în cele din urmă:

— Pe mine nu mă interesează...

— Nu te interesează! îl strîmbă căpitanul „Val-vîrtejului". Am să fac din tine un stoper clasa una, eşti înalt cît turnul Sfatului Popular din Banu-Manta. Întîi şi-ntîi să-ţi dai ochelarii ăia jos, auzi? Cîte dioptrii ai?

Guadelupa dădu din umeri.

— N-o fi ştiind. Ia dă-i încoace!

Sergiu se trase speriat într-o parte.

— Nu...

— Nu ţi-i mănînc ! se înfurie Romică.

— Se murdăresc !

— Dă-i, mă, încoace !

— Nu se poate !

— Uite la el, Clipici...

— E sucit rău, lasă-l în pace !

— Nu-i nimic, tot am să-l învăţ să joace fotbal ! Să vedem dacă o să dea cineva mai bine cu capul decît el... Va să zică, au rîs de noi ?

— Da. Rîdeau şi spuneau că să ne tocmim un contabil să ne numere golurile pe care o să le primim...

— Mai spune, mai spune ! Simt că-mi trece durerea de cap...

— Altul adăugase că n-ar fi rău să cărăm mingile cu roaba...

— Aşa, şi...

— Nici n-au vrut să ne înscrie în campionat. Cînd a întrebat antrenorul de la „Dinamo" pe cîte echipe se poate conta, ce crezi că a răspuns un deştept : „Pe două" !

— Adică noi nu mai eram pe acolo. Noi nu mai contăm... Ah, cum de am lipsit tocmai azi ! Aş fi ştiut eu ce să le spun !

Clipici se încruntă şi zise, amărît :

— Pentru noi nu rămîne decît un singur lucru de făcut : să-i batem. Acesta să fie răspunsul nostru.

Romică Şaibă, căruia îi trecuse cu acest prilej orice durere, se sculă din pat şi începu să umble prin odaie, cu mîinile la spate :

— Mîine vin neapărat la şcoală. Începem antrenamentele. Mi se pare că săptămîna aceasta noi sîntem responsabilii cu ţinerea echipamentului sportiv...

— E adevărat, dar s-a mai întîmplat ceva... se bîlbîi Clipici.

— Ce s-a mai întîmplat ?

— Mingea a dispărut !

Romică crezu că nu aude bine :

— Adică, noi, a şaptea, am luat balonul în primire şi nu mai ştim unde este ? Adică dacă eu, Romică Şaibă, lipsesc o zi, se pierd toate? Asta vrei să spui? Ei bine, domnule Clipici, dacă mîine la ora douăsprezece nu aflu unde este balonul, postul dumitale se desființează! S-a înțeles? Un ajutor de căpitan de echipă trebuie să știe totul, să țină în lipsa căpitanului jucătorii în mînă, altfel, pfiiiuuu! Altul! Mai bine îl aleg pe Bolidu' în locul tău!

Vorbele lui Romică îl usturau pe Clipici.

— Nu înțelegi? Au profitat de o clipă de neatenție, pe cînd se discuta despre campionat, și au furat mingea... Au făcut-o numai ca să rîdă de noi!

— Cu atît mai bine. Vei afla cine a luat-o și, în schimbul acelui balon peticit, vom cîștiga pentru clasa a șaptea unul nou-nouț de la „Dinamo“! Acum plecați! Mîine, în clasă, voi convoca o ședință extraordinară în vederea discutării tuturor problemelor. Și pe cei care au făcut treaba asta, lasă-i pe mine! Îi cam știu eu.

capitolul III

O PLOAIE CARE NU SE MAI ISPRĂVEȘTE

Ploua. Uf, ce mai vară! De dimineață era cald.

Chip să mai faci antrenament! Mingea numărul 5 stătea unsă pe podele. Ce-or fi mai căutînd-o cei dintr-a șaptea! Nu-i nimic, las' s-o caute! Așa se ține un lucru pe care ți l-a încredințat organizația de pionieri?

Ștefan asculta burlanele care torceau. Pămîntul se înmuiase. Dacă te scufundai în el alunecai, cădeai, îți rupeai hainele de pe tine și pe urmă... ține-te cu părinții! Și Uțu, care nu mai vine odată. Doar îl convocase la o consfătuire ca între căpitanii de echipă! O fi întîrziind din pricina ploii ăsteia blestemate. Nu-i mai ardea nici de scris, nici de citit. Cum să citești cînd afară cădea potopul? O să crească praz în curte! Păi sigur! A, la țară mai înțelegea el! Acolo, da, să plouă! Dar la București?

Ce trebuia la București atîta umezeală ? Că din pietre n-or să iasă lalele...

Țiglele clădirii de peste drum asudaseră.

Pe poartă intră Uțu. Călca pe vîrfuri să nu se murdărească. Avea pantofi noi, își și găsise cînd să și-i pună ! Se opri în fața unei bălți și se pregăti s-o sară. Așa, hop ! Sărise. Tot își udase tocurile.

— Bună... spuse, deschizînd ușa.

— Vino mai încoace, îl chemă Ștefan, să nu facem prea multă gălăgie, dincolo doarme tata, abia a venit de la serviciu...

— Ce spui de vremea asta ?

Uțu își lipi nasul de geam. Avea un nas cît un mosor, turtit și plin de pistrui.

— Ce să spun... Eu să fiu inginer al atmosferei...

— Ce-ai face ?

— Aș planifica. Stai, domnule : unde trebuie ploaie ? În Sahara, nu-i așa ? Bun ! Păi dacă trebuie în Sahara, ia să trimit eu norii ăștia, doldora, să-și deșerte acolo încărcătura...

— Bine ar fi ! Am mai putea juca și noi fotbal...

— În legătură cu asta, voiam să te întreb, nu ne-au simțit „tocilarii“ ?

— De unde să ne simtă ? Ei sînt cu fruntea-n nori ! Mă rog, intră la școala medie, nu se mai uită la *puști !*

— Ce zici de curajul lor ? S-au înscris în campionat, deși știu că n-au nici o șansă !

— Dacă ar fi fost Romică Șaibă la școală, n-o făceau ! El vede mai departe. Nu înțeleg ce pretenții au... Cu cît i-ați bătut voi ultima oară ?

— Cu șapte la patru...

— Ei poftim ! Ce mai vor ?

— Și voi ?

— Cu șase la unu...

— Pe vremuri la scorul ăsta li se luau și cămășile !

Uțu și Ștefan rîseră deodată.

— Ba bine că nu ! Lumea i-ar fi huiduit ! Ce vrei... „Val-vîrtej“, echipa-fulger ! În frunte cu Bolidu', extrema stîngă cea mai rapidă din lume : patruzeci și cinci de minute și patru zecimi pe suta de metri !

— Să lăsăm fleacurile. Ai învățat pentru azi ?

— Mai poți parcă să înveți pe o astfel de vreme ? Și pe urmă, nu uita că vine vacanța cea mare... Dacă nu m-ar mai întreba tata din cînd în cînd : „Ei, la ce te-a mai ascultat, Ștefane, azi ?", puțin mi-ar păsa. Stau binișor...

Ploaia zuruia în continuare. Sub fereastră crescuse o mare în miniatură, în care se vedea răsturnat tot cerul pe care se striga un stol de păsări.

— Ai luat vreo notă azi ?

— Da. La fizică.

— Cît ?

— Un 8. Tata ar vrea să am numai zece, ori asta nu se mai poate. A, dacă am fi ca dumnealor...

— Ca „tocilarii"...

— N-am mai ieși din 10. 10 la fizică, 10 la română, 10 la purtare, 10 la...

— Dar cum nu sîntem chiar așa...

— Mai merge și cîte un 8 și cîte un...

— Bate-n lemn, pușchea pe limbă, că și acum tremur cînd mă gîndesc că s-ar putea să mă asculte la...

— Fă-te că n-ai auzit ! E vorba, mîine apare anunțul la gazeta de perete ?

— Cum să nu ? Eu însumi l-am scris cu litere de-o șchioapă : Atențiune ! Cercul sportiv „Tînărul dinamovist" organizează o competiție între cele mai bune echipe ale Școlii elementare de băieți nr.7. Vor participa echipele : „Turcalețul", căpitan Ștefan Axente, „Rîndunica" (nu s-a ales căpitan de echipă din pricina divergențelor organizatorice) — știi că eu sînt numai căpitan, cum se spune, *ad-interim* — și „Val-vîrtej" ; asta am scris între ghilimele ca să rîdă băieții și am pus și o paranteză (melcii), căpitan Romică Dragu zis Șaibă...

— Nu trebuia să adaugi nici o paranteză, tovarășul instructor se va supăra pe tine. Știi bine că o astfel de atitudine...

Uțu se burzului :

— Adică ce atitudine este ? Toată lumea a aflat că sînt niște caraghioși, care nici nu știu cum se lovește mingea cu piciorul. Romică și Clipici ce le mai „vede", încolo...

— În sfîrșit, mai este o chestiune...

— Care anume?

— Am auzit de un regulament.

— Regulament?

Uțu se apropie, curios.

— Da. Și încă ce regulament!

— Acum aflu de treaba asta...

— Ține-te bine...

— Spune, Ștefane...

Celălalt privi afară. Printr-o șipcă a gardului care da spre vecini trecea un cocoș, țanțoș ca un premiant. Se scutură de apă și dădu un strigăt de dincolo de uluci.

— Auzi, la campionatul ăsta nu au voie să joace decît pionierii care au toate notele de trecere...

— Ce face?!

— Îți spun ce-am auzit. Directorul a vorbit cu instructorul. Ghinea a tras cu urechea. Era de serviciu pe cancelarie...

— Nu se poate! Adică...

— Da, da... La ce stai prost?

— La matematici!

— Deci...

— Nu zău, e adevărat?

Uțu avea figura unui om care a înghițit cuie.

— Da. Dacă ai o notă proastă la ceva, pfiii...

— M-am șters pe bot de fotbal... Să te ții toceală!

— Și crezi că n-ai să te descurci?

— Ba da. Dar nu-i așa simplu. În ultimul timp m-am cam lăsat pe tînjală... Adică să nu jucăm noi, eu și Sile, că și Sile stă prost?

— Vezi bine.

— Păi, se poate una ca asta?

— Uite că se poate!

— Mie nu-mi vine să cred! Ăsta nu mai e fotbal, domnule! Ăsta nu mai e campionat! Ce dacă ai o notă mai slabă la matematici? Unde s-a mai pomenit? În care regulament scrie o asemenea bazaconie? Dar asta-i o conspirație a „tocilarilor“, o competiție pentru ei! Să-l întreb eu pe Ozon: „Cît aveai, tovarășe, la matematici cînd învățai la școală?“ Parcă fotbalul este așa, ceva la îndemîna oricui? Haidade! Dacă n-ai puțin talent, aleluia! Uită-te tu, Ștefane, la Bolidu'. Învață de rupe pămîntul, ca și Clipici, ca și Sergiu, ca și Micu, ca toată clasa a șaptea, mă rog. Dar ia pune-i să-ți facă un „stop“ ca lumea ? Crezi că le merge ca în caietele lor din care nu mai scot nasul ? Da' de unde !

Ca să-l liniștească, Ștefan îl bătu pe umeri, spunînd :

— Vorbiți cu instructorul de pionieri ! Nici așa ! Ăsta e un regulament prea drastic, draconic, ca legile tiranului acela de la Atena ! Vorba ta : ce are fotbalul cu învățătura ? Eu unul nu văd legătura de loc, dar absolut de loc !

Picăturile de ploaie făceau farfurii în oceanul de sub fereastră. Copiii își imaginară o clipă solariu lor. Trebuie să fie o baltă în fața porților ! Să înoți, nu altceva ! Asta le trebuia...

— Ce-ar fi să mergem la antrenorul de la „Tînărul dinamovist“ ? propuse Uțu.

— Duceți-vă... tu și Sile. Și ce-o să-i spuneți ?

— Să-i arătăm situația...

— Bună idee !

— Dar unde-l găsim ?

— La stadionul „Dinamo“ întrebați unde-i cercul „Tînărul dinamovist“ și gata...

— Cînd să ne ducem ?

— Cît mai curînd. Joi, că-i zi de antrenament...

— Să vedem care pe care. Am plecat, la revedere.

Ștefan rămăsese singur. Pe buze îi flutura un zîmbet. Cu alte cuvinte, tot era bine să ai cîte o consfătuire amicală cu adversarii. „Turcalețul“ stătea foarte bine și în privința asta ! Nu aveau ei tocmai niște tocilari, cum păreau cei dintr-a șaptea, dar nici corigenți nu aveau în echipă. Ia să cîntărească mai bine situația ! Totul era clar : dacă lipsea Sile și Uțu, „Rîndunica“ se ducea pe copcă ! Pînă acum erau egali. O dată bătea a șasea, o dată a cincea ! Mai făceau și cîte un meci nul. Dacă ar fi fost după goluri, nu marcaseră mai multe decît ceilalți. Ba, dimpotrivă... Bine ar fi fost să lipsească și Sile și Uțu ! Ține la ei, aveau băieți foarte buni, dar la o adică o minge nouă-nouță de la „Dinamo“ și mai ales un rînd de echipament n-ar strica. Frate să-ți fie, la revedere ! Brînza-i pe bani ! Cît privește pe împiedicații dintr-a șaptea, nici la degetul cel mic nu le stăteau. La drept vorbind, el să fi avut o astfel de echipă nici n-ar mai fi înscris-o în campionat !

Tii, se lăsase întunericul și nu citise nimic! Dacă-l asculta mîine și o pățea tocmai acum, la sfîrșitul anului? Bine ar fi fost să se fi inventat un aparat de învățat! Să te uiți o dată pe pagina unei cărți și s-o știi pe dinafară...

capitolul IV

ROMICĂ ŞAIBĂ NU SE LASĂ CU UNA, CU DOUĂ

Printre scîndurile șopronului se auzea vîntul. O rază de soare se strecoară de deasupra. Mirosea a catran încins și a talaș. Clipici pîndea poarta. Numai de nu i-ar vedea cineva. Romică Șaibă stătea pe un butoi, încruntat. Își mîngîia genunchiul gol din cînd în cînd, cu privirile pierdute. Cureaua i se desfăcuse și-i atîrna pe un picior. În cele din urmă ridică repede capul și-l mai întrebă o dată pe Clipici:

— Și spui că ai făcut bine mobilizarea?

— Da, șefule!

— O să văd... E patru fără cinci după ceasul meu...

Privi neliniștit alături pe o masă pe care, într-un carton rotund ca un cadran, înfipsese un băț ce arunca o umbră subțire în dreptul unei cifre scrise cu creionul. „Ceasul" lui Romică nu dăduse niciodată greș.

Ajutorul de căpitan era liniștit. Încă din prima oră lansase un apel către judecătorii „Val-vîrtejului", un apel scris cu litere de-o șchioapă: «Azi toți jucătorii și rezervele echipei „Val-vîrtej", de trei ori cîștigătoare a cupei solariului „Steaua" și campioana străzii Banu-Manta (în realitate, cupa solariului fusese cîștigată numai de două ori, și asta anul trecut, cînd jucase la ei și un pitic de la „Locomotiva", care acum era junior), sînt convocați în magazia din strada Petru Maior 15 (sediul echipei), a doua ușă din curte, pe dreapta, la o ședință foarte importantă.

Toți jucătorii și rezervele sînt rugați să vină cu echipamentul pe care-l au asupra lor (ciorapi, glezniere, pantofi de tenis, tricouri etc.), precum și cu propuneri în vederea campionatului care va fi organizat în tabăra de vară a școlii. Se vor pune la punct chestiuni foarte importante ca : procurarea de echipament, începerea unor antrenamente sistematice și altele.

Cine va lipsi va fi dat afară din echipă !

Pentru căpitanul echipei, Bogoi (Clipici)»

Biletul circulase pe sub bănci în timpul lecției de limba română și cei interesați dăduseră din cap, în semn de înțelegere. Bolidu', rezerva echipei, îi trimisese ajutorului de căpitan un fel de telegramă pe care scrisese :

„Precizează ora începerii ședinței. Ai uitat s-o faci. Aduc cu mine o pompă de bicicletă pe care o fac cadou echipei ! "

Bolidu' avea dreptate. Uitase să scrie ora începerii ședinței. Trimisese repede un nou comunicat, de data asta prin Morse, din bancă în bancă :

„Ședința începe la orele 16 (patru) foarte precis. Se vine conspirativ, în lanț, deoarece sediul echipei se află în aceeași curte în care locuiește un elev din clasa a șasea. Nu sînt cîini. Cine se rătăcește, să fluiere marșul pionierilor (primele măsuri, rar). Trimiteți mai departe ! "

Parcă mai ascultase cineva explicațiile profesorului în ziua aceea ?

Clipici ajunsese devreme acasă, mîncase în grabă și o pornise în goană către casa lui Romică. Acum pîndeau amîndoi, printre șipcile magaziei, venirea celorlalți. De la trei și jumătate și pînă la patru fără un sfert aranjaseră „sala de ședințe". Așezaseră cîțiva butuci de lemn pe jos și totul se putea numi mulțumitor. Cine n-o să aibă unde să stea, o să ia loc pe tejgheaua de tîmplărie a tatălui lui Șaibă. Ea trebuia să fie un fel de balcon, de unde se vedea mai bine. Numai că se făcuse patru după ceasul lui Romică, și nu venea nimeni...

Ba nu ! Uite-l pe Bolidu', un băiat gras, roșcovan, cu picioarele albe ca laptele. Era îmbrăcat într-un tricou roșu și în pantaloni de doc. Ținea în mînă pompa de bicicletă pe care o promisese. Deși nu-l băgaseră pînă acum niciodată în echipă la vreun meci, pentru că prea era gras și alerga încet, era nelipsit de la întîlnirile lor. El nu se supăra niciodată. Vocea lui putea fi auzită de departe încurajîndu-și echipa.

— Pst ! îl chemă Clipici.

— Ei ?

— Pe-aici !

— Vin.

— Te-a văzut careva ?

— Nimeni.

— Mai e cineva ?

— Da. Micu și Blondu'. Vin cîte unul, conspirativ.

— Bun. Stai jos !

— Uite pompa. O dăruiesc clubului !

— Vorbește încet, ne poate auzi cineva.

Bolidu' se așeză pe o buturugă.

— Aici e atelierul tatălui tău ? îl întrebă grăsanul pe Șaibă, care nu se mișcase din locul pe care ședea.

— Nu e tocmai un atelier. Are, după cum vezi, o tejghea la care mai lucrează pentru casă cîte ceva cînd se plictisește.

— Ce de scule !

— O mulțime ! mormăi și Clipici, privind mai departe prin crăpăturile magaziei.

— Și pe tine te-a învățat tîmplăria ?

— Da. Știu să dau la rindea...

— Ce spui ? Meseria, brățară de aur...

— Băițuiesc, dau cu șmirghel...

— Uite că vine Blondu'...

După el pășea Micu pe fusele lui de picioare. Avea o tichie albă pe cap și fluiera marșul pionierilor, deși dispoziția interzicea nemărturisit aceasta. Bolidu' scoase o mînă afară prin șipci și-i chemă. Din doi pași erau amîndoi înăuntru.

— Stați jos, aici.

Blondu' întrebă :

— Ai adus pompa, Bolidule ?

— Am adus-o, uite-o !

— Bravo ! Mingea s-o mai găsim și gata...

Romică Șaibă își aruncă privirile către Clipici, care îi făcu un semn liniștitor : „Am aflat cine-a luat-o..."

— Ce păzesc ceilalți de nu mai vin ? întrebă căpitanul.

— Vin îndată, spuse Micu. Pe Sergiu Marcă poștală l-am lăsat la colțul străzii...

— El nu e jucător, zise Clipici.

— O să-l facem să fie !

— Chior cum este ?

— O să vedem noi dacă este chiar atît de chior... mîrîi Șaibă. Cine mai trebuie să vină ?

— Mîță și Nicu Ștafetă. Efectivul complet...

Ochelaristul și apăruse. Se strecură repede înăuntru și le spuse :

— Restul mă urmează...

Vru să-și ia o buturugă și pe urmă se răzgîndi :

— Las', mai bine stau colea la „cucurigu", pe tejghea. Așa...

Se săltă în mîini și privi împrejur prin ochelari.

Pe poartă intră Mîță. I se spunea așa pentru că avea niște priviri de pisică. Îl chemă pe cel din spate. Nicu Ștafetă ținea mîinile în buzunar și se prefăcea nepăsător. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce caută în curte, ar fi răspuns cu obrăznicie că vrea să ia tramvaiul.

— Unde v-ați găsit și voi să faceți ședința ! exclamă de la ușă. Mai bine mă întrebați pe mine, vă duceam într-un loc să stea motanul în mustăți ! Nici Sherlock Holmes nu ne-ar fi găsit !

Mîță purta pe umăr un sac de antrenament. Îl împrumutase de la frate-său, ca să se uite lumea după el pe stradă, să-l creadă vreun sportiv mai acătării. Nicu își ferea buzunarele pline cu lămpi de radio. După ședință avea treabă la cercul radiofoniștilor.

— Bine că ați venit ! spuse mulțumit Romică. Cam tîrziu, dar tot e bine. Putem să începem ?

— Ar trebui ! aprobă Clipici.

— Așa. Uite, am să mă urc aici pe tejghea, lîngă Sergiu. Cine ia note ?

— Bolidu', cine să ia ? De-atîta-i bun !

Bolidu' nu se lăsă rugat de două ori. Scoase la repezeală o hîrtie și un creion. El făcea de toate în echipa asta. Căra echipamentul cînd era cazul, cerea bani acasă pentru deplasările „Val-vîrtejului" la meciurile pe care băieții le susțineau cu alte străzi și, cîteodată, mai plătea cîte un suc de portocale de cap de om după victorii (e drept că lucrul acesta se întîmpla destul de rar, dar se mai întîmpla).

— Să facem o ordine de zi, propuse Şaibă.

— Să facem.

— La punctul unu : situaţia echipei...

— Se aprobă !

— La punctul doi : antrenamentele.

— Bun.

— Punctul trei : organizarea, luarea de măsuri în vederea procurării de echipament, a găsirii mingei detaşamentului şi diverse...

— Merge !

— Ultimul punct : discuţii.

Se făcu o pauză scurtă.

— Ai notat, Bolidule ?

— Notat.

— Bun. Trecem la punctul unu : cine se înscrie la cuvînt ?

Nicu Ştafetă ridică braţul.

— Eu.

— Ai cuvîntul !

— Aş vrea să întreb pe toţi cei de faţă dacă au citit regulamentul afişat la intrarea şcolii...

Echipierii „Val-vîrtejului“ se mirară în gura mare :

— Ce mai întrebi ? Îl ştim pe dinafară !

— Uite, eu l-am copiat, spuse Clipici. Vreţi să-l recitesc ?

— Da... aprobară cîteva glasuri.

— Ascultaţi atunci :

Regulamentul campionatului
organizat în cadrul viitoarei tabere
de vară a Şcolii elementare nr. 7
(disciplina : fotbal)

Punctul unu : la această întrecere, care urmează a desemna pe campionul şcolii noastre, se pot înscrie toate echipele din cadrul cercului sportiv al şcolii.

Aici Clpici făcu o paranteză : Ştiţi bine cîte echipe sînt.

Punctul doi : Cîştigătorul va fi aflat în urma întocmirii unui clasament (meciurile au loc în sistemul campionat, adică sînt neeliminatorii).

Punctul trei : În caz de egalitate de puncte se ia în considerație golaverajul.

Punctul patru : Dacă și în cazul acesta nu se poate stabili cîștigătorul, se va disputa un meci suplimentar.

Punctul cinci : Durata unui meci este de o oră (treizeci de minute o repriză).

Locul întrecerii : solariul școlii.

Data începerii competiției va fi fixată ulterior.

Condiția specială : La acest campionat nu participă decît școlarii care au note de trecere.

(Urma o semnătură pe care ajutorul de căpitan n-o mai citi.)

Romică Șaibă se ridică de la locul lui și făcu liniște.

— Trebuie să discutăm condiția specială a concursului: sper că nimeni nu-i amenințat de vreo corigență...

— Bolidu' a luat un doi săptămîna trecută la desen, pentru că a venit cu o planșă pătată de grăsime ! îl denunță Micu.

— Pagubă-n ciuperci ! Și-așa nu joacă ! aruncă disprețuitor Blondu'.

— Liniște ! strigă căpitanul „Val-vîrtejului“. Unde ne aflăm aici ! Ce, am venit ca să ne arătăm unul pe altul cu degetul, sau să facem o treabă ? În ceea ce mă privește, cred că priviți problema greșit.

— Ce nevoie mai avem noi de rezerve ? și încă ce rezerve !

— Avem. Dacă se rănește vreunul ? Dacă pleacă cineva în provincie, că vine vacanța, nu uitați...

— Nu pleacă nimeni în provincie. Unde să plece ?

— Să stea motanul în mustăți ! Păi cînd e vorba de echipa de fotbal, orice jucător lasă totul deoparte, adăugă Nicu Ștafetă.

— Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc, începu Romică Șaibă. Eu am lipsit în ziua în care s-a anunțat campionatul pe școală. Clipici, secundul meu, mi-a raportat ce s-a întîmplat la solariu... Mi se zbîrlește pielea pe mine cînd îmi aduc aminte ! Cred că nu mai e nevoie să vă reamintesc ce s-a spus despre echipa noastră...

— Răzbunare ! strigă Blondu'.

— Mai încet, că ne-aude cineva, prostule ! îl trase Clipici de mînecă. Uiți că sîntem în ședință secretă ?

— Ascultați ! Dacă aveți mîndrie, dacă nu vă este indiferentă această batjocură care ne-a fost aruncată, trebuie să luăm măsuri.

— Așa e ! Așa e !

— Băieți, ni se spune, pe drept sau pe nedrept, „tocilarii"... Ei bine, trebuie să ne facem renumiţi nu numai la învăţătură. Sînt convins că prietenul nostru Bolidu' va aduce o altă planșă şi nu-şi va primejdui situaţia la desen, așa încît în echipa noastră n-o să existe nici un corigent. Trebuie, așa cum am zis, să devenim temuți și la fotbal, s-a înțeles ?

— Înţeles ! aprobară ceilalţi în cor.

— Pentru ca să reuşim, vom face un singur lucru : ca de obicei, vom *toci,* adică vom învăţa fotbalul așa cum am învăţat și atîtea alte lucruri. Eu cred că nu se află ceva ce nu poate fi învăţat ! Așa este ?

— Așa este !

— Pentru aceasta ne trebuie un manual de fotbal ; după cîte știu, asemenea manual există. Cine se obligă să-l procure ?

Se făcu un minut de tăcere. Tot Bolidu' îi salvă și de data aceasta :

— Cred că ştiu eu unul... Staţi numai o clipă ! Da, are un văr de-al meu ! Am să mă duc chiar mîine la el. Îi spune „Tactica fotbalului" sau aşa ceva.

— Ura ! Pentru Bolidu' de trei ori „ura "!

— Tăcere, băieţi, o să fim descoperiți !

O mulțime de mîini se îndreptară spre grăsan. Romică Şaibă făcu cu greutate liniște :

— O dată pusă la punct chestiunea aceasta, trecem mai departe : cînd începem antrenamentele ?

— Mîine, zise Mîță. Ce să mai așteptăm ?

— Se aprobă ?

— Se aprobă !

— Antrenamentele vor avea loc deocamdată numai de două ori pe săptămînă, ținînd seama că se apropie examenele. Nu uitaţi că trebuie să trecem cu toţii în clasa opta ! După examen vom face mai multe. Timp este destul.

Clipici se sui pe tejghea şi le făcu semn cu mîna :

— Măi băieți, dar cine o să conducă aceste antrenamente ?

Se făcu liniște.

— Căpitanul de echipă, tot știe el mai multe decît noi! Nu mai întrebăm pe nimeni!

Romică Șaibă tăcea încruntat. În cele din urmă spuse:

— Nu e bine. Ne trebuie un antrenor!

— Unde să-l găsim?

— Să ne gîndim...

Cinci minute nu se auzi decît bîzîitul muștelor. Nicu Ștafetă sări deodată ca ars:

— Am găsit! Am găsit!

— Pe cine?

— Șefu'... Taică-meu! Cînd era tînăr a jucat la „Biruința", cea mai grozavă echipă de pe terenul Romcomit...

— Ce spui? se miră Clipici.

— Ar fi trebuit să știi mai mult fotbal dacă ai avut un astfel de tată! observă cu amărăciune Blondu'.

— Să stea motanul în mustăți dacă nu era cel mai bun inter din țară! Cel puțin așa spune...

— Vorbește cu el! Dacă primește, îi împrumutăm și manualul de fotbal pe care o să-l aducă Bolidu'.

— Ce manual, parcă voi credeți că mai are nevoie de manual...

— Mă rog, cum o să vrea.

— Cînd ne aduci răspunsul în chestiunea asta?

— Mîine.

— Notează, Bolidule, să nu se uite! Cine nu-și respectă angajamentele, știți ce pățește: amendă cinci lei și la a doua abatere excluderea. Trebuie să fim serioși... Trecem la punctul trei: organizarea. Întîi să facem inventarierea vechiului echipament. Toată lumea aruncă jos ceea ce a adus.

Operația se făcu în cîteva secunde. Clubul celor dintr-a șaptea nu era prea bogat. Ajutorul de căpitan de echipă numără: „Trei perechi de ciorapi în bună stare, cinci perechi deteriorate, o minge de cîrpă care putea servi pentru antrenamente la nevoie, o anvelopă în stare foarte proastă, două glezniere plesnite, un bocanc numărul 42, pe care nu-l putea încălța nimeni fiind prea mare, trei jambiere tărcate alb cu albastru, cu găuri, o genunchieră cu elasticul prea întins, o pereche de chiloți de portar albi, fără vatelină, două tricouri noi (aduse de Bolidu' și Nicu Ștafetă) și alte trei de culori diferite, rupte în coate..."

Cînd totul fu scris pe o hîrtie, Romică Șaibă citi, se scărpină în cap și spuse :

— Stăm prost cu echipamentul. Pentru un campionat situația e foarte rea. Gîndiți-vă, or să fie de față și profesorii, instructorul de pionieri, antrenorul de la „Tînărul dinamovist", lume multă...

— O să ne cumpărăm, propuse Bolidu'.

— Cu ce ? întrebară cîțiva.

— Cu banii pe care-i avem strînși.

— Nu are toată lumea bani strînși.

— Așa este !

— Atunci ?

— Să împrumutăm de undeva tricouri pentru o zi.

— De unde ?

Se gîndiră. Nu aveam de unde. Cine dădea unei echipe atît de mici tricouri cu împrumut ? Nicu Ștafetă sări de la locul lui :

— Băieți, să stea motanul în mustăți dacă nu mi-a venit o idee straşnică !

— S-auzim !

— Are fiecare acasă cîte o cămașă albă ?

— Da.

— Eu n-aș avea decît una gri, spuse Mîță.

— Nu-i nimic, am eu două, zise Micu. Îi împrumut și lui. Nu uitați pe urmă că avem și pe cea a rezervei.

Toți ochii se îndreptară spre Bolidu', care primi :

— Vă aduc și pe a mea...

— Atunci e simplu, închise Romică discuția, fiecare se prezintă la club cu cîte o cămașă albă. Cine nu aduce, nu joacă. Scurt...

— Stați că n-am terminat, adăugă Nicu Ștafetă. Mai e ceva. Sora mea are o pălărie neagră de fetru căpătată de la mama, pe care a aruncat-o. Dacă o găsim, tăiem din ea și ne facem și ecusoane,pe care le coasem pe piept. „V" de două ori...

— Grozavă idee ! Bravo, Nicule !

— Cînd îți iei angajamentul să ne aduci pălăria ?

— Păi, nici nu mai încape îndoială că mîine voi fi aici cu ea...

— Scrie, Bolidule ! Nicu Ștafetă își ia angajamentul să aducă pînă mîine seară una pălărie fetru pentru ecusoane... Bun...

— Strașnic, băieți, le rupem gura ! gesticula pe tejghea Sergiu Marcă poștală, pe care entuziasmul celor din jur se părea că-l molipsise.

— Stați, că n-am terminat cu echipamentul ! îi potoli căpitanul echipei. Pantaloni scurți avem fiecare. Cu bocancii ce facem ?

— Nu ne trebuie bocanci, vom juca în teniși... Cine nu are teniși ?

— Eu am...

— Și eu am...

— Tu, Mîță ?

— Există !

— Dar tu, Micule ?

— Ai mei sînt cam rupți, dar merg.

Pe Bolidu' și pe Clipici nu era nevoie să-i mai întrebi. Ei aveau cîte două perechi.

Ostenit, Șaibă își șterse fruntea de sudoare.

— Uf, ar trebui să facem o pauză, am avut o mulțime de chestiuni pe ordinea de zi.

— Sînt de părere să continuăm, spuse ajutorul căpitanului de echipă. Trebuie să vă comunic că am descoperit cine ne-a luat mingea...

Se făcu tăcere.

— Cine a îndrăznit ? scrîșni Nicu Ștafetă.

— Imediat am să vă spun. Așa cum a arătat și căpitanul nostru de echipă, începu Clipici, noi sîntem socotiți în Școala elementară de băieți numărul șapte un fel de mameluci, buni numai să roadă cărțile. Ei bine, prieteni, acest lucru nu mai poate fi tolerat. Întîi și-ntîi că sîntem decanii acestei școli și că în mod normal ni se cuvine mai mult respect.

— Să stea motanul în mustăți că așa e !

— Al doilea că... aici Clipici se bîlbîi.

— Trecem la punctul trei ! îl ajută Sergiu Marcă poștală.

— În concluzie, trebuie să le rupem cocoașa și la fotbal, ca să-i învățăm minte că cei dintr-a șaptea sînt cei mai tari și că numai ei merită să reprezinte școala în campionatul interșcolar. Să jurăm că vom scoate toate fumurile din capul acestor încrezuți nerușinați, care profită de faptul (adică au profitat, pentru că de azi înainte nu vor mai profita) că sîntem preocupați de examenele pe care trebuie să le dăm și s-au cocoțat în fruntea ierarhiei...

— Mai scurt, mai scurt, îl întrerupse Șaibă.

— Într-un cuvînt, să-i batem de să le meargă fulgii...

Urmară cîteva aplauze răzlețe, după care se ridicară în picioare.

— Stați că n-am terminat! Începusem să vă spun ceva și m-am luat cu vorba. Iată ce am aflat azi de dimineață: ieri, profitînd de atmosfera creată de anunțarea începerii campionatului, Ștefan Axente, căpitanul echipei „Turcalețul", a luat mingea detașamentului, încredințată nouă săptămîna aceasta și în înțelegere cu Uțu, căpitanul „Rîndunicii", a dosit-o.

— Pe bună dreptate! făcu Romică cu asprime. Trebuia să ții cu dinții de ea.

— Eram prea supărat de cele ce auzeam pe seama echipei noastre...

— Iată ce pățesc cei care nu se stăpînesc!

— Vorba este, cum recăpătăm balonul înapoi? Pentru că dacă cei doi nu recunosc, noi va trebui să răspundem de această lipsă. Știți bine cît costă o minge de fotbal...

— Și barem să fie una nouă!

— Să ne gîndim...

— E sigur că ei au luat-o? întrebă căpitanul echipei.

— Informație verificată. Am spionii mei!

— Bine. Mi-a venit o idee! Mîine clasa a șasea e de serviciu la laboratorul de științele naturii, nu-i așa?

— Da.

— Perfect. După închiderea ședinței rămîn aici Bolidu', Nicu Ștafetă și tu, Clipici. Am să vă încredințez un secret...

Ceilalți se priviră puțin dezamăgiți. Erau curioși să știe ce pune la cale Romică.

— Să trecem acum la ultimul punct : diverse. Mai are cineva de pus vreo întrebare ?

Sergiu Marcă poștală ridică o mînă :

— Aş vrea să întreb dacă mă primiţi şi pe mine la antrenamente...

— Cum să nu ! spuse Șaibă.

— Sînt fericit și vreau să vă fac o mărturisire...

Tăcură toţi, privindu-l pe ochelarist.

— Băieţi, începu Guadelupa, de cinci luni, după cum ştiţi, port ochelari. Ei bine, v-am minţit. Aceşti ochelari nici măcar nu sînt buni. Dacă o să vă uitaţi prin ei, o să vedeţi că au un geam obișnuit...

— De aia nu mi-i dădeai tu ! strigă Blondu'.

— Bănuiam, mîrîi căpitanul.

— Am vrut s-o fac pe deșteptul, mărturisi în continuare Sergiu, adevărul este că nu-mi foloseau la nimic...

— Voiai să faci pe intelectualul, rîse Clipici.

— Tăcere ! îi opri Romică.

— De azi, însă, sînt hotărît să-i arunc și să încep antrenamentele cu voi. Vă mărturisesc că fotbal am mai jucat și cred că o să fac faţă...

— O să vedem noi !

— Ca să ajut clubul nostru, am să-mi vînd ochelarii și, la nevoie, chiar colecția mea de timbre. Credeam că dacă fac pe filatelistul sînt mai interesant, adevărul este că pe mine mă interesează mai mult chimia !

— E bine că ne-ai spus-o...

— Te primim cu plăcere la antrenamente. Cît privește sumele realizate din vînzarea timbrelor şi a ochelarilor, vom discuta cu comitetul (comitetul era tot Șaibă, Clipici și Nicu Ştafetă). Mai ai ceva de spus ?

— Nu.

— Îţi mulțumim. În încheiere, trebuie să păstraţi cel mai deplin secret asupra celor discutate. Orice neglijență va duce la aflarea planurilor noastre și nu e bine ca adversarii noștri, care ne dispreţuiesc atît de mult, să ştie cu o clipă mai de vreme ce le pregătim. S-a înțeles ?

— Da.

— De aici înainte trebuie să duceți o viaţă foarte sportivă, adică să vă culcaţi devreme, să nu alergaţi degeaba pe stradă. Alte jocuri în afară de fotbal vă sînt interzise pe tot acest timp. Acum, împrăștierea, dar conspirativ, cîte unul, pe rînd... Gura închisă. „Val-vîrtej“ trebuie să cîștige întrecerea orice-ar fi... Cei pe care i-am rugat să rămînă, la mine!

capitolul V

ȘEFUL

La trei și douăzeci și cinci, foarte precis — dacă Șeful lucra în echipa de dimineață — se auzea scîrțîitul porții. Pașii călcau după aceea pe cimentul curții. Urma o bătaie în ușă, mama răspundea „poftim“, în fiecare zi la fel, și tata intră. Își scotea șapca, o așeza în cuierul de lîngă geam, spunea „bună ziua“, Nicu și cu sora lui răspundeau în cor și el o îmbrățișa pe mama. Bunica era încă în bucătărie, pregătind masa.

Șeful inspecta de la intrare cu privirea dacă fiecare se găsea la locul lui. Ferească sfîntul să lipsească cineva! Foc s-ar fi făcut! În odaia luminoasă pătrundea o dată cu el și un miros amărui de cărbune. Lucra de douăzeci de ani la Ateliere, punea geamuri la trenuri.

Își scotea haina, dacă era vară, și zicea mamei:

— Iartă-mă, dar e prea cald.

Niciodată nu spunea altfel. Căuta prin buzunarele largi jurnalul împăturit și, pînă sosea supa, citea înfrigurat. Într-o zi în ziar era și fotografia lui. Chiar Șeful în persoană! Nu scosese un cuvințel. Îl citise ca și altă dată de la un capăt la altul, liniștit, și îl uitase pe un fotoliu, alături, unde-l găsise Mili. Mili citea tot ce găsea, ceea ce nu făcea Nicu. Cum despăturise cele patru pagini, văzuse fotografia Șefului sub un titlu scris cu litere mari: „Brigada geamgiului Constantin Gheorghiu depășește zilnic sarcinile de plan cu 23%“.

În două clipe casa se umpluse de larmă. Pînă și pisica nu știa încotro s-o mai ia. Nicu era s-o calce în picioare de cîteva ori. Bunica își pusese ochelarii, se așezase mai bine pe scaunul ei și citise de trei ori.

Ziarul acela stătea și acum încuiat în șifonier, pus la păstrare de mîna grijulie a mamei.

Deci pînă termina el cu cititul, sosea și bătrîna cu costronul de supă. Îl așeza în fața Șefului și stăteau de vorbă cîteva clipe. Ea rîdea din cînd în cînd, îl întreba ce-a mai făcut ; împrejur, cei doi copii se așezau la masă. În dreapta Mili, în stînga Nicu, apoi mama și bunica. Mîncarea aburea. Pisica sărea în brațele fetiței și-și plimba coada pe la gură. Șeful o alunga cu șervetul : „Dă-te jos, n-auzi ?“

Asta cînd Șeful era în echipa de dimineață. Cînd lucra în echipa de după-masă, sosea aproape de miezul nopții. Copiii dormeau de mult. El îi săruta în somn pe fiecare și mînca în tăcere cu mama, numai ei amîndoi.

Azi Șeful trebuie să se întoarcă tîrziu. Nicu nu se culcase. Îl aștepta. Se întorsese acasă abia pe la șapte seara. Mai avea multe de pus la punct cu Romică Șaibă. Numai să primească tatăl lui să le fie antrenor ! Murea de nerăbdare să-i audă răspunsul ! Pînă la unsprezece și jumătate, cînd se întoarse Șeful, adormise de cîteva ori. Avusese și un vis grozav. Se făcea că începuse campionatul. Marcase două goluri grozave cu capul. Deodată, la marginea terenului de joc, se ivise o matahală care-l trăsese afară : „Tu nu ai voie să joci, tu nu ai voie să joci !“ „De ce ?“ striga Nicu disperat. „Nu sînt nici corigent, nici repetent...“ „Ce dacă ? N-ai antrenament, de aia n-ai voie să joci !“ Și matahala rîdea cu o gură pînă la urechi. Nicu se trezise nădușit tot, cu inima mică. Ce noroc că nu fusese decît un vis !

Alături, în patul ei, se mișca Mili.

— Tu nu dormi ? o întrebă băiatul.

— Nu. Dar tu de ce nu dormi ?

— Îl aștept pe tata.

Fetița se întoarse pe partea cealaltă. După cîteva clipe i se auzi răsuflarea liniștită.

Într-un tîrziu, pașii Șefului bătură pe cimentul curții. Sosea. Nicu, căruia i se spunea la școală Ștafetă pentru că nu-și prea ținea gura, sări în pat.

— Bine-ai venit, tăticule !

— Ce-i cu tine de nu te-ai culcat pînă la ora asta ?

— Am să-ți spun imediat. Du-te de te spală și, în timp ce ai să mănînci, am să-ți povestesc...

Șeful dădu nedumerit din umeri. O întrebă pe mama :

— Dar ce-i cu băiețașul ăsta de nu are somn ?

— Nu știu ce-i cu el. A lipsit toată după-masa. Face planuri pe hîrtie, e vorba de o întrecere, o să-ți spună el.

Șeful se spălă pe mîini îngîndurat și, după ce se șterse cu un prosop, se așeză la locul lui, privind farfuria cu mîncare.

— Să te aud ? îl întreabă în cele din urmă pe Nicu.

— Tată, știi ceva...

— Dacă ai să-mi spui, am să știu !

— La noi la școală va avea loc în cadrul taberei de vară un campionat de fotbal...

— Și ?

— Echipa noastră, a celor dintr-a șaptea, este cea mai slabă echipă. Ni se spune „Tocilarii“ sau „Picioare moi“...

Șeful era gata să scape lingura în ciorbă.

— Ei, cum așa ?

— Uite, bine. Nelu Cotcodac dintr-a cincea, extrema stîngă a „Rîndunicii“, zicea că sîntem hrăniți cu mămăligă.

— Se poate, măi băiete ?

— Se poate ! Și-atunci noi, în ședința de club, am hotărît să facem într-un fel să nu se mai rîdă de noi...

Tatăl mușcă gînditor din bucata de pîine.

— Cum ?

— Pe vremea dumitale era vreo echipă căreia i se spunea „ciuca bătăilor“ ?

— Era, cum să nu fie ! Am jucat și eu la una din ele. Se numea „Tinerețea“ și era formată din jucători care *fuseseră* tineri, pentru că, pe vremea cînd jucam eu în această echipă, aproape toți aveau patruzeci de ani...

— Va să zică nu sîntem singurii...

— Cum credeai !

Mama adusese felul doi. Întrebă :

— Ei, te-a lămurit Nicu ?

— Da.

Băiatul puse mîinile pe masă și se apropie mai mult de urechea tatălui său :

— În fața acestor împrejurări, cum ți-am mai spus, în adunarea noastră am hotărît, ghici ce ?

Șeful apucă furculița și dădu din umeri :

— De unde vrei să știu eu ce-ați hotărît voi ?

— Am hotărît să te numim antrenorul nostru !

— Nu mai spune !

— Tot ce auzi e adevărat...

Șeful lăsă bucata de carne pe farfurie.

— Așa, tam-nisam, fără să mă întrebați și pe mine ?

— Ce să te mai întrebăm ? Nu poți să lași o echipă în pană ! Și încă ce echipă...

— Vorba ta : „ciuca bătăilor" !

— Nu mai rîde și dumneata acum ! Mai bine ne-ai ajuta.

— Bine, măi băiete, dar cînd ? Înțeleg, dacă lucrez în echipa de dimineață, mai merge, dar altfel ? Voi dimineața sînteți la școală, iar eu muncesc o săptămînă dimineața și una după-masă.

— Uiți că vine vacanța...

— Așa e. Bine, să mă mai gîndesc. Altfel se juca fotbalul pe vremea mea și altfel se joacă acum...

— Nu-i nimic, pentru o echipă ca a noastră ajunge și cît știi dumneata. Dacă ai uitat *lecția* îți dăm și un manual de fotbal. Mîine, Bolidu', rezerva noastră, ne aduce o carte intitulată „Tactica fotbalului" ; dacă o s-o citești, ai să știi ce mai e nou în materia asta de cînd nu mai joci.

Șefului îi trecuse pofta de mîncare. Cuvintele băiatului îi treziseră amintirile și, ca orice vechi jucător, simțea că nu poate rămîne indiferent la o astfel de invitație.

— Să mă mai gîndesc, dați-mi răgaz...

— Nu se poate. Căpitanul echipei așteaptă pentru mîine răspunsul. Nu pot să mă duc și să-i spui : „*Șeful* a cerut timp să se gîndească !" Sîntem oameni de acțiune... Nu avem timp de pierdut...

— Și unde vreți să faceți antrenamentele astea ?

— Pe solariul „Steaua". Noi jucăm în formații reduse, de șase la șase...

— Ca la miuţă ?

— Exact.

— Dar, pînă la începutul vacanţei, cine îmi va ţine locul cînd voi lipsi ?

— Căpitanul de echipă şi Clipici. Ei joacă mai bine decît noi...

— Bun.

— De altfel, în şedinţa restrînsă, eu, Clipici, Bolidu' şi Romică am hotărît să mergem mîine la „Dinamo", la stadion, să asistăm la un antrenament pentru a ne însuşi metodele lor.

— Asta e o idee foarte bună, poate mă învăţaţi şi pe mine cîte ceva.

— Glumeşti !

— Nu glumesc de loc. E foarte greu să te apuci de fotbal, după ce nu ai mai jucat multă vreme.

— Dar n-o să te punem să joci !

— Asta am înţeles eu... Ai face mai bine să te culci, e destul de tîrziu şi mîine ai şcoală. Azi te-a ascultat la ceva ?

— Nu. N-avea nici o grijă. Nu ni se zice degeaba „tocilarii"... Atunci pot să le spun băieţilor că ai primit ?

— Ca o babă eşti ! Sigur că am primit...

capitolul VI

UN SCHELET CARE NU ARE ASTÎMPĂR

Joia asta trebuia să rămînă de pomină. În cea de a doua recreaţie, iscoadele clasei a şaptea semnalară o slăbire a pazei la laboratorul de ştiinţele naturii. De serviciu era clasa a şasea, şi anume, grupul fotbaliştilor. Încă de dimineaţă cei dintr-a cincea începuseră o partidă de laptegros pe viaţă şi pe moarte. Împărţiţi în echipe de cîte cinci, erau pe cale să- facă gaură în zidul şcolii, sărind.

Lupta era egală. În recreația întîi jocul continuă ; fură chemați arbitri neutri din clasa a șaptea. Zece minute se scurseră într-o încordare maximă. Cei de pe margine își încurajau echipele pe care le simpatizau.

Romică Șaibă veghea. Lovitura plănuită trebuia să aibă loc în cea de-a treia recreație, la unsprezece. Iscoadele „Val-vîrtejului" semnalaseră o slăbire a pazei chiar la ora zece. Ștefan lăsase în încăperea tăcută pe Ghinea și pe Furnică. Aceștia auzeau strigătele de afară și parcă-i mîncau tălpile să meargă să vadă și ei teribila partidă de lapte-gros. A, să fi fost o fereastră care să dea spre curtea școlii mai mergea ! Ședeai la geam și te uitai, pe cînd așa ! Unde priveai, numai animale împăiate, un schelet omenesc, diferite oase, planșe colorate, reprezentînd pe om la diferite epoci...

Furnică, fundașul dreapta al „Turcalețului", nu mai avu răbdare :

— Mă Ghineo, îi spuse prietenului său, rămîi tu aici, că eu mă duc după Ștefan. Unul ajunge, n-o să intre nimeni...

— Dar deștept mai ești ! De ce nu m-aș duce eu și-ai rămîne tu ! protestă celălalt.

— Recreația viitoare rămîn eu și te duci tu !

— Bine, încuviință Ghinea.

Furnică dispăru în cîteva secunde. Străjile celor dintr-a șaptea semnalară cu alfabetul muților că în laborator nu rămăsese decît unul dintre păzitori. Planul de acțiune fusese îndelung dezbătut cu o seară înainte de către „statul major" al „Val-vîrtejului". El era foarte simplu. Paznicii, dacă ar fi fost mai mulți, trebuiau atrași afară din laborator prin diferite șiretlicuri și, în timpul acesta, o „echipă de șoc", formată din Nicu Ștafetă și Bolidu', trebuia să pătrundă înăuntru și să fure din vitrină scheletul omenesc. Împrejurările îi ajutau pe cei dintr-a șaptea. Partida de lapte-gros parcă fusese comandată ! Cu atît mai bine că nu rămăsese înăuntru decît Ghinea !

Clipici se strecură într-o firidă și începu să miorlăie ca o pisică. Exact în partea opusă, la celălalt capăt al coridorului, aștepta Romică. Nicu și Bolidu' pîndeau ușa din apropiere. Nu le trebuiau decît trei minute pentru toată operaţia. Grăsanul cunoştea vitrina cum ţi-ai cunoaşte buzunarele. O mai deschisese de cîteva ori pînă la venirea profesorilor cu ajutorul unui băţ de chibrit, pentru că clanţa care o ţinea încuiată fusese stricată şi nu o reparase nimeni pînă atunci.

Miorlăiturile repetate de pe coridor îl iritară pe Ghinea. „Ce pisică o mai fi şi asta ?“ se întrebă paznicul şi ieşi în uşă. Clipici se depărtă puţin şi repetă strigătul. În fund se vedea poarta înaltă de intrare, luminată de soare. Băiatul uită de pisică. Strigătele celor care jucau lapte-gros se auzeau de aici foarte bine. Cum să mai stai să păzeşti animalele şi păsările împăiate ? Făcu cîţiva paşi, privind înapoi. Pe coridor nu se vedea nimeni. O să lase uşa deschisă şi, din cînd în cînd, o să se uite să nu intre cineva fără ştirea lui. Aşa şi făcu.

Într-o secundă însă „echipa de şoc“ a celor dintr-a şaptea pătrunse înăuntru şi Bolidu' rupse cîteva chibrite pînă ce reuşi să deschidă uşa de sticlă. Nicu Ştafetă introduse înăuntru o hîrtie mare, pe care scrisese încă de dimineaţă cîteva rînduri. Grăsanul apucă cu grijă postamentul pe care erau înşirate oasele de ghips. Erau destul de grele, dar nu mai aveau timp acum să bage de seamă ceva. Ajunşi la uşă, primiră de alături semnalul de ieşire al lui Romică Şaibă. Momentul cel mai greu sosise. Dacă Ghinea nu va întoarce capul pînă treceau de capătul coridorului, erau salvaţi. Bolidu', năduşit tot, porni înainte. Nicu îi acoperi retragerea, vegheat de privirile lui Clipici. Căpitanul „Val-vîrtejului“ se apropiase de poarta de intrare, ca să-l ţină de vorbă pe paznic. Transportul se făcu în linişte. Numai în faţa scării, grăsanul era să scape pe ciment scheletul. Cîteva secunde oasele de ghips pe sîrme subţiri clănţăniră ca şi cînd ar fi fost ale unui om viu, spre spaima băiatului, şi pe urmă scheletul încremeni iar. Îl urcară în podul şcolii, fără să fie văzuţi de nimeni. După cinci minute se întoarseră cu aerul cel mai liniştit din lume şi-l găsiră pe Şaibă discutînd cu Ghinea, care rîdea nepăsător de cei dintr-a cincea.

— Îţi place ? îl întrebă, perfid, Romică.

— Noi sîntem mai buni la lapte-gros decît ei ! se lăudă paznicul.

— Ce tot spui ? se miră și Clipici, care înțelese din ochi că totul fusese dus cu bine la capăt.

— Păcat că nu faceți și o echipă de lapte-gros, să vă învățăm noi minte ! le aruncă Ghinea ironic.

— Așa sînteți voi, buni la toate ! îl luă peste picior Nicu Ștafetă pe lăudăros.

Recreația se isprăvise. Clopoțelul suna strident.

— La clasă ! spuse scurt căpitanul celor dintr-a șaptea.

Ghinea dispăru pe coridor, reintrînd în laborator.

— Ați dus scheletul la locul stabilit ? mai întrebă Romică.

— L-am dus, șefule ! Să stea motanul în mustăți dacă-l mai găsește cineva ! L-am acoperit cu niște cartoane, aruncate de cei care pictează.

— Bun ! Atunci să ne luăm locurile în bănci. În trei minute Ștefan va fi aici. Luați figurile cele mai nevinovate. N-ați văzut, n-ați auzit...

Nu a fost nevoie de trei minute. Numai de două...

*

Grupa fotbaliștilor dintr-a șasea intrase ca de obicei în goană în clasă, ocupîndu-și locurile în bănci și răsfoind în grabă caietele, ca să mai repete ce se mai putea repeta pînă la venirea profesorului. Ștefan, care intră ultimul, trecu pe lîngă vitrină, fără să bage de seamă lipsa scheletului.

Furnică, nădușit și roșu la obraz, ștergea cu o cîrpă tabla, cînd fu strigat de Gică. Un avion de hîrtie ateriză pe catedră. Băiatul se înfurie și strigă clasei :

— De cîte ori v-am spus că atîta timp cît sînt eu de serviciu nu mai înghit să se arunce cu avioane ? Pe cel pe care o să-l prind, o... să-i...

Fundașul „Turcalețului“ rămase cu ochii holbați la vitrina goală a cărei ușă se deschidea încet.

— Ei, mă Ștefane, Sică, Sandule ! strigă el de la tablă.

— Ce e ? Ce e ?

— Ia priviți în vitrină !

Într-o clipă se făcu un cerc, care înconjură locul. După aceea izbucni un hohot de rîs care nu mai putea fi potolit. În locul scheletului se afla o hîrtie mare, pe care scria :

„NU MĂ CĂUTAŢI PREA DEPARTE !
PLICTISINDU-MĂ SĂ TOT STAU AICI AM PLECAT
SĂ CAUT MINGEA DE FOTBAL A DETAŞAMENTULUI..."

Numai Ştefan nu rîdea. Îşi puse mîna în şold şi spuse cu voce tare :

— Ne-au făcut-o ! Sandule, la cine e balonul ?

— E sub pupitrul lui Gică !

— Dezumflat ?

— Da.

— Ce ne facem dacă n-o să-l primească aşa ?

— Îl ducem cum o fi, şi încă mai repede, că acum vine profesorul !

Căpitanul „Turcaleţului" se răsti către Ghinea şi Furnică :

— După terminarea operaţiei, paza să vie la mine ! Aduceţi balonul că n-avem timp de pierdut !

*

Mai erau cîteva minute pînă la intrarea profesorilor. În clasa a şaptea plutea o linişte desăvîrşită. Gică trase cu urechea spre uşa închisă.

— Cred că a intrat... spuse în şoaptă.

— Bagă capul repede înăuntru, parcă aud murmure, îl îndemnă Ştefan. Şi mai repede, că poate să dea cineva peste noi aici pe coridor.

Uşa fu deschisă cu precauţiune. Un semn şi delegaţia celor dintr-a şasea intră înăuntru. Ca de obicei, „tocilarii" erau cu nasul în cărţi. Fotbaliştii „Turcaleţului" fură priviţi fără curiozitate.

Ştefan trînti anvelopa peticită pe banca lui Romică.

— Poftim ! spuse.

Căpitanul „Val-vîrtejului" se miră :

— Ce-i cu asta ?

— Mingea pe care ar fi trebuit s-o păziţi mai bine. Nu sînteţi voi de serviciu săptămîna asta ?

— A, mingea, făcu nepăsător Romică, bine că s-a găsit ! și o vîrî în pupitrul lui. Camera e înăuntru ?

— Da.

— Și ați spart-o ?

— Nu, e numai dezumflată.

— Bine, vă mulțumim...

Lîngă Șaibă, Clipici abia mai putea să se țină de rîs. Pufnea cu batista la nas.

— Ai răcit ! îl compătimi Furnică furios, care înțelese că toată lumea știa de ce veniseră în grup.

— Da, sînt foarte răcit ! strănută ajutorul de căpitan de echipă, ca să nu pufnească încă o dată.

— Am vrea să știm unde se află scheletul omenesc care lipsește din laborator, spuse Ștefan, abia stăpînindu-se.

— Un schelet, lipsește un schelet ? se amestecă și Bolidu' de alături.

— N-oi fi știind ? îl strîmbă Gică.

— Al cui e scrisul ăsta ? îi vîrî grăsanului sub ochi hîrtia găsită în vitrină căpitanul „Turcalețului".

Rezerva celor dintr-a șaptea citi cu atenție textul ca și cînd nu l-ar fi văzut niciodată și spuse foarte firesc :

— Al cui să fie, al scheletului ! E clar ca lumina zilei !

Nici Romică Șaibă, nici ceilalți nu se mai putură abține. Un hohot de rîs acoperi totul.

Celor dintr-a șasea le ajungea atîta umilire. După scurte tratative, care durară cîteva secunde, fură trimiși în pod.

capitolul VII

LA „DINAMO"

Bătea vîntul. Un vînt rece, neobișnuit pentru luna aceasta de început de vară. Sile, în pantaloni scurți, aștepta pe un gard. Deasupra crengile unui tei șuierau asurzitor. Frunzișul, de un verde crud, foșnea ca și cînd ar fi vorbit.

La două și jumătate Sile venise întins, venise, citise și acum sta burzuluit la soare. Pe fața lui plină de zgîrieturi se citea o tristețe adîncă. Astăzi era joi. Joia păguboasă!

Sosi și Uțu. Era și el foarte obosit. Avea cearcăne sub ochi. Altul care nu dormise bine. Fluieră scurt, spre gard:

— Ești gata, Sile? Ce mai aștepți?

Sile parcă era surd. Nu se clintea de la locul lui.

— Ce stai, mă, acolo ca o sperietoare? Haide că nu e timp! Pînă ajungem la „Dinamo“ se face patru...

Nici un răspuns.

— Oi fi surzit!

În cele din urmă, celălalt se hotărî:

— Ai citit?

— Ce?

— Gazeta de perete... Regulamentul...

— Să fii sănătos de cînd! Toată școala l-a citit, numai cei care lipsesc nu l-au citit.

— Și?

— E limpede... Dacă nu ne îndreptăm notele proaste, n-o să putem juca...

— Și atunci de ce vrei să mai mergem la „Dinamo“?

— Nu se poate s-o lăsăm așa! Dacă nu reușim să ne îndreptăm notele? Să nu mai jucăm adică? Noi, cei mai buni jucători ai „Rîndunicii“?

Sile scoase din ghiozdanul său un corn lunguieț, pe care-l rupse în două:

— Ia și tu jumătate!

Uțu mușcă lacom.

— Mi-era o foame...

— Da' mie!

— Ce spunem acasă?

— Că am avut o ședință de grupă...

— N-o să se prindă...

— De mers, tot trebuie să mergem! Eu cred ca o s-o mai scot la capăt, dar ce te faci tu, Sile, că stai prost și la fizică...

— Așa e!

— Ori „Rîndunica“ fără mine și fără tine e, așa, ca o cioară fără pene...

— Să ne grăbim.

— M-am sfătuit și cu Ștefan. Și el mi-a spus că ar trebui să mergem să vorbim cu antrenorul!

Celălalt se îndoia:

— Crezi că antrenorul poate să facă ceva?

— Nu dau ei premiile?

— Ba da.

— Atunci? Au interes să vadă fotbaliști, nu premianți!

— Haide repede la „26"...

Orașul duduia. Oamenii treceau grăbiți pe lîngă ei. Ce știau ei ce necazuri pot avea doi copii?

În tramvai, Uțu își aduse aminte:

— Dar dacă nu-l găsim?

— Pe cine?

— Pe antrenor...

— Nu se poate. Azi e joi, are antrenament cu piticii lui.

— Bun.

În șoseaua Ștefan cel Mare cei doi se dădură jos. Porțile de ciment ale stadionului li se părură imense. Deasupra flutura steagul alb-albastru al asociației. Poarta de fier scîrții.

— Mergeți la antrenament? îi întrebă un portar cu șapcă cenușie.

— Chiar așa! răspunse repede Sile.

Ușor de zis. Scăpaseră de ochii bănuitori ai omului de la poartă. Dar ce te faci înăuntru, că nu mai nimerești? Numai statui! Uite un fotbalist cu mingea. Și un bazin tocmai bun de făcut baie... De sus se vedea totul foarte bine. O pîlnie uriașă de beton, un oval alb, și, jos, iarba, terenul de joc, un dreptunghi ca o masă, iată și porțile cu plase. Aici să joci, mai da!

— Ce zici, Uțule?

— Pe cinste! Asta stadion!

— La „23 August" ai fost?

— E departe, nu mă lasă tata...

— Eu am fost. E de două ori cît ăsta...

— Vorba e, pe unde o luăm?

— Aici, e aici...

Noroc că portarul nu se uita după ei. Ocoliră tribunele și coborîră treptele unei peluze. În stînga, era o sală mare cu acoperiș verde.

Unde să-l găsească pe antrenor? În fund mai erau și alte terenuri.

— Haide după mine! spuse Sile.

— Haide...

Într-adevăr, în fund se zărea un teren împrejmuit cu sîrmă. Aici trebuie să fie! În mijloc se vedeau niște copii îmbrăcați în tricouri roșii care alergau după o minge.

— Poate ne primește și pe noi și-o să jucăm cu ei.

— Nu ne primește, că n-avem ghete...

— Așa e! Păcat! Le-aş arăta eu ce știe Sile! Să se ducă vestea!

Uțu deveni deodată melancolic.

— Cînd te gîndești că pentru o corigență s-ar putea ca unul dintre noi să n-ajungă aici niciodată!

— Tu stai mai bine, ce să zic eu?

Fața zgîrcită a lui Sile se însufleți.

— Nu se poate să nu existe o posibilitate.

Mai făcură cîțiva pași și-l zăriră pe antrenor. Era același tînăr înalt, bine făcut, lung cît prăjina lui Zeno Dragomir. Era îmbrăcat, ca de obicei, într-un trening albastru. Sub fermoarul bluzei avea un ecuson din fire aurii, care strălucea în soare. Oricine putea să vadă „D“-ul caligrafiat frumos și drapelul asociației alb-bleu.

Așa avea să capete cîte un trening toți jucătorii „Rîndunicii“, dacă vor ieși campioni pe școală! Și de ce n-ar ieși? Adică de ce? „Turcalețul“ o fi vreo echipă de zmei? E drept, Ștefan usucă dacă apucă să tragă la poartă, dar o să-l puie pe Mircea umbră, să stea lîngă el, să nu răsufle! Cît despre „tocilari“ îi au în buzunarul cel mic. Ăștia dintr-a șaptea vor fi rîsul galeriei. Numai cînd se gîndea la Bolidu' cum aleargă, îi dădeau lacrimile! Ce te faci cu corigențele, că dacă o să lipsească Sile, „Rîndunica“ n-o să mai joace chiar atît de bine. Aveau ei o rezervă, e drept, dar parcă o rezervă poate să joace ca un titular?

La situația lui nu se gîndea. Chit că n-o să doarmă noaptea și tot n-o să se facă de rîs. Întîi și-ntîi ce-o să le spună acasă părinților? Pe urmă, unde s-a mai pomenit ca o echipă să joace fără căpitanul ei? Uite, chiar de deseară o să se așeze cu burta pe carte. Timp mai era.

Antrenamentul nu începuse. Piticii de pe teren abia se încălzeau. Acum ar fi fost momentul cel mai potrivit să vorbească cu antrenorul.

— Sile, hai să-l întrebăm pînă nu începe !

— Da, și eu ziceam la fel...

Trecură amîndoi printr-o poartă de sîrmă. Cîta mai teren ! Altfel se juca pe iarbă, pe o sută de metri... Ehe, trebuia să ai un plămîn și jumătate !

— Ce zici, Uțule ?

— Îmi place.

— Ai fi în stare să stai cu băieții ăștia alături ?

— Aș fi ! Tu nu ?

Antrenorul îi văzuse. Se îndreptă spre ei :

— Căutați pe cineva ? îi întrebă încă de departe.

— Pe dumneavoastră. Sîntem de la școala elementară numărul 7 și am venit să vă întrebăm ceva...

Antrenorul îi pofi alături, pe iarbă :

— Stați și vorbiți !

Sile era mai înfipt.

— Tovarășe antrenor, după cum știți, la noi la școală s-a organizat un campionat...

— Da, știu.

— Toate bune, numai că întrecerea aceasta mai are și un regulament.

— Bineînțeles. Orice competiție are un regulament...

— L-ați citit ?

— Nu.

Uțu se ridică în genunchi.

— Păcat !

— De ce ?

— Dumneavoastră ați învățat chiar atît de bine la școală ?

Antrenorul rîse :

— N-am fost premiant, dar nici în coadă nu eram...

— Vedeți !

— Ce să văd ?

— Ce-ați spune, mai bine-zis ce-ați fi spus dacă cineva v-ar fi oprit să jucați fotbal numai pentru motivul că ați luat o notă slabă la matematici ?

Antrenorul înțelese.

— Aceasta e o chestiune în care nu mă amestec. Dacă direcția școlii a hotărît într-un fel...

Sile își lovi genunchii cu palma.

— Nu e drept!

Antrenorul îl apucă de bărbie și-l privi în ochi.

— Ba e foarte drept, micuțule...

— De ce?

— Pentru că trebuie să înveți bine, nu numai să joci fotbal bine! Înțelegi?

Uțu se ridică, dezamăgit.

— Oți fi și dumneavoastră profesor... Haide, Sile!

— Bună ziua!

— Bună ziua!

De departe, Uțu mai întrebă:

— Și toți piticii ăștia ai dumneavoastră sînt premianți?

— Toți, să știți!

— N-aș crede!

— Oricum, ar trebui să vă antrenați, poate că vă îndreptați notele pînă atunci!

O clipă se priviră. Să spere? La urma urmelor, ce, se isprăvea lumea? Or să învețe, or să-și îndrepte notele...

Numai Sile dădea din cap, mîhnit. Cum să înveți tocmai acum la matematici, blestematele, cum să știi toată cifrăria aia, că parcă fără matematici nu se putea trăi? Și dacă ar fi numai matematicile, dar ce te faci cu fizica? Că mai e și fizica...

Și ziua, plină de vînt, rece, cu soare puțin, i se părea foarte tristă băiatului. De alături Uțu îi strigă:

— Ia te uită de cine dăm pe aici!

Pe aleea asfaltată, înseși „tocilarii“! Nu toți, numai Romică Șaibă, Bolidu', Nicu Ștafetă și Clipici!

— Ce-i cu voi? întrebă Sile, mort de curiozitate.

— Dar cu voi?

— Am venit să luăm aer... zise Uțu, șiret.

— Și noi la fel! mormăi grăsanul căruia nu-i convenea că se întîlniseră cu căpitanul „Rîndunicii“.

— Cam mulți, unde i-ați lăsat pe ceilalți?

— Tocesc, cum ați spune voi. Vin examenele...

Cuvîntul acesta îl făcu pe Sile să îngălbenească.

Stătură pe loc și se priviră unii pe alții. Romică Șaibă, care era vulpe bătrînă, avu o idee:

— Voi vă întoarceți? îi întrebă pe cei dintr-a cincea.

— Da.

— Hai că mergem și noi!

Bolidu' îi dădu un ghiont lui Clipici, făcîndu-i semn: „Ce-i cu căpitanul nostru, a sărit de pe linie?“ Ajutorul de căpitan ridică din umeri.

Ce-o să zică portarul care abia îi lăsase înăuntru cînd i-o vedea că se întorc?

Nicu Ștafetă îi potoli cu un gest pe la spate: „Gura, știe Romică ce face!“

Ajunși în stradă, merseră cu toții spre tramvai. Vagoanele erau foarte aglomerate. Într-o clipă căpitanul „Val-vîrtejului“ reuși să le șoptească celorlalți:

— Pierdeți-vă la prima stație, întîlnirea din nou la poarta stadionului!

Așa și procedară. În înghesuiala urcării îi suiră pe Uțu și pe Sile în tramvai și ei rămaseră în stație, făcînd semne celor doi că nu reușiseră să se agațe de bara ușii.

Romică le spuse după aceea:

— Care aveți doi lei, să cumpărăm un pachet de țigări portarului, că altfel nu ne mai dă drumul!

— Și-un chibrit! adăugă Bolidu', îndreptîndu-se către un chioșc.

Șaibă îi privi pe cei rămași:

— Acum numai ochi și urechi să-mi fiți! Nu trebuie să scăpăm nimic din ceea ce vedem. Mă întreb numai: ce-or fi căutat cei doi la stadion?

La întrebarea aceasta nu putu să-i răspundă nimeni.

capitolul VIII

ÎN CĂUTAREA UNEI PĂLĂRII DE FETRU

Ce te faci, Nicule? Să stea motanul în mustăți că o pălărie de fetru trebuie să găsești chiar dacă ar fi să răstorni tot podul cu josul în sus! Aseară, după ce asistaseră la antrenamentul piticilor de la „Dinamo“, teribilul căpitan de echipă al „Val-vîrtejului“, Romică Șaibă, zis

„Strică-tot, drege-tot“ din pricina pasiunii pe care o avea de a demonta motoarele, ceruse secretarului echipei lista cu angajamentele luate la ședința lor de pomină. Acolo Bolidu' scrisese negru pe alb : „Nicu Ștafetă se obligă să aducă o pălărie de fetru, de culoare neagră, pentru facerea unor ecusoane...“

Uitase. Pentru că trecuseră două zile, trebuia să plătească și o amendă de 10 lei. De unde să scoată banii ? Pentru rechizite căpătase săptămîna trecută 15 lei. „Și doar ne aflăm aproape de sfîrșitul anului. Nu mai merge ! Trebuia găsit altceva. Dar ce ? Că Șeful nu era chiar atît de slab de înger !“

În sfîrșit, de bani avea să facă el rost ! O să stea de vorbă cu maică-sa, dar ce te faci cu pălăria, că Mili, sora lui nu mai știa unde o pusese. O întrebase aseară cînd s-a întors. Era cam somnoroasă, poate de aceea nu i-a dat decît un răspuns morocănos : „Caut-o și tu pe sub pat !“ Pălăria aparținuse mamei și, de vreo doi ani, sora lui își culca păpușile în ea. Era cam prăfuită, dar pentru scopul propus mergea. Dar unde-o fi, că răscolește de două ceasuri subpaturile și n-o găsește ! În cele din urmă, Mili își aduse aminte că o uitase în pod și că, dacă o s-o caute și acolo, poate o să dea de ea. Urcă scările, mută toate lăzile din loc, ia pălăria de unde nu-i !

Acum își ștergea fruntea asudată, plină de praf și privea pînzele de păianjen pe care le rupsese cu fruntea. Să stea motanul în mustăți, dacă știa una ca asta își vedea de treabă și nu mai spunea nimic. El le dăduse ideea și-n capul lui se spărgeau toate !

— Mili, o strigă, Mili !

Fetița urcă scările și întrebă :

— Ce-i ?

— Nu găsesc pălăria !

— Mai caut-o, n-are unde să fie decît în pod

Nicu mută iar lăzile din loc. Sora lui stătea și se uita nepăsătoare.

— De ce nu-mi ajuți ? o certă băiatul.

— Nu vezi că n-am timp ?

— Cum, n-ai timp ? Stai și te zgîiești la mine în loc să pui mîna să mutăm joarțele...

— Dar asta ce mai e ?

Nicu rămăsese cu ochii pironiţi în fundul unei lăzi.

— Mili, ia vin pînă aici !

Fata se apropie speriată.

— Ce-i, Nicule ?

— Spune-mi, văd bine sau mă înşel ?

Se uită şi ea. În fundul lăzii se afla o pereche de bocanci de fotbal. Cam mucegăiseră şi tălpile erau albastre ca o cocleală. Crampoanele păreau tocite. Nicu ridică pe rînd ghetele, le ridică vîrfurile şi înţelese deodată :

— Astea sînt ale lui tăticu !

Le bătu bine una de alta. Din ele ieşi un praf gros. De cîţi ani stăteau aici ? Ia să le încerce, poate or fi bune pentru el. Ce mai lovitură, să apari la campionat cu o pereche de ghete de fotbal ! Parcă s-ar mai apropia cineva ?

Erau prea mari şi cam şleampăte. Oricum, o să le dea jos şi o să-i facă o surpriză tatălui său. Găsise de unde să scoată cei 10 lei pentru amendă. Astfel de plăceri te costă, Şefule !

— Mili, îi spuse soru-si, să taci din gură, auzi tu ? Vreau să-l fac praf pe tăticu !

— Ce-mi dai ?

— Îţi cumpăr o sută de grame de bomboane.

— Umplute ?

— Umplute.

— Bine, tac.

— Dar le faci cu cremă pînă găsesc eu pălăria ?

— Le fac, dar asta te costă...

— Cît ?

— Încă cincizeci de grame...

— Se-aprobă !

În gînd băiatul îşi spuse :

„Las' că ai să aştepţi tu mult şi bine !“

— Unde-o fi pălăria ? Unde-o fi ? se miră în gura mare, uitînd de surpriza pe care o pregătea tatălui său. Ca să nu le ducă pălăria astăzi, era o nenorocire. Ştia ce-l aşteaptă. Încă cinci lei amendă, plus glumele celorlalţi.

După încă două ceasuri de căutare, se dădu dezamăgit jos. Nu găsise decît vreo două cărţi de aventuri pe care o să le citească în vacanţă şi o bucată de pluş roşu, bun pentru lustruitul pantofilor. Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?

Mama îl văzu amărît. Îl întrebă:

— Ce-i cu tine, Nicule?

— Ce să fie? Știi dumneata pălăria aceea de fetru pe care o aveai?

— O știu.

— Și pe care i-ai dat-o lui Mili ca să-și adoarmă păpușile în ea?

— Da.

— A dispărut.

— Și ce dacă a dispărut? se miră mama.

— Păi, îmi trebuia mie. Nu mai ai una?

— Pentru ce-ți trebuia?

— Îmi trebuia mie, prea vrei să știi multe!

— Nu mai am nici una. Să întreb la vecina de alături, poate o avea ea una.

— Ia vezi, dar neagră să fie!

— Bine, neagră!

Mama strigă peste gard:

— Dragă Eleno, n-ai cumva o pălărie neagră de fetru?

Nicu trase cu urechea de pe scări. Vecina se urcase pe un scaun și întrebase peste gard:

— Dar pentru ce-ți trebuie? Pleci undeva? Nu știi că nu se mai poartă pălării decît la teatru...

— Nu pentru teatru îmi trebuie.

— Dar pentru ce?

— Nu știu ce vrea să facă Nicu al meu cu o pălărie neagră de fetru...

— Ce ți-e și cu copiii! Să caut, dragă, așteaptă aici...

După cinci minute se întoarse:

— N-am întrebat-o pe Sofica, ia vezi, parcă pe ea am văzut-o cu o pălărie neagră.

Mama încercă și la vecina cealaltă. Nu era acasă. În schimb era băiatul ei de vreo șase ani. Nicu se și lipi de el:

— Marinică, mama ta n-are cumva o pălărie neagră?

Marinică, un puști peltic, sîsîi:

— Ba da!

— Bravo! Ce-mi dai să-ți dau ceva?

— Ce să-ţi dau ?

— Pălăria îi mai trebuie mamei tale ?

— Nu-i mai trebuie !

— Bravo, Marinică, să stea motanul în mustăţi dacă nu-ţi dau ceva.

— Ce-mi dai ?

— Îţi fac un zmeu !

— Nu mai spune ! Ce te-a găsit ?

— Uite, îmi place de tine !

Marinică se miră :

— Altă dată ziceai că sînt peltic şi că sîsîi ca un gîscan !

— Nu mai ţii tu minte, mie îmi place de tine !

— I-auzi !

— Da. Îţi fac un zmeu albastru, cu speteze bune să nu le rupă vîntul.

— Fă-mi, ce mai aştepţi ?

Nicu Ştafetă îi apucă umerii slabi şi îi şopti la ureche :

— Îţi fac cel mai frumos zmeu pe care l-ai văzut vreodată, dacă îmi aduci pălăria aia neagră a mamei tale !

Marinică se gîndi puţin :

— Păi, dacă nu-mi dă voie ?

— Cine să nu-ţi dea voie !

— Mama.

— Nu ziceai tu că n-o mai poartă ?

— Ziceam !

— Atunci ?

— Dar dacă o mai poartă ? Eu de unde să ştiu ?

Greu e să te mai înţelegi cu puştii ăştia !

— Uite ce e, Marinică. Vrei zmeul sau nu-l vrei ?

— Îl vreau.

— Păi dacă-l vrei, adu-mi pălăria, ce tot te sclifoseşti atît ?

— O aduc, dar nu mă spui la nimeni ?

— Nu te spun. Ce, sînt prost ?

— Atunci mă duc s-o aduc, dar zmeul cînd mi-l dai ?

— Pînă te întorci, ţi-l aduc din casă...

— L-ai şi făcut ?

— E făcut de mult...

Lui Nicu nici nu-i trecea prin cap să intre în casă. El voia să vadă pălăria şi pe urmă se mai putea sta de vorbă.

După cinci minute, Marinică se întoarse cu mîinile la spate.

— Mi-ai adus zmeul ?

Nicu nu mai avu răbdare. Îi luă palmele și privi pălăria. Era într-adevăr neagră, dar... de paie !

— Alta nu mai are ?

— Nu.

— Te-ai uitat bine ?

— Sigur că da.

— Mă Marinică, te-ai uitat bine ?

— M-am uitat. Îmi dai zmeul ?

— Ce zmeu ?

— Zmeul pe care mi l-ai promis !

— Eu ți-am promis vreun zmeu ?

— Ia te uită ! Crezi că am să-ţi dau pălăria ?

— Nici nu-mi trebuie !

— Pricinosule !

— Sîsîitule !

— Ești un prost !

— Mă, te bat, gîscanule !

În timpul ăsta mama trecuse peste drum. Nu se lăsa cu una, cu două. Întrebă în dreapta și-n stînga dacă nu avea cumva cineva o pălărie neagră de fetru. Așa ceva însă nu era de găsit.

Sosise acasă și Șeful. Mili îl trase de mînecă pe Nicu.

— A venit tata, ce faci cu surpriza ? Vezi că bocancii sînt în bucătărie !

Băiatul era foarte supărat. Dar cei 10 lei de amendă tot trebuia să-i scoată.

— Bună ziua, tată, spuse.

Șeful se spăla pe mîini.

— Cum stăm cu pregătirile pentru campionat ?

— Bine, stăm foarte bine. Ieri am fost la un antrenament la „Dinamo", o să-ţi dau raportul (Nicu se deprinsese să vorbească ca militarii de cînd se afla sub comanda lui Romică Șaibă). Pînă atunci însă am alte lucruri să-ți spun...

Șeful rîse. Era puţin cam obosit. Azi avusese mult de lucru.

— Dă-i drumul, ce mai aștepţi ?

Mili tăcea alături.

— Îmi dai zece lei dacă îţi fac o surpriză?

— Zece lei? Nu e cam mult?

— Am de plătit o amendă, spuse băiatul cu amărăciune, şi apoi, merită...

— Crezi?

— Sînt sigur!

— Bine. Am să apreciez eu dacă merită.

— Mili adu... (restul cuvintelor şi le înghiţi).

Fetiţa dispăruse în bucătărie. Cînd văzu perechea de ghete de fotbal, Şeful nu o recunoscu. Aşa cum erau, lustruiţi, bocancii păreau noi.

— Am socotit că unui antrenor nu-i stă bine să dea lecţii de fotbal în tenişi. I-am găsit în pod, sînt ai dumitale. Probabil cei cu care jucai la „Biruinţa“ sau la „Tinereţea“.

Tata era emoţionat. Pipăi vîrfurile zdrelite, crampoanele tocite şi recunoscu:

— Surpriza merită zece lei!

— Nu-i aşa?! făcu fericit Nicu. Să stea motanul în mustăţi că merită!

— Te-am rugat de o sută de ori să nu mai ai astfel de expresii! se supără Şeful, uitînd de plăcerea de a-şi fi găsit ghetele de fotbal.

Pe uşă intră mama.

— Ai venit? spuse ea şi-l sărută pe obraz pe bărbat.

— Da. Uite ce-a găsit Nicu în pod.

— Ghetele tale de fotbal! Ce naşte din pisică, cui trebuie să semene parcă?

— Lasă că-ţi seamănă şi ţie!

Nicu o trase de rochie:

— Ai găsit o pălărie de fetru... neagră?

— N-am găsit! rîse ea, ascunzînd ceva la spate.

Băiatul bănuia ceva.

— Ce-mi ascunzi?

— Ghici?

Dintr-un salt, Nicu şi pusese mîna pe vechea pălărie.

— Ura! Ura! strigă.

— Unde crezi că era? spuse mama. O luase cîinele şi o ascunsese în coteţ.

Nicu Ştafetă o mirosi şi strîmbă din nas:

— Ecusoanele noastre or să ne aducă aminte de coteţul lui Tarzan, dar parcă tot e mai bine cu ecusoane decît fără ele. Cel puţin aşa scap de gura lui Şaibă.

Şi fără să mai spună ceva, se duse în odaia lui şi ascunse preţioasa pălărie de fetru în ghiozdanul său încăpător.

capitolul IX

UŢU VINE LA CANOSSA

În tabăra „Rîndunicii“ era mare fierbere. Peste două săptămîni se sfîrşea anul şi nu toată lumea stătea pe roze. Puteai să rîzi de cei care învaţă mult, dar numai dacă aveai note bune în catalog, altfel păţeai ce păţise însuşi căpitanul echipei „Rîndunica“, Uţu. Profesorul de matematici îi chemase înainte de oră pe cei ameninţaţi să rămînă corigenţi. Erau vreo cinci în toată clasa. Între ei Sile şi Uţu. Priveau stingheriţi podeaua, neîndrăznind să spună ceva. Cel din faţa lor, un om bătrîn, cu părul alb, cu priviri aspre, le vorbea cu măsură, fără să ridice glasul :

— Dragii mei, ar trebui ca acum, înainte de a se încheia situaţia şcolară pe anul în curs, să vă gîndiţi să faceţi ceva pentru ca să vă îndreptaţi notele pe care le aveţi la materia mea. Pentru asta, am să vorbesc cu cei mai buni elevi ai clasei ca să învăţaţi împreună cîtva timp. Părerea mea este că nu va fi chiar atît de greu, voi ce credeţi ?

Nu răspunse nici unul. După aceea se făcu repartizarea. Uţu căzu în grupa unuia Semen, cu care nu prea era prieten. Profesorul nu avea de unde să ştie lucrul acesta. Două zile, în fiecare după-masă, căpitanul „Rîndunicii“ ascultă explicaţiile colegului său, dar a treia zi nu se mai prezentă la meditaţie. Nu putea să sufere aerul îngîmfat al celui care îl ajuta. În aceeași zi îl chemă pe Sile la el și-l întrebă :

— Cum merge la tine cu meditațiile ?

— Prost, nu-mi intră nimic în cap. Dar la tine ?

— Şi mai prost. Aş vrea să învăţ, însă nu pot să-l sufăr pe cel în grupa căruia am căzut.

— Cine e ?

— Semen.

— Aha. Și ce-i de făcut ?

— Nu știu. Dacă te gîndești, nu-mi trebuie decît un cinci și am făcut media de trecere. De ştiut mai ştiu cîte ceva, nu s-ar putea spune că va avea mult de furcă cu mine, dar nu pot să-l sufăr...

— Atunci ?

Uţu se încruntă puţin :

— Am o idee !

— Ia spune !

— Tu știi care-i cel mai bun elev la matematici din toată școala ?

— Sigur că știu : Sergiu Marcă poştală !

— Chiar el !

— Doar nu vrei să zici că...

Sile se întunecă la groaznica bănuială.

— Ba tocmai asta vreau să spun.

— Nu se poate !

— De ce să nu se poată ! I-a mai învăţat și pe alţii. Se spune că știe totul pe degete...

— Dar face parte din echipa clasei a șaptea de care noi am rîs...

— Asta cam așa e ! zise gînditor Uțu. Crezi că-mi va purta pică pentru că i-am numit *tocilari ?*

— Știu eu ?

— Am să încerc totuși...

— Dar ce vor spune băieții că te duci la un adversar ?

— Ce adversar ? Fotbalul e una, matematica alta...

— De !

Tăcură amîndoi cîteva clipe.

— Tu nu vrei să vii să învățăm cu el ?

— Mai bine rămîn repetent ! Să rîdă de noi pe teren ? Să spună că nu sîntem buni decît să dăm cu piciorul în minge ?

— Și ce dacă? *Scopul scuză mijloacele!*

— Fă cum vrei. Numai să nu-l oprească ceilalți...

Bănuiala lui Sile era întemeiată. Cei dintr-a șaptea aflară a doua zi de dimineață. Vestea o aduse Clipici, care strînse grupa fotbaliștilor împrejur:

— Ați auzit?

— Ce să auzim? făcu morocănos Mîță, pe care-l durea o măsea.

— Bomba!

— Ce bombă!

— Uțu a venit la Sergiu să-l mediteze la matematici, pentru că altfel rămîne corigent!

— Și Marcă poștală a primit? întrebă Blondu' sugrumat.

— Încă nu i-a dat răspunsul.

— Ce mai așteaptă! Să se ducă la deștepții lui! Acum ne caută, nu mai sîntem *tocilari!* zise cu năduf și Micu, care nu-i putea suferi pe încrezuții din echipa „Rîndunica".

Romică Șaibă se frămînta într-un colț de bancă. Rupsese o gumă pe care o îndoia între degete. Se vedea bine că și în el se luptă două porniri. Pe de o parte era ambiția lui de căpitan de echipă care ar fi vrut să-și vadă toți adversarii învinși, și pe de altă parte se gîndea la situația grea în care se afla Uțu.

— Tu ce spui, Dragule? întrebă Bolidu'.

— Eu cred, rosti acesta în cele din urmă, că sînteți cu toții niște egoiști!

— Egoiști? De ce?

— Pentru că vă mai puneți întrebări fără rost. Sînt sigur că, pînă acum, Sergiu Marcă poștală i-a și răspuns. El nu poate lăsa pe cineva care-i cere ajutor.

Ceilalți tăcură. Bolidu' aruncă:

— Gîndiți-vă că dacă Uțu rămîne corigent, șansele „Rîndunicii" scad!

— Unde mai pui că și Sile cade la sigur tot la matematici, așa am auzit! adăugă Blondu'.

— Bine vă mai stă! strigă la ei Șaibă. Halal pionieri! Va să zică, de dragul unei mingi de fotbal sînteți în stare să vă vindeți și fratele! Mă mir că nu vă gîndiți să-i vedeți cu cîte un picior lipsă pentru a fi mai siguri că ieșim campioni! Rușine să vă fie!

Bolidu' nu se lăsă atît de ușor:

— Aș vrea să-i văd pe ei în situația noastră dacă ar gîndi ca tine!

— Sînt sigur că ar gîndi la fel ca mine, spuse Șaibă. Tu crezi că nu au elevi buni la matematici în clasă care să-i ajute? Sînt sigur că au, dar faptul că cer totuși sprijinul lui Sergiu, e o dovadă de încredere care ar trebui să ne dea de gîndit. Uțu face apel la cavalerismul nostru! Înțelegi, cap umplut cu tărîțe?

Grăsanul lăsă privirile în pămînt.

— În concluzie, dacă Sergiu va mai avea îndoieli în ceea ce privește răspunsul pe care trebuie să-l dea căpitanului „Rîndunicii", noi o să-l rugăm, o să insistăm ca să-l ajute pe Uțu.

Blondu', care era nemulțumit ca și Bolidu', mormăi:

— În ceea ce mă privește, eu tot am să le rup picioarele dacă are să fie nevoie! „Val-vîrtej" trebuie să cîștige această competiție, pentru a le scoate din cap puștilor că nu sînt mai deștepți ca noi!

— Dacă vei face una ca asta, eu îți promit să te scot pe tușă imediat... Ai înțeles?

Tocmai intră în clasă și Sergiu Marcă poștală.

— Cred că ați auzit! spuse.

— Da.

— Uțu mi-a cerut să-l meditez la matematici. Îi trebuie neapărat un cinci. I-am spus că vreau să mai mă gîndesc.

— Și te-ai gîndit? întrebă Romică.

— Încă nu...

— E așa de greu să-i dai un răspuns?

Sergiu se codea. Își potrivi încurcat părul care-i cădea pe ochi.

— Credeam că voi o să mă judecați greșit dacă o să-l ajut...

— Deci ai vrea s-o faci?

— Cum să nu? Știți bine cît îmi plac matematicile și chimia!

— Uite ce e, Sergiule, noi nu numai că n-o să ne supărăm, dar chiar voiam să te rugăm să-l meditezi. Știm cît au fost de... *ireverențioși* față de tine, că nu te mai scoteau din *ochelaristule,* și mi se pare că, adică ce mi se pare, chiar acest puşti, Uţu, era capul răutăţilor; însă trebuie să trecem peste astea şi să le arătăm că sîntem cavaleri!

Guadelupa răsuflă uşurat:

— Atunci să mă duc şi să-i spun să vină chiar deseară la mine.

— Nu strică să vă grăbiţi, timpul trece foarte repede. Însă înainte de asta, apăsă căpitanul „Val-vîrtejului", îţi atrag atenţia că nu trebuie să scapi un cuvînt despre planurile pe care le avem. Arma noastră în campionat trebuie să fie surpriza, înţelegi? Dacă va vrea să vină după-masă la tine, să-i spui că nu poţi să-l meditezi decît seara. Şi cînd te întorci de la antrenamente, să nu te arăţi ostenit. Dacă te va întreba ce-i cu tine, să spui că te duci la Clipici acasă să joci şah cu el...

— Şi dacă poţi, trage-l de limbă şi asupra pregătirilor pe care le face echipa lor! adăugă Nicu Ştafetă. Să stea motanul în mustăţi dacă n-o să-i batem să se ducă vestea!

— Uşor, uşor, optimiştilor! le stinse entuziasmul căpitanul echipei. Uitaţi că mai aveţi încă de învăţat!

Şi îşi aduse aminte deodată:

— Bolidule, cartea pe masă!

— Ce carte?

— Ia uitaţi-vă la el, parcă a picat din lună! Cum ce carte, nefericitule? „Tactica fotbalului", pe care ai cerut-o şi alaltăieri lui văru-tău şi care ţi-a promis că ţi-o va da, cum a fost ieri... etc., etc.

Bolidu' se încruntă, înţepîndu-şi palma cu vîrful unui creion bine ascuţit.

— Uite ce e, mă băieţi, văru-meu *mă duce cu preşu.* mi se pare că nu mai are cartea. Spunea el odată că vrea s-o vîndă, că-i trebuie nişte bani...

— I-o cumpărăm noi! propuse Clipici.

— Cu ce?

— Sergiu Marcă poştală a promis că-şi vinde colecţia de timbre. Merită. Uitaţi că timpul trece şi că noi nici n-am început antrenamentele. Ne-am făcut de rîs şi faţă de antrenor! Tatăl lui Nicu întreabă mereu cînd avem de gînd să ne apucăm de lecţiile de fotbal.

Romică Şaibă se posomorî:

— După cîte bag de seamă, nu prea vă ţineţi de angajamente! Aţi făcut rost de scîndurile care ne trebuie?

(După ce fuseseră la „Dinamo“, Clipici lansase un apel scris către toată clasa a şaptea, în care echipa „Val-vîrtej“ cerea sprijinul tuturor în vederea procurării de utilaj pentru confecţionarea aparatelor ajutătoare la antrenamente).

Mîţă, care promisese să aducă vreo zece scînduri noinouţe de la el de acasă, simţindu-se cu musca pe căciulă, o luă înaintea tuturor:

— Dacă vine cu mine cineva deseară, le putem lua, tata e în echipa de noapte, n-o să ne vadă nimeni!

— Şi tu, Mícule, ai adus vopseaua?

— A adus-o! răspunse pentru el ajutorul de căpitan de echipă. E la mine.

— Cu asta am terminat! încheie Romică Şaibă. Deci, Sergiule, ştii ce ai de făcut!

— Ştiu.

capitolul X

„TOCILARII“ LA LUCRU

Cine ar fi trecut din întîmplare în după-amiaza aceea de vară prin faţa solariului „Steaua“ din Calea Griviţei ar fi rămas mirat de cele ce se petreceau pe locul îngrădit cu arbuşti.

Însuşi Romică Şaibă, căpitanul echipei „Val-vîrtej“, conducea lucrările necesare transformării dreptunghiului acoperit cu nisip într-o bază bine utilată pentru antrenamentele echipei sale. Cine îl poreclise pe Romică, Şaibă, avusese toate motivele s-o facă. Ziua aceea o dovedi cu prisosinţă.

Romică nu mersese degeaba la „Dinamo“ cu tot „statul său major“. Cînd era vorba să facă o treabă ca lumea, apoi o făcea! Încă de la stadion îi trecuse prin minte să aplice în mic, aici pe solariul „Steaua“, ceea ce văzuse.

Cel mai mult îl chinuise ideea de a face o poartă pictată cu pătrățele numerotate, pentru precizia șutului. Scîndurile pentru construcția ei fură cărate de la Mîță de acasă, fără să bage cineva de seamă. Păcat de ele, erau noi-nouțe, dar n-aveau ce le face : lor poartă le trebuia, poartă trebuiau să aibă pînă la urmă ! Vopseaua era pusă la adăpost, nu rămăsese decît să găsească niște cuie și un ciocan, lucru la îndemînă, pentru că în atelierul tatălui lui Șaibă se găsea așa ceva.

Construcția porții începu încă de la ora cinci. Clipici și Sergiu Marcă poștală veniseră devreme cu materialele. Guadelupa nu mai purta ochelari și era de nerecunoscut. Rămăsese cu un tic al ochilor, de care căpitanul echipei „Val-vîrtej“ se obligă să-l scape într-un mod foarte simplu : de cîte ori o să-l mai vadă „făcînd ca pisicile“, o să-l atingă cu cîte un ghiont. Scurt pe doi !

Pe trei bare, puse în formă de dreptunghi, bătură scîndurile lui Mîță, una lîngă alta. Într-un sfert de ceas aveau o suprafață de cinci metri pe unu jumătate, care trebuia să servească drept țintă pentru șuturile pe care or să le tragă. Filatelistul, talentat la desen, trebuia numai să împartă această poartă în douăsprezece careuri egale pe care, cu o altă culoare de vopsea, avea să le numeroteze. Împărțirea nu fu tocmai fericită, dar cine putea să aibă pretenții ? Rezemată de un zid, după ce se va fi uscat, suprafața de lemn putea fi folosită foarte bine.

Scîndurile se terminaseră. Le-ar mai fi trebuit cîteva pentru facerea unui leagăn. Romică avea ideile lui. In timp ce Sergiu întindea vopseaua cu atenție peste careurile porții, căpitanul făcu apelul celor sosiți :

— Blondu' ?

— Prezent !

— Micu ?

— Aici...

— Nicu Ștafetă ?

— Este !

— Mîță ?

— Prezent !

— Bolidu' ?

Bolidu' tocmai sărea gardul scund al solariului.

— Iar întîrzii ? Ai adus cartea ?

— Adus ! Ce-am pățit cu văru-meu...

— Vrea ceva pe ea ?

— Cincisprezece lei...

— Cam mult. Sărăcești clubul...

— Desează vrea ori banii, ori cartea înapoi...

— Cartea n-o mai vede el înapoi. Casier ? Care-i ultimul casier al echipei, Clipici ?

— Micu...

— Micule, cum stăm cu finanțele ?

Acesta făcu în gînd o socoteală scurtă :

— Casa e aproape goală. Avem doar șapte lei...

— Dă-i Bolidului ! Restul pînă mîine se adună prin... *autoimpunere*. Cîți sîntem ? Unu, doi, trei, patru, cinci... ajunge. Exact opt. Cîte un leu de căciulă ! S-a făcut ! Și-acum la treabă ! Ne mai trebuie niște scînduri. Vreo trei, dintre care două mai lungi. Vom face un leagăn...

— Ce leagăn ? întrebă grăsanul, gîfîind.

— Ai răbdare. O să vezi îndată. De el o să legăm mingea...

Toți priviră mirați spre Romică.

— Care minge ? Că săptămîna asta nu mai sîntem noi de serviciu pe magazie...

— O să avem o minge, v-o spun. Am vorbit cu „Stoica Ludescu". („Stoica Ludescu" este o echipă de stradă din cartier.) Ne împrumută ei balonul lor, dar numai marțea și joia. Miercurea și vinerea le trebuie pentru antrenamentele lor. Condiția este că dacă vom cîștiga campionatul, trebuie să jucăm un meci și cu ei pentru supremație în cartier !

— S-a făcut ! aprobară toți.

— Jucăm, jucăm, mie însă îmi trebuie niște scînduri. Cine le aduce și chiar acum ?

— La drept vorbind, pentru ce e nevoie de leagănul ăsta ? întrebă Clipici.

— Să stea motanul în mustăți dacă pricep ceva ! adăugă și Nicu.

— Pentru ca să învățați să loviți mingea cu capul... răspunse căpitanul.

Trei dintre băieţi fură trimişi să găsească scîndurile. Se întoarseră peste o oră nu cu trei scînduri, ci cu vreo zece. N-o să spunem tocmai noi de unde le luaseră. Aşa cum arătau, se vedea bine că ar mai fi folosit stăpînilor lor.

După aceea începu o activitate nemaipomenită. Cu o greblă găsită într-o curte alăturată terenul fu nivelat. Bolidu', care era destul de bine făcut, bătătorea cu tălpile picioarelor locurile mai înalte. Pămîntul, moale după ultimele ploi, se netezea ca după trecerea unui tăvălug. Spatele unei case abia văruite trebuia să servească drept tablă pentru lecţiile teoretice. Fu găsit la iuţeală şi un cărbune, cu ajutorul căruia conducătorul antrenamentului putea să deseneze primele schiţe tactice, aşa cum erau ele fotografiate în cartea adusă de grăsan.

Sergiu Marcă poştală reuşise să vopsească întreaga suprafaţă a porţii de lemn fără a-şi murdări prea mult hainele. Nici Romică Şaibă nu se lăsă mai prejos. După trei sferturi de ceas leagănul era gata. Din două scînduri aşezate vertical, în capul cărora fu bătută o bară orizontală, se agăţase o sfoară de care atîrna deocamdată mingea de cîrpă (singura minge a clubului „Val-vîrtej"). Totul fusese calculat cu minuţiozitate de către căpitan. Printr-un inel făcut dintr-o sîrmă mai groasă sfoara putea fi manevrată la diferite înălţimi, după necesităţi. Pentru Sergiu, de pildă, sfera umplută cu cîlţi trebuia ridicată la un metru şi cincizeci şi şapte. Bolidului trebuia să-i laşi destulă sfoară, ţinîndu-se seama că nici nu prea putea să sară.

Primul antrenament al „tocilarilor" începu destul de tîrziu. Se însera. Sculele folosite fură strînse la un loc să nu se piardă, fu organizată „paza" pentru ca să nu dispară ceva, şi Şaibă îşi luă rolul de antrenor în mod foarte serios.

După o „încălzire" scurtă, care consta într-o alergare uşoară (aşa cum văzuseră cei din „statul major" la „Dinamo"), jucătorii fură aşezaţi în cerc. În mijloc, căpitanul le citi cîteva pagini din introducerea la „Tactica fotbalului". Mîţă, care nu prea era atent, fu ascultat pe loc şi, pentru că nu ştiu să răspundă prea bine, fu amendat cu 3 lei.

Se însera din ce în ce mai mult. Se trecu la exercițiile practice. Romică le aruncă pe rînd, la fiecare, mingea de cîrpă să facă stopuri. Lucrul era ușor, pentru că ciorapul, umplut cu cîlți, nu avea nici un pic de elasticitate. Pînă și Bolidu' se dovedi bine pregătit, deși nu lipsiseră ocaziile în care „călcase" balonul în loc să stopeze.

Exercițiile de cap fură cele mai grele. Șaibă trăgea sfoara de care atîrnaseră mingea și, pe rînd, Sergiu, Blondu', Micu, Nicu Ștafetă, Mîță și Bolidu' „luftară". Căpitanul „Val-vîrtejului" mai exemplifică o dată cum se lovește corect cu fruntea, cum se mai ia elanul pentru săritură și se încercă și a doua oară.

— Premiu o sută de grame de bomboane pentru cine atinge întîi mingea bine ! anunță.

Întrecerea deveni și mai dîrză. După șapte sau opt încercări, Clipici tot îl păcăli pe Șaibă. Veni încet, se prefăcu că sare și așteptă. Căpitanul trăsese de sfoară prea devreme și cînd ciorapul plin cu cîlți reveni la locul lui îl lovi ușor cu fruntea. Vrînd-nevrînd, Romică trebuia să dea cele o sută de grame de bomboane.

Partea ultimă a antrenamentului avu loc aproape pe întuneric. Noroc că din mijlocul străzii bătea lumina puternică a unui bec mare. Din scîndurile rămase se confecționară zece bețe subțiri, care fură înfipte în pămînt. Printre ele (așezate cinci pe o parte, cinci pe cealaltă), jucătorii trebuiau să conducă mingea în dribling. Era un exercițiu foarte greu, pe care cu chiu, cu vai îl execută însuși căpitanul echipei.

Cînd termină demonstrațiile, Romică îi întrebă :

— V-a plăcut ?

— Da.

— Să vă văd și pe voi...

Primul încercă Micu. Pînă la al doilea băț treaba mai mergea cum mai mergea. Ajuns în fața celui de-al treilea, băiatul se poticni. Trebuia s-o ia de la capăt. Încercă și Nicu și Mîță. Căpitanul deveni neîndurător :

— Cine nu reușește, amendă cincizeci de bani pentru fondul clubului. Casier, ține socoteala și nu te uita nici chiar pe tine ! Avem nevoie de bani...

Noroc că se întunecase, pentru că dacă exercițiul ar mai fi ținut, fondurile „Val-vîrtejului“ ar fi crescut considerabil.

— Așa n-o să mai învățați voi driblingul nici pînă la viața de apoi, strigă Romică la ei. Ține mingea mai strîns lîngă tine, Bolidule !

Grăsanul se căznea cît putea, dar chip de reușește !

— Nu-i bine ! Nu-i bine ! îl apostrofa Șaibă. Balonul trebuie lovit numai cu laba piciorului, cu ristul...

Blestemata de minge alerga însă mai repede decît picioarele lui. O lua razna cînd la stînga, cînd la dreapta. Pînă s-o ajungi, osteneai. Dacă o mai loveai o dată, iar se ducea ori prea departe, ori nu te mai asculta.

Cînd îi veni rîndul și lui Blondu', acesta se trase de ureche, după ticul lui.

— Ce-i ? îl întrebă căpitanul echipei, ți-o fi frică...

— Nu mi-e !

— Atunci ce mai aștepți ?

Băiatul își vîrî degetele prin păr, scuipă în palma stîngă și după aceea, minunea minunii, trecu cu bine de primele cinci bețe. Drumul înapoi fu mai ușor. El avusese timp să învețe privindu-i pe ceilalți. Secretul era să nu te grăbești, să atingi ușor mingea și să n-o scapi de lîngă picior. Romică îl răsplăti cu o bătaie puternică pe umeri :

— Bravo ! Ai și tu o sută de grame de bomboane premiu ! Cu toate că nu am promis nimic...

Antrenamentul se încheie cu o lungă alergare în jurul solariului. Băncile din margini fură trecute prin salturi scurte. Bolidu' se împiedică. Lui nu-i plăcea să sară gardurile. Își julí picioarele.

Cînd și acest ultim exercițiu fu terminat, Romică îi chemă în jur :

— Toată lumea la mine !

Veniră grămadă.

— Stați pe iarbă ! Vreau să vă spun cîteva cuvinte.

Se așezară.

— Iată despre ce este vorba : mîine dimineață toți sînteți obligați să faceți gimnastică după radio...

Ochii căpitanului se înfipseră în privirile lui Nicu Ștafetă :

— Tu să mai laşi somnul, s-a auzit? Deşteptarea la şase şi jumătate, fără nici o excepţie.

(Se ştia că Nicu Ştafetă întîrzia în fiecare dimineaţă pentru că nu se putea scula devreme.)

Căpitanul echipei încă nu terminase:

— Fiecare raportează pe răspundere personală ce-a făcut zilnic. Cine trage chiulul va fi scos din echipă!

De fapt, lucrul nu era posibil, pentru că nu aveau decît două rezerve: pe Bolidu', care, oricum, nu o să joace, şi pe Sergiu Marcă poştală.

— În încheiere, mai adăugă Şaibă, tot ce facem, vă repet, rămîne secret! S-a auzit?

— Daaaa! răspunseră toţi în cor.

— Sînteţi liberi...

— Şi cu poarta asta ce facem? întrebă Blondu'.

— O rezemăm de zid în aşa fel, încît să nu se vadă ce reprezintă.

— Dar dacă vine cineva şi-o aruncă?

La una ca asta nu se gîndise Romică. După o clipă găsi soluţia:

— Scriem pe dos cu pensula:

„Proprietatea echipei de fotbal «Val-vîrtej». Poartă de antrenament numărul 1."

Pe loc îl chemă pe Sergiu să picteze cu mîna lui acest text pe suprafaţa de lemn proaspăt vopsită.

Cînd şi acest lucru fu făcut, căpitanul strigă grupului:

— Acum la scule, fuga marş şi acasă! Nu rămîn decît premiaţii. Bolidule, dă cartea lui Nicu s-o ducă Şefului, să vadă ce e mai nou în fotbal... La viitorul antrenament va fi adusă mingea împrumutată. Se ştie cînd are loc!

Băieţii erau obosiţi. Pe Clipici îl dureau muşchii de la picioare.

— O să am o febră! se văită.

— Nu-i nimic, are să-ţi treacă!

Sergiu fu chemat mai aproape:

— Cum merge, Guadelupa, cu corigentul?

— Cu Uţu?

— Da.

— Cred că o să capete nota care-i trebuie. Nu e chiar atît de slab...

— L-ai întrebat ce crede despre campionat ?

— Nici nu-i trece prin cap că vor avea alţi adversari decît pe cei dintr-a şasea. De echipa noastră nici măcar nu pomeneşte, ca şi cînd n-am exista !

— Pentru asta chiar că merită să nu-l mai înveţi nimic, mîrîi Clipici.

— Să stea pisoiul în mustăţi, vorba lui Nicu Ştafetă, dacă nu-i vom învăţa minte pe încrezuţii ăştia ! adăugă Mîţă.

Şi pentru ca să ridice moralul echipei, însuşi căpitanul „Val-vîrtejului" începu să fluiere o melodie veselă.

partea a doua

●

SĂ NU TE PUI CU „TOCILARII"

capitolul XI

A SOSIT VACANȚA

Bine mai este în vacanță ! Ce-ar fi să aruncăm ghiozdanul într-un colț și s-o luăm razna ! Poți face ce vrei mai ales dacă ai trecut examenele cu bine.

— Acum să vă vedem, bobocilor ! exclama din cinci în cinci minute teribilul căpitan al echipei „Val-vîrtej", Romică Șaibă, care avea de plătit multe polițe.

Băieții erau puțin cam obosiți, dar în cîteva zile uitaseră de emoțiile prin care trecuseră. Era așa de frumos cerul și pomii înfrunziți ! Să tot umbli pe străzi, prin parcuri, să joci fotbal...

A, aici era buba ! Cu cine să joci, că antrenamentele se întrerupseseră. Bolidu' iar o să facă febră musculară. Sergiu Marcă poștală abia se mișcă. Păcat de jocul lui de cap ! Dar dacă stai și te lași pe tînjală, nu ajungi la nici un rezultat. Trebuia trimisă la iuțeală o circulară către jucători. „La muncă, băieți, dacă vreți să fiți campioni ai școlii ! "

— Unde ești, Clipici ?

— Aici !

— Scrie !

— Scriu...

— Către jucătorii echipei de fotbal „Val-vîrtej", două puncte, ai pus ?

— Am pus.

— Dat fiind timpul scurt care a mai rămas pînă la începerea campionatului de fotbal din cadrul taberei de vară, căpitanul echipei clasei a șaptea se simte dator să facă următoarele observații, pune iar două puncte!

— Am pus. Dar nu-i prea oficial?

— Ce să fie oficial? se miră Romică.

— Tonul ăsta!

— Așa se scriu directivele. Comandanții au un stil lapidar și impresionant. Să-l citești pe Cezar!

Clipici făcu ochii mari.

— Ce tot spui?

— Mai bine scrie acolo. Așa, unde rămăsesem? Da; se simte dator să facă următoarele observații, două puncte. Nivelul tehnic al jucătorilor echipei „Val-vîrtej", de cîte ori campioană a solariului?

După o clipă de gîndire, Șaibă zise:

— Ultima dată mi se pare că am scris: de trei ori.

— În sfîrșit, tu răspunzi de exactitate! Așa deci: nivelul tehnic al jucătorilor lasă de dorit. Buun! Întrucît... mă urmărești?

— Te urmăresc.

Căpitanul își adună degetele, ca și cînd ar fi uitat cîte are.

— Întrucît antrenamentele, spuse el mai departe, au fost întrerupte din pricina începerii examenelor, se cere o muncă și mai îndîrjită pentru atingerea scopului pe care ni l-am propus: acela de a cîștiga competiția ce va desemna pe campionul școlii. Stai, am uitat ceva.

— Ce-ai uitat?

— Am uitat să-i felicit pe jucători pentru faptul că și-au trecut cu toții examenul! Adaugă înainte de ultima frază: Căpitanul echipei „Val-vîrtej" se folosește de prilejul acesta pentru a transmite caldele sale... cum e mai bine, felicitări sau strîngeri de mîini?

— Merge oricum.

— Alege tu, te privește! Unde rămăsesem? Așa. La munca pe care trebuie s-o depunem pentru ca să putem face față greului examen fotbalistic. De aceea... scrii?

Glasul lui Romică se îngroșă pe neașteptate:

— De aceea, ordon începerea imediată a antrenamentelor pe solariul „Steaua". În același timp reamintesc jucătorului Nicu Ştafetă că a promis să-l aducă pe tatăl său pentru a ne învăţa unele exerciţii cu balonul, ca stopul, pasa din volei, driblingul şi altele... Pînă aici e bine, ce-ar mai trebui ?

Pe Clipici îl mînca nasul. Se scărpina cu îndemînare :

— Să ne gîndim.

— Stai că mi-am adus aminte : începînd de azi, se numeşte un responsabil cu echipamentul în persoana jucătorului Bolidu'... Nici pînă acum n-aţi adus cămăşile cum ne-a fost vorba... Lasă că vă învăţ eu minte !

— N-are nici un rost să le ţinem cu săptămînile la cineva, îndrăzni ajutorul de căpitan de echipă.

— Dar are rost să mă trezesc în ziua campionatului că unul poartă cămaşă albă şi altul albastră ?

Clipici nu părea de loc tulburat. Spuse blînd :

— E simplu. Băieţii vor aduce fiecare cîte o cămaşă albă.

— Şi ecusoanele cînd le coasem ?

— Ai dreptate !

Şaibă iar era furios :

— Am să te amendez şi pe tine cu cinci lei. Ai noroc că nu sînt martori. Între noi cei din „statul major“ mai închid ochii, altfel...

— Deci, să scriu să aducă chiar mîine cămăşile !

— Da.

— Ecusoanele s-au tăiat ?

— Sergiu Marcă poştală s-a obligat că le face...

— Mi se pare că e cam leneş.

— Să-l întrebăm !

— Aşa. După asta trebuie să mai numim şi un responsabil cu îngrijirea materialului de antrenament. Ăla vei fi tu, Clipici !

Ajutorul de căpitan de echipă părea nemulţumit.

— Am cam multe sarcini. De ce nu mai dai şi la altul ?

— Dar ce, tu îţi închipui că de florile mărului te-am numit secundul meu ? Scrie, ca să n-avem vorbe. Deci, două puncte, se însărcinează cu îngrijirea materialelor jucătorul Clipici. El va răspunde de orice degradare sau înstrăinare a materialului...

— Cum vine asta ? Adică să mă duc să păzesc solariul ?

— Te privește !

— Ia stai, Romică, ia stai ! Dar dacă cineva a mutat poarta noastră de la locul ei ?

— Nu mă privește. Poartă o să te faci ! De ce crezi tu că te numesc responsabil cu materialul ?

— Așa-mi trebuie !

— Și dacă mai faci gălăgie, gata amenda !

— Nu mai fac gălăgie, dar cred că este o măsură, cum să-i spun...

Romică parcă nici nu auzise.

— Să trecem mai departe. Scrie ! Începînd de azi, să nu uiți să adaugi la urmă data, antrenamentele vor avea loc de trei ori pe săptămînă. Jucătorul Nicu Ștafetă, sau nu, Mîță, este însărcinat cu perfecționarea unor meciuri de antrenament duminică de dimineață pentru verificarea jocului de ansamblu, ai scris ansamblu ?

— Am scris, mormăie ajutorul.

— Așa.

— Mai este ceva ?

— Cam atît. Dă-mi să iscălesc !

Clipici îi întinse hîrtia :

— Poftim !

Căpitanul și-aduse aminte :

— Stai, stai că am uitat un lucru foarte important !

— Ce-ai mai uitat ?

— Scrie : Este interzis cu desăvîrșire jucătorilor echipei „Val-vîrtej“ să meargă în tot timpul care a rămas pînă la începerea campionatului la ștrand sau la gîrlă, cunoscut fiind faptul că soarele are o acțiune moleșitoare asupra organismului, ceea ce este contraindicat, silabisește, ca să fiu sigur că scrii bine, contraindicat...

— Contraindicat...

— Așa. Cei prinși vor fi excluși din echipă după ce li se vor aplica amenzile legale... Buuun ! Acum recitește...

Clipici reciti. Romică se declară mulțumit.

— Ce voiam să te mai întreb ? A, ce-a făcut Uțu, a luat cinciul care-i trebuia ?

— Da. Profesorul l-a felicitat pentru răspunsurile pe care le-a dat. Sergiu Marcă poștală a primit trei timbre foarte scumpe ca răsplată de la căpitanul „Rîndunicii", o Tasmanie, un San-Salvador şi o... ia ghici ?

— O Guadelupă !

— Exact !

— Şi Sile ?

— Sile a rămas corigent la fizică. La matematici l-a ajutat un coleg, a încurcat-o...

— Deci ?

— Te bucuri ?

Şaibă se încruntă din nou.

— Cum o să mă bucur ? Mă gîndeam numai că el n-o să poată juca... Păcat !

— Şansele noastre cresc.

Romică îşi frecă genunchii, visător.

— Tu chiar crezi că noi am putea să cîştigăm acest campionat ?

— De ce nu ?

— Cum vezi chestiunea ?

Clipici se dădu mai aproape. Ochii îi străluceau.

— Mă Romică, noi, dacă am fi deştepţi, i-am întoarce pe dos !

— Ei cum ?

Ajutorul îşi trase scaunul alături :

— Întîi şi-ntîi că vor veni cu nasul sus. „A, vor zice, «tocilarii» nu ne stau nici la degetul cel mic ! " Dacă-i luăm repede, s-a zis cu ei ! Eu, dacă aş fi antrenor, tactica asta aş întrebuinţa-o : începem puternic, le dăm două goluri înainte şi pe urmă la apărare cu toţii !

Căpitanul „Val-vîrtejului" se gîndi cîtva timp.

— Tu ştii ce scrie în cartea aia de-a adus-o Bolidu' ?

— Nu ştiu, că n-am avut timp s-o citesc...

— „Cea mai bună apărare e atacul ! "

— Chiar aşa scrie ?

— Negru pe alb ! Deci noi trebuie să insistăm mai ales asupra condiţiei fizice, să putem adică să rezistăm celor două meciuri pe care le avem de jucat. Nu uita că va trebui să alergăm două ore...

— Cu o mică pauză !

— Pauza va fi foarte scurtă ! Asta în afară de faptul că ne întîlnim cu nişte lupi. Noi n-am cîştigat pînă acum nici cînd am jucat cu a cincea, nici cînd am jucat cu a şasea...

— Este adevărat, zise Clipici cu amărăciune, amintindu-şi înfrîngerile trecute, dar dacă vom juca organizat avem şanse.

— Nu spune nimeni că nu avem şanse. Trebuie numai gîndită chestiunea. După părerea mea, slăbiciunea celor două echipe pe care le vom înfrunta stă în aceea că au prea multe „vedete". I-am văzut la ultimul meci. Nu şi-ar pasa un balon, să-i pici cu ceară. Fiecare, şi asta se observă mai ales la cei dintr-a şasea, se crede cel puţin internaţional. Or, dacă vom pune cîţiva jucători în spatele celor mai buni, le vom dezorganiza jocul, vor începe să se certe şi din momentul acela vor fi pierduţi.

— În concluzie, trebuie să le opunem un joc colectiv, bazat pe colaborarea între jucători !

— Aşa se numeşte. Joc colectiv, întări căpitanul. Tot în cartea aceea am citit lucrul acesta.

— Să nu uiţi să le spui şi celorlalţi ceea ce mi-ai spus mie.

— Nici o grijă, vei vedea. Şi-acum la treabă ! Ai cum să-i strîngi ?

— Bineînţeles. Ştafetele mele vor ajunge într-un sfert de ceas la fiecare acasă. Pînă ai să numeri la o mie, vor fi cu toţii aici !

— Să te văd !

capitolul XII

ŞEFUL „TOCEŞTE"

Vorba cîntecului : „Ziua bună ţi-am dat, belea mi-am căpătat ! " Cam aşa se gîndea de la o vreme Şeful. Cînd îi adusese Nicu cartea „Tactica fotbalului", ce se gîndise ? „Băieţii ăştia, în loc să înveţe ei fotbalul, tot mie îmi aduc cărţi, ca şi cînd n-aş şti ce-i aceea «tactică»".

Numai că lucrurile nu stăteau tocmai așa. De curiozitate o deschisese într-o seară. Citea și nu-i venea să creadă. Multe se mai întîmplaseră în fotbal de cînd nu mai jucase ! Se schimbaseră vremurile ! Pe timpul lui, oamenii se uitau chiorîș la sportivi, ca la alte alea. De cărți despre fotbal ce să mai discutăm ? Și, la drept vorbind, fotbal era acela pe care-l jucau ei ? „Tare și înainte“, cam așa se putea rezuma ceea ce făceau. Unde era mingea, erau toți jucătorii. La „becie“ se juca în „scară“, adică un fundaș stătea cam pe la linia de 16 m, iar celălalt pe la centrul terenului. Care cum apuca balonul căuta să-l arunce cît mai departe, în terenul adversarului. Se alerga mult și degeaba. Pe cînd acum ?

Citea Șeful și nu-i mai tăcea gura :

— Ia te uită, „mișcarea jucătorilor fără minge“, „tactica și tehnica“, „sisteme de jucători“, îți place ?

Luă cartea și la serviciu. Îi arătă prietenului său celui mai bun, în pauză, coperta albastră cu un desen care aducea cu problemele lui Nicu la geometrie.

— Ce spui, frate, de chestia asta ?

— Care ?

— Ia citește.

În atelierul înalt, cu geamurile afumate de cărbune, se găseau o mulțime de lucrători. Veneau și ieșeau grăbiți. Bahrim, prietenul Șefului, lăcătușul, își scosese ochelarii și silabisea încet :

— B. A. Arkadiev — Tactica jocului de fotbal. Ce-i cu asta ? întrebase.

— Ce să fie ? Mi-a dat-o fi-miu. Joacă fotbal la școală și mi-a spus că au nevoie de un antrenor cu experiență.

— Așa e, că tu ai jucat fotbal la „Biruința“...

— Și încă ce fotbal ! se umflă Șeful de mîndrie, uitînd ce gîndise înainte.

— Mă rog, mă rog... Și ce-ai de gînd să faci ?

— Să citesc ca un școlar seara acasă, pe aici, în pauze, cînd pot. Termenul e scurt și puștii vor să cîștige campionatul cu orice preț !

Lăcătușul clătină din capul cărunt :

— Om bătrîn ești tu sau ce ești ?

— De ce te miri atît ? Îmi mai place fotbalul și-acuma. Știi bine că el este o boală de care nu scapi niciodată. Sînt foarte fericit că băiatului meu i s-a transmis acest talent. Dar lui nu i-o pot spune, mi-e frică să nu-mi facă vreo poznă cu învățătura. E bun și sportul, dar după ce stai bine la gramatică sau la ce învață ei acolo...

Acum, la drept vorbind, măsurile luate de căpitanul „Val-vîrtejului“ erau exagerate. Ar fi fost mai practic să iasă cu ei undeva pe un teren și să-i învețe cîteva lucruri elementare : pasul, stopul, cum să tragă la poartă... Tactica mai tîrziu...

Da, dacă te luau puștii la întrebări ? Pentru că, probabil, citiseră înaintea lui cartea. Ce să-i spui, de pildă, despre „Mișcarea jucătorilor fără minge“. Ia să vedem ce scrie aici !

Și, uitînd de ceilalți, Șeful băgă nasul în cartea cu copertă albastră. „În timpul jocului, indiferent de post, atacantul trebuie să se miște mai mult fără minge“, citea.

Bine zis ! Și mai departe : „Jucătorul aleargă alături de coechipierul care conduce mingea pentru a putea intercepta...“

Toate astea trebuiau băgate la cap și pe urmă predate copiilor. Un campionat nu se cîștigă chiar atît de ușor !

*

Cîteva seri, Șeful fusese găsit de către Nicu citind. La început tata se rușinase, dar, nemaiputînd să ascundă, mărturisise în cele din urmă :

— Nu merge, învăț foarte greu, o să mă fac de rîs !

Băiatul avea și el mîndria lui. Un tată ai, ori dacă și acela se face de rîs în fața colegilor tăi de echipă, mai bine să-l ții acasă ! Și, ca măsură de siguranță, Nicu începu să-l „asculte“ ca la școală. Cu prilejul acesta, învăța și el cîte ceva. Barem dacă nu joacă prea bine, cel puțin să ajungă un teoretician ca lumea ! Să vadă el, Romică Șaibă, că ar trebui să se gîndească la alt ajutor de căpitan de echipă ! O fi și Clipici bun, dar dacă nu știa cum se face marcajul în sistemul WM, degeaba se numea adjunct !

Campionatul ăsta îi dăduse bătaie de cap și mamei. Noaptea, Șeful începuse să vorbească prin somn. Dimineața ea îl certa cu o privire blîndă, mustrătoare :

— Ce-aveai azi-noapte cu mine de nu mă lăsai să dorm ?

— Nu te lăsam să dormi ?

— Da. Îmi explicai nu știu ce în legătură cu controlul unei mingi, sau așa ceva...

Asta era bună ! Nu mai lipsea decît să înceapă să alerge prin odăi ca somnambulii ! Șeful se roșise și îngînase o scuză :

— Am o preocupare de care nu mai scap.

— Mi se pare că Nicu ți-a întors capul cu fotbalul lui. Ar trebui să te mai astîmperi la vîrsta ta !

El n-o mai ascultă. Îl chemă pe băiat aproape și-l întrebă :

— Ascultă, crezi că prietenii tăi n-or să rîdă de mine ?

— De ce să rîdă, tată ? se miră băiatul.

— De explicațiile pe care o să le dau.

— Nu cred. Vorbești destul de bine. Se cunoaște că ai cunoștințe despre fotbal, dar mi se pare că ești cam timid.

Șeful rîse încurcat. Ajunsese să audă de la copilul lui vorbele astea ! Ce mai generație de îndrăzneți ! Vorbeau ca și cînd ar fi oameni mari. La vîrsta lui nici nu deschidea gura. Și i-auzi-l pe Nicu : „Ești cam timid !“ O să vadă el că nu e de loc timid și că o să-i alerge pînă o să-i facă să nu-și mai simtă picioarele. Antrenorul lui, pe timpuri, așa spunea : „Totul e să ajungi tu înainte la balon, nu adversarul“.

Și înainte de a adormi, tata repeta în gînd cele învățate :

„Schimbul de locuri, adică orice schimbare în sistemul de joc al atacanților, trebuie să pornească din inițiativa jucătorului plasat mai în urmă...“

Vor pricepe oare micuții fotbaliști lecțiile acestea ? Nu se putea să nu priceapă ! Nicu îl amenințase o zi întreagă că n-o să-i spună un cuvînt despre amenajările pe care le făcuseră la solariul „Steaua“, baza lor de antrenament, și, în cele din urmă, nu mai răbdase și mărturisise totul. Căpitanul ăsta al lor, Romică Șaibă, nu se juca de-a campionatul ! Părea plin de inițiativă, nu-și pierdea timpul !

Și iar îl apucă îngrijorarea. Oare nu uitase să pună un stop, să lovească bine mingea cu piciorul ?

capitolul XIII

NIŞTE OAMENI LINIŞTIŢI

„Turcaleţul“ o pornise încă de dimineaţă la pescuit.

„Ce griji să mai ai ! Anul şcolar se terminase, note bune luaseră, nu aveau nici un corigent, echipa era completă ; şase inşi pe muchie. Să tot vină campionatul ăla despre care se vorbea atît ! Premiul îl avem în palmă ! Pentru că, dacă stai să judeci, cine putea să mai aibă vreo pretenţie ? Tata Noe ? Păi „Rîndunica“ ştim bine ce păţise : unul dintre cei mai buni jucători ai echipei o să stea pe tuşă şi-o să se uite ! Regulamentul era regulament, nu-l putea călca nimeni ! Sile avea o notă proastă la fizică, trebuia să tocească toată vara. Ia să-i vedem acum pe cei dintr-a cincea, ce-or să facă ? Cît despre savanţii dintr-a şaptea, cu ei nici nu se stă de vorbă ! Să mai înveţe fotbal şi pe urmă... Păi au ei o extremă dreaptă ca Gică ? Au un fundaş ca Furnică ? De unde să aibă, poate să tîrguiască unul...“

Cam aşa gîndea Ştefan în dimineaţa aceea de vară, umblînd pe malul lacului Herăstrău cu o undiţă lungă de trestie în mînă. Lîngă el fluiera nepăsător Sică. Era cam netuns, căpitanul „Turcaleţului“ îi şi spusese, cum îl văzuse :

— O să facem o colectă să strîngem bani să-ţi dăm să te duci la frizer...

În spate veneau ceilalţi : Sandu, în nişte sandale roşii, noi-nouţe.

Furnică, atunci ras pe cap pentru că-i cădea părul, Gică, stropit tot pe faţă cu apă, cu buzunarele pline de pietre, şi Ghinea, care aducea cutia cu rîme. Undiţe nu aveau decît trei din ei. Două erau foarte scurte, aşa ca să treacă neobservate de către paznicul parcului, pentru că pescuitul nu era permis decît cu autorizaţie. Cea a lui Ştefan era demontabilă, adică se putea desface în două bucăţi la nevoie.

De cînd așteptau ei ziua asta fericită! Să pescuiești o dimineață întreagă, e ceva! Numai să nu vină milițianul din post și să le tulbure îndeletnicirea plăcută! Pentru a preîntîmpina orice surpriză, Ștefan organizase paza: Gică și Sandu rămăseseră pe margini, pîndind cărarea pe care putea să apară cineva. Dacă se zărea ceva suspect, nu aveau decît să ascundă trestiile în iarbă. Cutia cu rîme era pitită încă de acum într-un loc sigur. Aduseseră cu ei și o plasă în care au ziare, un borcan plin pe jumătate cu apă pentru ținerea peștilor și cîteva undițe de schimb ascunse în pantalonii lui Furnică.

Undițe, vorba vine, pentru că, în realitate, aveau niște ace la capăt, din care de cele mai multe ori peștii scăpau cu rîmă, cu tot. Pentru pescarii amatori erau însă bune.

Ca la vreun ceas de la sosirea pe malul lacului, Gică aduse vorba și despre campionat:

— Noi nu mai facem nici un antrenament? Nu mai este chiar atît de mult pînă o să înceapă competiția organizată de „Tînărul dinamovist"...

Sică și Ghinea rîseră:

— Ți-o fi teamă?

— De cine să-mi fie teamă?

— De tocilari!

Ștefan, care tocmai prinsese un peștișor auriu ce se zbătea la capătul undiței, spuse batjocoritor:

— N-au ei zile să marcheze vreun punct „Turcalețului"! În ceea ce mă privește, mă angajez pentru două goluri de meci, dar știți boboc!

— Și eu cîte unul! promise Sandu la rîndul lui.

— Tu nu vezi că noi nici n-avem nevoie de rezerve, măi Gică? Ar trebui să știți că numai „Rîndunica" ne-a bătut o singură dată sau de două ori și atunci de ce? Ia spune, Furnică!

— Pentru că tu erai lovit la picior.

— Asta e! Or acum cei dintr-a cincea vor vedea cu cine au de-a face... Nu-i mai iertăm!

Gică privea borcanul în care țineau peștii prinși.

— Totuși, cîteva antrenamente n-ar strica de loc.

— Eh, și tu! Ești pesimist! Cine știe fotbal, știe și fără antrenament. Vorbești ca și cînd ai crede că unul care înoată, poate să uite peste noapte lucrul acesta!

Ștefan aruncă nepăsător undița în apă. El era golgheterul echipei. De cînd se înființase „Turcalețul“ și pînă azi, marcase aproape o sută de goluri, adică mai mult decît marcau jucătorii cu renume. De aceea nu era prea bine să-l contrazici. Lui i se mai spunea de către unii „nas-sus“. E drept că era cam încrezut, dar avea pe ce. Știa să-ți dea un pas, știa să tragă bine în minge, era — într-un cuvînt — un jucător adevărat. Unii se și mirau de ce nu joacă încă la o echipă de pitici. Toți credeau că odată cu întrecerea aceasta va fi invitat să joace la „Tînărul dinamovist“. De altfel, pentru asta se și dădeau premiile acelea. Ei o știau bine. Scopul nemărturisit al competiției era selecționarea de jucători...

Și, pentru că veni vorba de fotbal, Furnică nu scăpă ocazia să se laude:

— Eu mă simt într-o formă, știți, așa, brava...

(Cuvîntul acesta era superlativul pentru Furnică. Dacă-i plăcea o dulceață, apoi aceea era o dulceață brava, dacă văzuse un meci care îl interesase, apoi meciul acela fusese meci brava.)

Ștefan, care nu prea suferea să fie și alții mai buni ca el împrejur, îl luă peste picior:

— Ce tot spui? Poate tot într-o formă ca aceea de la ultimul meci, cînd ai făcut gaură în teren trăgînd cu *ciocul* în pietriș!

Rîsul celor din jur îl opri pe băiat. De mult nu-l avea el la suflet pe „nas-sus“. „Lasă, gîndi, o să vină ea ziua în care o să mai auzi de mine, cînd o să joc mai bine decît tine!“ Și ziua asta o să fie chiar ziua începerii campionatului, cînd n-o să-i dea nici o minge pas! Să se învețe minte să-și mai bată joc de colegii lui de echipă!

Încă de multă vreme Furnică începuse să șoptească la urechea celorlalți:

— Nu vi se pare că Ștefan o cam face pe vedeta?

Sigur că observaseră. Ștefan era căpitanul echipei și pe bună dreptate, fiind cel mai bun jucător. Să poftească și alții să joace ca el și pe urmă să aibă pretenții! Ce să-i faci, celor buni trebuie să le suporți orice capriciu...

Gică își aduse aminte de ceva:

— Mă băieți, de altfel, de-abia aștept campionatul ăsta. Ați uitat ce ne-au făcut tocilarii? Cum ne-au trimis tocmai în pod să cărăm scheletul? O asemenea insultă se plătește scump.

Ștefan ceru lui Ghinea o rîmă.

— Lasă că le plătim în goluri...

— Ar trebui să le trimitem un mesaj, spuse și Sandu.

— Ce mesaj?

Așa, un fel de scrisoare în care să le arătăm cine sînt ei în realitate și cine sîntem noi...

— Bună idee! aprobară cîteva glasuri.

— O scrisoare în care să le înșirăm toate rezultatele obținute pe terenul de sport, să știe cu cine vor sta față-n față, adică să băgăm puțin sperieții în ei...

— Se aprobă! rosti căpitanul echipei, dar cine se duce cu ea la tocilari?

Se gîndiră.

— Îl trimitem prin poștă. Știu eu adresa lui Romică Șaibă, zise Furnică.

— Perfect! Ar trebui să ne apucăm să scriem chiar acum, tot ne-am plictisit de atîta pescuit...

— Cine are un creion? întrebă Gică.

— Eu.

— Și o hîrtie?

— Tot eu.

Sandu se scotocise prin buzunare și găsise hîrtia și creionul.

— Bani de timbre există?

— Există!

— Dați uneltele încoace! ceru Ștefan. Dacă nu v-o place ce-am să le scriu mamelucilor, să nu mă mai numiți căpitanul vostru...

Și uitînd de undiță ca să-i vină inspirația, băiatul privi cîteva clipe cerul luminos de vară pe care se alergau nori albi.

capitolul XIV

O SCRISOARE CARE AR SCOATE DIN SĂRITE ŞI PE UN MORT

Romică Şaibă dormise prost în noaptea aceea. Încă de dimineaţă avusese mai multe semne că o să i se întîmple ceva neplăcut. Cînd plecase la antrenament, prin faţă îi tăiase drumul o pisică neagră.

— Prostii ! zisese. Doar nu sînt babă să mă iau după toate fleacurile !

Da, dar uite, acum i se bătea ochiul stîng. Iar se prostea. Şi ce dacă i se bătea ochiul stîng ? Asta era din pricina unui muşchi obosit. Clar ca ziua.

Era şi puţin ostenit din pricina antrenamentului. Tatăl lui Nicu Ştafetă îşi luase rolul de antrenor în serios. Îi alergase azi pînă nu mai ştiuseră cum îi cheamă. Unde mai pui sprinturile din cincizeci în cincizeci de paşi ? Dar tot era bine ! După încă trei antrenamente ca astea avea să se simtă cu toţii uşori ca fulgul. Să-i vedem pe gînsacii de la „Rîndunica"...

La poartă bătea cineva.

— Poşta !

Romică alergă să ia scrisoarea.

— Cine-i tovarăşul Şai...bă. Parcă aşa scrie pe plic.

— Cum ?! tresări băiatul.

— Şaibă. Romică Şaibă, căpitan...

— Eu, eu sînt !

— Poftim, aveţi o scrisoare, spuse poştaşul neîncrezător, îndesîndu-şi mai bine şapca pe frunte. Trebuie numai să semnaţi de primire...

— Să semnez ?

— Da. E recomandată.

Scrisori, şi încă recomandate, nu prea primea Romică. Privi scrisul de pe plicul galben şi căută să-l recunoască. După adresă nu putu fi decît al unui coleg care-l ştia pe numele de Șaibă. Firesc ar fi trebuit să i se scrie pe numele Romică Dragu.

Luă plicul și iscăli. Omul care aducea scrisorile se uită la hîrtie și păru puțin mirat :

— Parcă scrie altfel aici, nu vă cheamă Șaibă ?

— Nu. Asta e porecla. Așa mi se spune la școală... Sînt căpitanul unei echipe de fotbal.

— Aha, făcu poștașul, totuși n-ar strica dacă ați pune și o paranteză în care să însemnați și porecla dumneavoastră, nu de altceva, dar să nu avem vreo reclamație...

Băiatul adăugă cam cu neplăcere și restul. Poștașul salută și se îndepărtă. Romică nu mai avea răbdare. Rupse plicul și, după ce citi cîteva rînduri, păli. Asta era va să zică cu semnele ! Citi pe nerăsuflate și, cînd termină, scrîșni din dinți :

— Ah, o să plătiți măgăria asta, o să plătiți ! repetă înverșunat.

Clipici stătea la trei case de el. Avea un telefon secret peste plopii curților vecine. Dacă trăgea de o sîrmă, un ciocănel bătea semnalul în camera ajutorului de căpitan.

În trei minute Clipici sosi gîfîind. Semnalul era drastic : alarmă !

— Ce-i ? întrebă încă de la poartă.

— Vei vedea. Dă veste să se adune toată lumea.

Pe jucătorii „Val-vîrtejului“ îi puteai strînge într-o jumătate de ceas. Clipici ținea în magazie o bicicletă veche, pe care nu o întrebuința decît la ocazii mari. Avea un cauciuc plesnit și chiar șaua era cam șuie dar, la nevoie, mergea. Nu mai așteptă să i se spună de două ori și se sui pe ea. Cel mai departe stătea Sergiu Marcă poștală. La el se duse întîi. Tocmai pleca de acasă. Bineînțeles că lăsă totul baltă și se îndreptă spre sediul echipei. Pe Bolidu' Clipici nu-l găsi. O vecină îi spuse că e plecat cu mama lui în oraș după tîrguieli. Cu ceilalți fu mai ușor. Blondu' și Micu voiau să se ducă la patru la cinema și pînă atunci jucau șah în grădina casei. Vizionarea filmului se amînă pentru altă dată.

Micu Ștefan întrebase tot drumul :

— Ce-i frate ? Ce s-a întîmplat ? Să stea motanul în mustăți dacă n-ai o figură care te sperie.

— Nu știu nimic, n-auzi ? Căpitanul a sunat la „telefon“ atenție, alarmă ! M-am grăbit să vin și m-a trimis după voi. Mai mult nu știu, poți să mă tai.

Ultimul pe la care trecu fu Mîță. Acesta făcuse baie și nu prea se îndemna să meargă. Se codea.

Clipici nu avea timp de explicații. Trecu la amenințare direct :

— Treaba ta, nu veni și-o să vezi pe dracul ! Întîi că te pune la amendă. Al doilea că te dăm afară din echipă. Nu uita că avem două rezerve...

— Nu pot, zise Mîță, o să răcesc la cap și-o să mă bată mama.

— Cum o să răcești la cap pe căldura asta ?

Adevărul era că nu părea destul de cald. Vara asta fusese o vară foarte răcoroasă.

— Bine, vin, stai să-mi iau o bască !

— Haide mai repede, te duc pe cadru, toți ceilalți ne așteaptă... Nu e timp de pierdut !

*

În magazia tatălui lui Romică stăteau toți, ciorchine, privindu-l pe căpitan cum se frămînta. Șaibă se plimbă din colț în colț. Nu scotea nimeni un cuvînt. Cînd apăruseră, în sfîrșit, și Mîță cu Clipici, oftară ușurați. Aveau să afle, în sfîrșit, taina.

— Bolidu' unde este ?

— A plecat în oraș cu mama lui după tîrguieli.

— I-ai lăsat măcar un bilet ?

— Ce bilet ?

— Ce bilet, ce bilet, îl strîmbă Romică. Ești, să nu mai spun ce ești ! Trebuia să-i lași un bilet să vină aici. Chiar dacă sosea mai tîrziu, tot era bine. Sînt lucruri grave... Pentru neglijența ta, te amendez. Cinci lei. Micule, îl execuți ! Pînă mîine, la ora asta, trebuie să depună suma la casieria clubului. S-a înțeles ?

Clipici vru să protesteze :

— Mă grăbeam și nu mai era timp de scris scrisori!

— Gura! Dacă mai protestezi, măresc amenda. Mai bine ia și citește rîndurile astea.

Și, cu un gest scurt, îi întinse scrisoarea primită. Adjunctul citi în gînd cîteva rînduri, strînse buzele, vru să spună ceva și pe urmă privi la Romică:

— Ce-i asta?

— Citește cu voce tare, să audă și ceilalți!

— „Către așa-zișii jucători de fotbal ai echipei «Val-vîrtej»“.

— Așa-zișii! protestă Nicu Ștafetă. Bine am mai ajuns!

— Uitați, e scris negru pe alb....

— Citește mai departe!

— „Căpitanul echipei «Turcalețul» trimite salutările sale căpitanului echipei «Val-vîrtej»“... îngînă cu glas sugrumat Clipici.

— Aici au întors-o!

— Gura! Ascultați!

— „Întrucît ziua începerii campionatului se apropie, conducerea echipei noastre a hotărît să vă transmită alăturat palmaresul, ca să știți ce adversari veți întîlni (dacă mai e cazul să-i întîlniți)“.

— Asta e o batjocură fără margini! strigă Blondu'.

— Stați. Citește și palmaresul...

Clipici netezi hîrtia să vadă mai bine:

— „Turcalețul“ — „Săgeata“ 10—1.

„Turcalețul“ — „Echipa străzii David-Tică“ 4—0.

„Turcalețul“ — „A. S. Bărbosu“ 8—5...

— „Bărbosu“ este unul care lucrează la Institutul agronomic, spuse Mîță atotștiutor, stă pe strada Mihail Cornea și de-aici numele echipei...

— Citește, citește, făcu Șaibă, furios. Nu-l mai întrerupeți.

— „Turcalețul“ — „Cartierul Steaua“ 7—7.

„Turcalețul“ — „Grant“ (selecționata de pitici) 3—2.

„Turcalețul“ — „Băneasa“ (deplasare) 4—4.

„Turcalețul“ — „Rîndunica“ 5—5, 6—4 și 1—1.

— Dar cînd au luat-o pe coajă nu scriu în palmaresul lor! Lăudăroşii! Nu le-ar fi ruşine! spuse cu ciudă Nicu Ştafetă.

— Gura! Mai departe, Clipici!

— „Turcaleţul“ — „Podul Constanţa“ 14—14 (din cauza arbitrului care a ţinut cu ei).
„Turcaleţul“ — „Şoseaua Măgurele“ (deplasare) 9—3.
„Turcaleţul“ — „Val-vîrtej“ (nu mai e cazul să scriem scorul).

— Mai citesc? întrebă Clipici.

— Citeşte, spuse Romică, vrînd să bea împreună cu toată echipa sa paharul pînă la fund.

— „În urma atîtor victorii pe care echipa noastră le-a avut în faţa unor formaţii renumite, conducerea «Turcaleţului» socoteşte că e de datoria sa să înştiinţeze pe cei cu care se vor întîlni. Sfatul nostru este acesta: ori să vă antrenaţi ca lumea, pentru a nu vă face de rîs în faţa profesorilor şi a antrenorului de la «Tînărul dinamovist»“...

— Ce miloşi sînt, săracii!

— Lasă că le-arătăm noi!

— „... ori să nu vă mai prezentaţi la meciul de campionat, pentru că e mai onorabil să pierzi cu 3—0 (forfait) decît la un scor astronomic!!!“

Urmau după aceea cîteva „saluturi“ de la jucătorii „Turcaleţului“. Clipici le citi pe rînd:

— „Vă dăm şapte înainte“, semnat Sandu.
„Ar fi bine să vă rugaţi de mamele voastre ca să nu vă lase să veniţi la meci“, semnat Sică.
„O să vă culegem de pe jos“, semnat Furnică.
„400—0!“ semnat Gică.
„Nu uitaţi contabilul!“ Ghina.

Clipici se aşeză pe o buturugă. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi oftă.

— Vă place? tună Romică.

— Ar trebui să le răspundem...

— Staţi, că mai este şi o semnătură generală, zise Clipici, care mai ţinea paginile scrisorii în mînă. Ia uitaţi-vă ce scrie aici: „Echipa «Turcaleţul» în cantonament, undeva pe malul lacului Herăstrău“.

— Sînt în cantonament dumnealor!

— Și trimit scrisori batjocoritoare adversarilor...

— Trebuie să le-o plătim!

— Da, dar cum?

— Învingîndu-i, scoțîndu-le penele astea una cîte una.

— Ușor de zis, greu de făcut...

Romică Șaibă se înfurie:

— Adică de ce să fie atît de greu de făcut? Nu uitați că în ultimul timp ne-am ținut de antrenament și, dacă tragem cu dinții tot așa, or să aibă de-a face cu noi. Băieți, nu ne rămîne decît un răspuns de dat acestor înfumurați: să-i batem pe teren, să le scoatem din cap că sînt mai buni ca noi; s-a înțeles?

— Daaa...

Cu toate acestea, seara, jucătorii „Val-vîrtejului“ fură posomorîți. Romică se plimbă multă vreme prin odaia lui, făcînd calcule și gîndindu-se în ce formație ar trebui să se joace în campionat. Bolidu' își închipuia cum i-ar sta pe extrema stîngă, dacă ar fi fost introdus în formație. Cît despre Blondu', acesta nu adormi decît foarte tîrziu și avu un vis ce merită a fi povestit. Se făcea că el, cu Nicu Ștafetă, erau într-o corabie pe lacul Herăstrău. Îi căutau pe cei de la „Turcalețul“ și-i găsiră într-adevăr sub un pom, prinzînd pește. În cîteva clipe echipajul corăbiei îi luă pe toți prizonieri. Nu lipsea nimeni. Era și Ștefan, și Furnică, și Sandu, și Gică, și Ghinea, și Sică. Țipau ca din gură de șarpe, dar zadarnic, pentru că nu-i lăsară. Și, mergînd ei cu corabia așa, ieșiră în Oceanul Atlantic. Aici dădură de o insulă pustie, pe țărmul căreia urlau animale fioroase. „Turcalețul“ fusese debarcat în cîteva minute pe niște plute și corabia lui și a lui Nicu Ștafetă se îndepărtase repede, lăsîndu-i pe cei dintr-a șasea pradă oceanului și animalelor de pe insulă.

Din păcate nu toate visele se împlineau și băiatul se trezi. Nu se afla pe nici o corabie, ci în patul lui. Și, pînă adormi din nou, repetă cu înverșunare în gînd:

„Dacă nu-i batem, înseamnă că sîntem niște proști care merităm disprețul lor...“

capitolul XV

LĂUDĂROSUL

Era într-o vineri, pe seară. În fața unui cinematograf de cine dă grăsanul ? De Nelu Cotcodac dintr-a cincea.

Lui Nelu i se spunea Cotcodac pentru că era tuns ca un cocoș, adică avea pe frunte un smoc de păr ce aducea cu o creastă. Pe ceafă se tundea întotdeauna numărul zero, şi fără smocul acela de păr care-i aluneca pe frunte nu se simţea bine.

Bolidu' fluiera cu mîinile în buzunare. Se întorcea de la un antrenament. Avea cinci lei şi tocmai voia să intre într-o cofetărie să-și cumpere porţia de bomboane.

— De unde vii ? îl întrebase Nelu.

— Eh, făcuse grăsanul într-o doară.

— Spune, că n-o fi secret !

— Mai știi !

Cotcodac clipise nedumerit. „Ia te uită la ăsta, o face pe misteriosul !“ gîndise.

— Parcă ai tras la plug !

— Cine ştie !

Lui Nelu nu-i plăceau tainele. Şi pentru că avea 10 lei, atunci căpătaţi de la mama lui, îi spuse celui gras :

— Fac cinste ! Nu intri cu mine ?

— Ba da, primi Bolidu'.

Deschiseră ușa cofetăriei în fața căreia se opriseră.

— Ce vrei ? întrebă Cotcodac.

— Aş vrea o îngheţată cu fistic !

Își făcuse socoteala că îi rămîn cei cinci lei pentru bomboane de ciocolată, pe care le putea cumpăra de la altă cofetărie după despărţirea de Nelu Cotcodac.

Vînzătoarea le puse în faţă îngheţatele. Ochii Bolidudului sclipiră de poftă.

— Îți place și ție tot cu fistic ?

— Cum să nu ! Moartea mea...

Cînd terminară, Nelu îl întrebă :

— Mai am cinci lei, poate mai vrei ceva...

Grăsanul nu știa că se lăsa cumpărat.

— Aș mai vrea o sută de grame de bomboane de ciocolată...

Cotcodac ceru și bomboanele.

— Și... cum spuneai ?

— Nu spuneam nimic.

— Așa e... De unde veneai ?

Cînd cineva te tratează cu o înghețată cu fistic și cu o sută de grame de bomboane de ciocolată nu poți să fii nepoliticos și să nu-i răspunzi.

— Uite ce e, dar juri că nu spui la nimeni, Nelule ?

— Dacă nu e voie să mai știe cineva, n-am să spun la nimeni.

— Bine...

Grăsanul răsuflă cu greutate. Bomboanele din pungă se isprăveau. Poate că dacă afla totul, Cotcodac avea să-i mai cumpere o sută de grame de bomboane de ciocolată. Tare-i mai plăceau !

— E un mare secret !

— Nu mai spune !

— Da. Dacă află Romică Șaibă că l-am trădat, s-a terminat cu mine, mă scoate din echipa de fotbal !

Nelu făcu ochii mari și-și ascuți urechile.

— Deci e ceva în legătură cu echipa de fotbal !

— Taci, vorbește încet să nu ne-audă cineva...

— Cine să ne-audă ?

— Mai știi ! Poate mă cunoaște careva și mă spune lui Șaibă : „Știi, l-am văzut pe Bolidu' la o cofetărie cu Nelu Cotcodac. Vorbeau nu știu ce despre fotbal..." Atît îmi trebuie !

— Bine, vorbesc mai încet. Spune ! încuviință celălalt.

— Viu de la un antrenament...

— Cum, voi faceți antrenamente ?!

— Și încă de cînd ! Dinainte de examene ! Trebuie să-ți spun că, la drept vorbind, în campionatul ăsta care o să înceapă foarte curînd, vă ținem în buzunar...

— Voi ?

— Noi !

— Pe „Rîndunica" ?

— Pe „Rîndunica“ şi pe „Turcaleţul“. Vă facem arşice! se lăudă grăsanul. Poate nici nu ştiţi ce antrenor avem şi ce metode de antrenament...

Lui Nelu Cotcodac i se înroşiră urechile. Să mai fi avut bani îi mai dădea Bolidului o îngheţată cu fistic. Banii îi scotea el de la ceilalţi cînd aveau să audă ce făceau tocilarii.

— Cum, aveţi şi un antrenor?

— Ba bine că nu! Pe tatăl lui Nicu Ştafetă îl ştii?

— Am auzit de el.

— A jucat în tinereţe la „Biruinţa“. Ştie un fotbal de te-ngroapă... Să vezi ce stopuri pune din aer, pe rist, pe toc, cum vrei. Cît eram eu de tămîios, că mă ştii, să vii să-ţi fac o demonstraţie...

Asta era mai greu de crezut.

— Mai spune, mai spune, mormăi Nelu.

— Avem și un manual de fotbal... pentru tactică...

— Ei?

— Dacă vrei, ţi-l aduc și ție după campionat, acum nu se poate...

— Și e gros manualul ăsta?

— Uite-așa.., și Bolidu' puse o mînă sub alta, încît ai fi putut crede că volumul de care vorbea trebuia să atîrne cel puţin zece kilograme.

Nelu îl îndemnă iar:

— Mai spune!

— Spun, dar să nu se afle, că am păţit-o, mă bat băieţii de nu mai ştiu de mine...

— Cum o să se afle? minţi Cotcodac, care abia aştepta să se ducă să-i povestească lui Uţu cele auzite.

— Facem antrenamente pe solariul „Steaua“.

— Pe Griviţa...

— Ne-am construit și o poartă de scînduri cu careuri numerotate, pentru precizie. Avem capre de sărit obstacole, aparat special pentru antrenamentul cu capul, ce ştiţi voi...

Îngheţase inima în Nelu. Tocilarii nu se jucau!

— Aparate?

— Da, aparate. „Statul nostru major“ a fost în mod special la „Dinamo“ pentru asta...

— Te pomenești că atunci cînd s-a întîlnit Sile și Uțu cu ai voștri !

— Chiar atunci.

— Ptii, dar proști mai sîntem...

— Ce să vă fac ? spuse superior grăsanul, înghițind ultima bomboană de ciocolată.

— Minge aveți ?

— Avem. Am cumpărat una nouă. Sergiu Marcă poștală și-a vîndut colecția de timbre ca să ne dea bani. (Bolidu' mințea, pentru că se antrenau cu un balon împrumutat.)

— Nu spui gogoși ?

— Cum o să spun gogoși ?

Cotcodac se frămînta pe scaun, ros de o invidie surdă. Tăcuse și nu mai asculta ce spunea în continuare grăsanul. În cele din urmă îl întrebă :

— Dar vreun meci ați făcut ?

— Pînă acum am bătut două echipe.

— Pe cine ?

— O selecționată a solariului...

— Cu cît ?

— 5—0 ! minți Bolidu (în realitate scorul fusese 4—1).

— Și pe mai cine ?

— Pe „Banu-Manta" cu 6—2. Avem cîte cinci plămîni, cum spune Romică Șaibă și, dacă o mai ținem așa, facem șase... Vă așteptăm cu fărașul !

Era lată ! Nelu Cotcodac se înfurie :

— Hai să mergem ! De fapt, cu tot antrenorul vostru, o să vă căutăm pe jos. Uiți că pînă acum „Rîndunica" v-a bătut cînd a vrut ?

— Pentru că nu luasem măsurile pe care le-am luat...

— Vom vedea.

— Atunci rămînem înțeleși. Nu spui la nimeni...

— Știi bine că n-am să spun la nimeni din moment ce este un secret.

— Bine, la revedere, eu o iau pe aici, și mulțumesc pentru înghețată și bomboane...

— Nu-i nimic, ai să faci și tu cinste altă dată !

Pînă acasă, grăsanul mai intră într-o cofetărie și-și cumpără încă o sută de grame de bomboane. În schimb, Nelu Cotcodac umblă cîtva timp pe străzi tulburat. Dacă cele auzite erau adevărate, și Bolidu' nu putea să inventeze atîtea, situația era gravă! Trebuiau înștiințați cît mai repede ceilalți...

capitolul XVI

ALARMĂ ÎN TABĂRA „RÎNDUNICII"

Dacă fluiera de trei ori, „Rîndunica" se aduna în cîteva clipe. Sediul celor dintr-a cincea se afla într-un pod al unei case de pe strada Plopilor. Se urca pe o scară șubredă, se trecea printr-o ușă îngustă cu capul aplecat mult pentru a nu lua pe păr toate firele de păianjen, și sub un luminator se afla o saltea de paie cam spartă pe alocuri, dacă nu ruptă bine, pe care se așeza toată lumea.

Cu o seară înainte, Nelu Cotcodac dăduse alarma. Acum, deși era numai opt dimineața, se găseau toți în jurul lui Uțu.

— Ce s-a întîmplat ? întrebase Petruș, migălind încă la o țurcă pe care o făcea fratelui său mai mic.

Mircea se așeză turcește lîngă Uțu. Alături de el stăteau Sile, Cornel, Gigi și Nelu Cotcodac.

Uțu se ridică în picioare și duse mîna la buze :

— Băieți, tot ce se va spune aici rămîne între noi... secret. S-a înțeles ?

— Înțeles.

— Știți bine că o dată cu terminarea anului, în echipa noastră s-au petrecut cîteva lucruri neplăcute : unul dintre noi nu va juca în campionatul pe școală care începe peste cîteva zile... Noi n-am privit cu seriozitate competiția. A trebuit ca Nelu Cotcodac să dea din întîmplare peste Bolidu' pentru ca să afle niște grozăvii...

— Ce anume ? întrebă cu vocea lui ascuțită Petruș.

— Stați, aveți răbdare !

— Stăm, uite că stăm...

— Așadar, noi ne-am culcat pe-o ureche. Credeam că vom avea de-a face în acest campionat numai cu cei dintr-a șasea... Bănuiesc că și voi, ca și mine, ardeți de nerăbdare să reprezentați Școala numărul șapte în campionatul interșcolar pe Capitală...

— Sigur că da!

— Numai că pentru a ne asigura locul întîi ce-am făcut?

— Niște meciuri pe care le-am cîștigat...

— Cu cine și cu cît le-am cîștigat? întrebă amărît Cornel.

— Cu niște pîrliți, cu niște copii...

— Așa este!

— Unde mai pui că juca și Sile, pe care va trebui să-l înlocuim cu rezerva lui!

— Se făcu un minut de tăcere.

— Asta n-ar fi nimic, spuse Uțu, dar altceva mă îngrijorează. De unde noi bănuiam că vom avea adversari numai pe „Turcalețul“, iată ce-a aflat Nelu Cotcodac... Ia treci, Nelule, și spune-le!

Acesta se ridică de pe saltea. Era încruntat de parcă ar fi înghițit sare amară.

— Aseară, zise, pe cînd mă plimbam, cu cine mă întîlnesc? Cu Bolidu'. Era asudat tot. „Cei cu tine?“ îl întreb. „Nu-ți spui, decît dacă-mi dai o înghețată“. I-am dat, pentru că miroseam că este ceva care ne privește foarte mult...

— Așa ești tu, ai nasul bun! rîse Petruș, scobind încă la țurca lui.

— După o înghețată a mai vrut și o sută de grame de bomboane!

— Te-a costat ceva!

— O să contribuiți și voi la cheltuielile astea, pentru că a meritat!

— Să ai să iei! rîse Cornel.

— Zi-i mai departe, Nelule, îl îndemnă Uțu.

— Așa... Stă el ce stă, mai gustă din înghețată, pe urmă face ochii mari. Parcă nu-l știți pe Bolidu'!

— Îl știm, cum să nu-l știm!

— Face ochii mari și-mi spune: „Vă luăm pe făraș...“

„Ce făraș ?“ îl întreb eu. „La campionat ! Acum avem antrenor...“

Copiii săriră de la locurile lor :

— Au antrenor ?

— Și încă ce antrenor ? Pe tatăl lui Nicu Ștafetă, care a jucat la „Biruința“, ați auzit de „Biruința“ ?

Nu auziseră. Nici Nelu Cotcodac nu auzise, dar îi plăcea să se prefacă totdeauna că știe totul.

— Ehe, o echipă care juca numai cu „Ripensia“, cu „Chinezul“...

— Bă lăudărosule, tu nici nu te născuseși cînd juca „Ripensia“, îl apostrofă Petruș.

— Știi că ești bine ? Parcă trebuia să mă nasc pe vremea „Ripensiei“ ca să știu atîta lucru...

— Lăsați-l să vorbească ! îi împăcă Uțu.

— Spune, ce ai mai aflat de la grăsan ?

— Întîi și întîi că și-au cumpărat o minge !

— Bravo lor !

— Sergiu Marcă poștală și-a vîndut colecția de timbre. Asta n-ar fi nimic. Fac cîte trei antrenamente pe săptămînă. Au jucat și două „amicale“, în care au învins cu scoruri destul de mari.

— Noi o să facem, începînd de azi, cîte cinci !

— Ce cîte cinci ? În fiecare zi o să jucăm fotbal ! strigă Mircea.

— Tăceți, lăsați-l pe el !

— Mai e ceva.

— Ce ?

— Au și un manual de fotbal după care au învățat.

O clipă tăcură, uluiți.

— Tocilarii tot tocilari rămîn ! zise silnic în cele din urmă Cornel. Parcă nu-i știm ? Să-i vedem însă pe teren...

— Și au și tricouri !

— Tricouri ?!! se miră Gigi, că doar n-o fi luat o mie de lei Sergiu Marcă poștală pe colecția lui de timbre...

Nelu Cotcodac nu isprăvise :

— Vin la meci în cămăși albe cu ecusoane.

— Cu ecusoane ?!

— Da, veți vedea, ecusoane de fetru...

— Şi noi ne lăsăm aşa, fraţilor ? întrebă Uţu. E în joc onoarea „Rîndunicii" ! Ce facem ?

Nu se auzea decît vîntul care mişca tabla de pe acoperiş.

— Are cineva vreun tricou ?

— Am eu unul galben, zise Sile.

— Ni-l dai nouă, că tot nu joci.

— Vi-l dau.

— Şi eu am unul tot galben, spuse Mircea.

— Două la mînă. Mai are cineva un tricou galben ?

Petruş lăsase ţurca pe saltea şi se gîndise puţin :

— Mi se pare că am un prieten care-mi poate împrumuta un tricou galben.

— Eu am unul cafeniu, se amestecă şi Nelu Cotcodac.

— Ce folos, nouă ne trebuie la fel...

— Să le vopsim pe toate într-o culoare, propuse Gigi.

— Cum o să faci dintr-un tricou cafeniu, unul galben...

— O să ne mai gîndim !

— Ce păcat că nu ne-a venit nouă mai înainte ideea cu cămăşile...

— Şi cu ecusoanele ce facem ?

Uţu era supărat :

— Prea vreţi să-i imităm. N-are nici un rost.

— Atunci dă o idee !

Mircea găsi numaidecît :

— Ne facem fiecare cîte o tichie de bumbac.

— E bine. Bravo, Mirceo !

— Ce culoare ?

— Albastră.

— Bun !

Gigi îi opri :

— Vouă vă este uşor. Aveţi mame, aveţi surori, dar eu ? Mie cine să-mi facă ?

Băieţii uitaseră că Gigi nu are nici mamă, şi nici soră.

— Las' că aduc eu două, spuse simplu Cornel. Am două surori. Fiecare are să-mi facă cîte o cipilică...

Nelu Cotcodac şi-aduse aminte că încă nu le spusese totul !

— Stați, că n-am terminat! Am uitat ce-i mai important: au aparate de făcut antrenament...

Petruș trînti de pămînt țurca la care lucra:

— Ce fel de aparate?

— Nu știu, nu am idee. Bolidu' zicea că au fost la „Dinamo" în mod special pentru a vedea totul...

— Și noi, proștii, care am crezut că au pierdut tramvaiul! exclamă Uțu.

— Știți unde fac antrenamente?

— Da. Pe solariul „Steaua".

— Unde-i asta?

— Pe Grivița.

— Cam departe. Cine se duce pînă acolo?

Copiii se gîndiră.

— În nici un caz unul pe care l-ar putea recunoaște.

Uțu își aduse aminte că are un prieten mai mare care învăța la altă școală.

— Îl trimit pe Mihu Brîndușa. Are și bicicletă și se pricepe și la fotbal. Pe el n-au de unde să-l știe!

— Bună idee! Să nu uite să-și ia un creion și-o hîrtie pe care să deseneze instalațiile...

— Pînă atunci ar trebui să ne antrenăm mai stăruitor. E destul de tîrziu de altfel, nu mai sînt decît cîteva zile pînă la începerea campionatului. Dacă vom face antrenamente zilnice, vom fi în formă. Ce spuneți?

— Chiar acum ar trebui să plecăm, propuse Cornel.

— Să mergem!

— Și minge?

— Găsim. Nu uitați că tocilarii vor să ne-o ia înainte și asta nu se poate. Ar fi rușinos...

— Celor dintr-a șasea le spunem?

— Ce, sînteți proști? zise Gigi. Nu uitați că ei au echipa completă, pe cînd noi...

Sile privea amărît scara podului.

— Mai merg și eu?

— Mergi, ce ai de pierdut?

— Dar tot n-am să joc...

— Nu-i nimic, nu-ți strică un antrenament în plus...

capitolul XVII

FETELE

Uite-așa se întîmplă în lumea asta ! E greu să ții un secret... Sergiu Marcă poștală nu mai purta ochelari și începuse să nu-și țină nici gura. Pentru că se terminaseră cursurile nu mai avea cum s-o însoțească pe Maria seara acasă, s-o apere de cîini. Dar, din cînd în cînd, mai din întîmplare, mai cu voie, fata îi ieșea înainte de la o vreme. Îl privea foarte mirată. Parcă-i lipsea ceva lui Guadelupa. Se tot întreba : cînd îi stătea mai bine, cînd purta teribilii ochelari cu ramă groasă, neagră, sau acum, cînd chipul i se subțiase parcă ? Ochii scormonitori ai Mariei nu-l slăbeau și Sergiu ghicise în cele din urmă.

— De ce te uiți așa la mine ? o întrebase.

— Unde-ți sînt ochelarii ?

Iată de unde începuse „trădarea“, cum avea s-o numească în sinea lui Sergiu peste cîtva timp. Să nu-i răspundă, nu se putea. Ce-ar fi crezut fata ? Și unde mai pui că îl și mînca limba și ar fi vrut să se laude... Dacă nu-i explica, adio cu plimbările lor spre seară. Cine o să-i mai împrumute cărți ? Și doar acum două săptămîni îi promisese pe Jules Verne, e drept într-o ediție mai veche, găsită prin bibiloteca de acasă, dar Jules Verne !

— Uite, am să-ți spun, făcu în cele din urmă Guadelupa. Însă acest lucru trebuie să nu mai fie aflat de nimeni...

Genele Mariei bătură repede. Se apropie de el, ca și cînd ar fi vrut să-și plece urechea, să nu-l silească pe băiat să vorbească cu voce tare ca să fie auzit și de altcineva.

— Îți promit.

— Bine.

Sergiu se înveseli, ca atunci cînd le mărturisise prietenilor săi că poartă ochelari degeaba.

— Știi, de fapt eu văd foarte bine și fără ochelari.

— Ce spui ?! făcu Maria, surprinsă și-l privi dezamăgită.

— Da. Voiam numai s-o fac pe interesantul.

— Deci te-ai prefăcut ? M-ai mințit ? Pe mine, pe prietenii tăi ?

În glasul fetei era ceva care-l îngheță pe Guadelupa. Și doar se mai văzuseră de atîtea ori, și ea nu-l întrebase nimic despre ochelari ! Poate nu băgase de seamă, poate crezuse că sînt undeva la reparat...

— Ești supărată pe mine pentru asta ? întrebă băiatul, cu teamă.

— Sigur că sînt ! Ce fel de prieten îmi ești dacă mă minți ? Mie ai fi putut să-mi spui...

Era adevărat. Dar i-ar mai fi împrumutat cărți în cazul acesta ?

Crezuse totdeauna că Maria stă de vorbă cu el din cînd în cînd, adică de mai multe ori, numai pentru că-l bănuiește cu adevărat un tocilar, care roade nu numai cărțile de școală, ci și pe cele de literatură. Ea era cea mai bună elevă din clasa a șaptea la limba română și se spunea că știe toate poeziile lui Eminescu pe dinafară. La examenul pentru admiterea în clasa a opta fusese felicitată de profesori pentru răspunsurile date. Ei, ce te faci, Sergiule ?

În primul moment, băiatul vru să nege, să spună că de fapt acum mințea, pentru că în realitate este miop, nu vede la doi pași. Ochelarii îi mai păstra acasă într-un sertar, nu era greu să-i pună din nou pe nas, să se prefacă, dar cine o să-l mai creadă ? Primul lucru pe care l-ar face Maria ar fi acela de a-i pune la ochi, și atunci s-ar vedea limpede că sticlele lor sînt de fapt niște biete geamuri ce nu măresc de loc. Pe urmă cum te descurci cu băieții ? Ce ar spune Romică Șaibă ? L-ar da afară din echipă cît ai zice pește. Și asta nu se făcea ! Mai bine să se supere Maria decît să-și lase echipa tocmai acum, cînd se simțea în formă. Le va arăta el puștilor că din ochelarist și tocilar a devenit un half centru nemaipomenit.

Tăcerea se prelungea. Maria părea supărată. Deși era legat de jurămîntul făcut în fața echipei, trebuia să-i spună pentru ce a renunțat la ochelari !

— Vrei să mă asculți ? întrebă, apucîndu-i ușor brațul.

— Nu vreau să ascult nimic și am să plec acasă !

Încă un minunt, ce un minut, o secundă, și Maria ar fi plecat. Era vacanță, putea să părăsească Bucureștiul, cînd s-o mai vadă ? La toamnă, dar atunci era prea tîrziu, ea va învăța la altă școală, nu vor mai avea drum împreună, o vor mușca seara cîinii, cine să-i ducă servieta ? Se adunau prea multe. Sergiu Marcă poștală se hotărî. O opri aproape cu violență și-i spuse :

— Maria, nu mai e mult și va începe campionatul de fotbal pe școală. Joc și eu ! Băieții mi-au spus că sînt bun. Fotbalist cu ochelari n-a mai pomenit nimeni ! Iată de ce am lăsat ochelarii.

Se făcu din nou tăcere. Fata nu mai pleca. Lăsă capul în jos și el nu-i mai văzu minunații ochi negri, în care lucea toată lumina soarelui.

— Bine, dar de ce m-ai mințit ? Asta te-am întrebat. Eu nu am nimic împotrivă că joci fotbal. Și mie îmi place voleiul...

— Îți place voleiul ?

— Cum să nu ! Dar tu ce-ai crezut ?

Guadelupa se agăță de cuvîntul acesta. Deci și Maria era sportivă. Șiret, o certă la rîndul său :

— Dar nici tu nu mi-ai spus că joci volei...

— Nu m-ai întrebat. Dacă m-ai fi întrebat, ți-aș fi spus.

Avea dreptate. Totuși, ca sportivă, n-ar fi trebuit să facă atîta caz de o minciună. Parcă ea nu mințise niciodată în viața ei ?

— Uite ce este, vreau să te rog încă o dată să nu spui la nimeni cele ce-ai aflat. Avem un antrenor, pe tata lui Nicu Ștafetă. Îl știi, nu ?

— Da, îngînă ea.

— Află că-i rupem pe încrezuții ăia dintr-a șasea...

— Cum adică, îi rupeți ?

— Îi batem la scor. Sîntem într-o *formă !* Spune-mi însă numai un lucru, mai ești supărată pe mine ?

Maria se gîndi puțin. Trecură multe minute pînă să-i răspundă. Sergiu își mușca buzele. Să stea motanul în mustăți, vorba lui Nicu, dacă nu era mai bine să nu-și pună niciodată ochelarii la ochi ! În cele din urmă, fata ridică privirile luminoase și-l întrebă cu cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată :

— Și tu chiar joci ?

Îl iertase ! Lui Sergiu îi venea să sară în sus de bucurie.

— Sigur că joc ! Să vii numai să mă vezi ! Am să te anunț. O să vii ?

Maria se codea. Roși puțin. Vîrfurile urechilor îi erau aprinse.

— Să mă mai gîndesc. Cu mincinoșii e greu să fii cumsecade.

— Și-ai să-mi aduci și cartea de Jules Verne, pe care mi-ai promis-o ?

— Am să ți-o aduc... Și-acum, spune-mi, unde faceți antrenament și cum de v-a venit ideea să jucați în campionat, tocmai voi, care nici nu voiați să auziți de fotbal ?

Fericit, Sergiu Marcă poștală nu-și mai ținu gura. Într-un sfert de ceas, Maria află totul.

Ei, și să te ții ! Un asemenea eveniment trebuia și el comentat, chit că nu aveai voie să duci mai departe zvonul cel auzit. Fata avea și ea o prietenă într-a șasea, pe Florica. Aceasta era o fată serioasă, n-o să vorbească nimănui despre pregătirile tocilarilor, așa că de îndată ce se întîlniră, Maria îi și spuse :

— Tu ai auzit de campionatul care va avea loc în curînd pe solariul școlii noastre ?

Școala elementară de fete numărul 7 se afla spate în spate cu Școala de băieți numărul 7. Uneori, pe solariu, fetele făceau cîte o partidă de volei, pînă nu apucau băieții să înceapă fotbalul.

Pe Florica nu prea o interesa sportul. Îi plăcea cinematograful foarte mult. Mergea la film de cîte trei ori pe săptămînă. Maică-sa îi spunea că o să fie foarte frumoasă cînd o să fie mare și ea se gîndea că n-ar strica să urmeze școala de cinematografie. Dădu din umeri, nepăsătoare :

— Și ce-mi pasă mie de asta ?

— Cum ce-ți pasă ? Voi n-o să veniți să faceți galerie clasei a șasea, contemporanilor voștri ?

Maria vorbise cu vreo zece colege de-ale ei din clasa a șaptea să meargă împreună în ziua disputării meciului, și să-i încurajeze pe tocilari.

— Adică să mergem noi, să strigăm ? De ce ?

Maria o privi de sus pe fata cea blondă care-și scutura părul cu mîndrie din cînd în cînd. Ce pricepea ea din frumusețea sportului ! Se apucă să-i înșire cele auzite de la Sergiu.

— Și au, tu, și antrenor, și aparate de lovit mingea cu capul... O să fie un campionat foarte interesant. Cei dintr-a șaptea or să-i facă praf pe ai voștri...

— Care ai noștri ?

— Pe puștii dintr-a șasea...

Vorba asta o cam supără pe Florica. Ce, adică dacă Maria terminase clasa a șaptea și reușise la examenul pentru clasa a opta trebuia să vorbească așa ? Noroc că nici nu-i păsa de meciurile băieților ! Era mult mai interesant un film !

Și, după ce mai vorbiră despre cîteva lucruri de-ale lor, se despărțiră mai puțin prietene ca altădată. În aceeași seară, cine vine la Florica acasă, să-i aducă o carte ? Steluța, atleta clasei, cea care se laudă că o va ajunge pe Iolanda Balaș, pentru că sărea încă de pe acum 1,43 la înălțime !

Poate pe ea s-o intereseze cele aflate de la Maria. După ce-și strînseră mîinile și Florica o rugă să stea pe un scaun, îi spuse :

— Tu ai auzit ceva despre un campionat de școală la noi, la numărul șapte (așa spun ele școlii pe scurt).

— Cum să n-aud ? Vom fi toate în păr, să încurajăm echipa lui Ștefan.

„Toate“ sînt vreo zece fete cu părul tuns foarte scurt, care umblă toată ziua în trening și, cum termină orele de curs, nu se opresc decît la Stadionul Tineretului, de la Șosea. Sportivele, mă rog !

— Dacă te interesează, află că n-o să fiți singure !

— N-o să fim singure ! ? se miră Steluța.

— Da, o să aveți niște rivale. Galeria clasei a șaptea de fete care vor susține pe „contemporanii“ lor, cum spunea Maria, pe tocilari !

Steluța începu să rîdă cu gura pînă la urechi.

— De ce rîzi, tu ?

— Rîd pentru că se cunoaște că nu-ți plac altceva decît filmele. Păi, i-ai văzut vreodată pe cei dintr-a șaptea jucînd fotbal ?

Florica nu-i văzuse și nici nu ținea să-i vadă.

— Ori ai pune niște rațe să lovească mingea, ori pe ei, totuna-i !

Steluța vorbea cu disprețul pe care-l au sportivii față de cei care n-au văzut în viața lor un stadion. Florica dădu din umeri :

— Pe mine nu mă privește. Ceea ce știu, este că băieții și-au adus un antrenor, că au o carte după care învață... că au aparate. Maria mi-a spus. Mie nu-mi pasă.

Fata cea bolndă tot nu reușise să se stăpînească. Rîsul îi zguduia umerii.

— Ce va fi cînd îi voi spune lui Ștefan ! Cred că o să-l intereseze.

Ștefan era prietenul ei cel mai bun. Steluța nu mai întîrziase și, pentru că ședeau aproape unul de altul, peste o zi se și întîlniră. În trei cuvinte îi povesti totul căpitanului „Turcalețului". Să auzi și să nu crezi ! Ce-i apucase pe tocilari ? Bineînțeles că trimise vorbă prin Furnică să se adune echipa.

„Ședința" avu loc ca de obicei pe malul lacului Herăstrău. Era o zi cu cerul senin. Cald, numai bine să faci baie. Ghinea tocmai adusese o undiță sistematică din care nici împăratul peștilor nu mai putea să scape. O tot arăta celorlalți, habar neavînd ce-or să-i audă urechile. Ștefan nu era prea îngrijorat. A, să fi știut că „Rîndunica" are un antrenor, mai da ! Ăștia dintr-a cincea erau periculoși. Dar mamelucii, melcii ? Numai dacă toarnă cineva benzină în apa pe care-o beau. Iată de ce, pe la unsprezece, cînd se traseseră mai la umbră sub o salcie, îi strînse cerc în jurul lui și le spuse :

— Poate că sînteți curioși de ce v-am chemat mai de dimineață. Acum e timpul să aflați. Țineți-vă bine ! Sică, proptește-l pe Sandu să nu cadă în apă, că nu știe să înoate.

— Cine, eu ? sări de la locul său băiatul cu ochi albaștri.

— Dar cine, tata ? Și cum vă spuneam : Țineți-vă bine !

Copiii erau numai urechi. Gică stătuse turcește pînă atunci și ghiontul vecinului îl aduse mai aproape de Ștefan. Căzuse pe burtă, împins de Furnică.

— Aflați că tocilarii au un antrenor și o carte după care învață fotbalul !

Apăsase pe cuvîntul învață, ca să le atragă atenția. Băieții se lăsară deodată pe spate și începură să dea din picioare, ca și cînd ar fi pedalat pe o bicicletă imaginară.

— Auzi-i de ce sînt în stare ! striga din răsputeri Sandu.

— Gata, ne-am șters pe bot de campionat ! Ne iau tocilarii campionatul ! ! ! Ar trebui să mergem să dăm acatiste la biserică, să ne rugăm să nu ne bată...

Hazul nu putu fi potolit decît după un sfert de ceas. Numai lui Sică, pesimistul echipei, îi intrase o mîță în traistă. Le spuse cu vocea lui de om în vîrstă :

— Degeaba rîdeți voi ! O să vedeți cum o să mîncăm bătaie !

Ghinea îl aruncă cît colo pe iarbă :

— Să nu te mai aud ! Nu s-a născut echipa care să ne bată ! „Rîndunica“ a reușit o dată și știți cum...

—Ar trebui să mai facem și noi cîte un antrenament...

Ștefan privi cerul dogoritor de vară și căscă :

— Dacă tu crezi că ăsta este timp să joci fotbal, te înșeli ! Soarele îți topește pielea...

Totuși pe Sică nu-l convinse nimeni că n-are dreptate. Seara, înainte de a dormi, gîndea pentru el : „Hai, de tocilari, la drept vorbind, nu aveau de ce să se teamă, mai ales că vor prezenta echipa completă, dar ce te faci cu cei dintr-a cincea, oare și ei se vor fi lăsat pe tînjeală ?“ Nu putea să creadă una ca asta.

Și, cu cît se apropia data deschiderii taberei de vară, grija începu să-i cuprindă și pe ceilalți. Nici Ștefan, ambițiosul și mîndrul căpitan al „Turcalețului“, nu fu scutit de aceasta. De cînd aflase că la meciurile de campionat vor veni și fetele din clasa a șasea nu-și mai găsea liniștea. Ar fi fost mai mare rîsul să-i bată cei dintr-a cincea, deși se prezentau cu echipa completă.

Iată de ce, într-o dimineață, în loc să-și ducă băieții pe malul lacului, îi întrebă dacă au bani de autobuz. Se căutară mirați prin buzunare și-i răspunseră că se găsea cîte ceva. Sub braț, căpitanul „Turcalețului“ ținea o minge numărul patru, galbenă ca un miez de ou. Cu o seară înainte, balonul acesta îi fusese adus de un prieten, „împrumut“, numai pentru o zi. Ceilalți înțeleseră. Era și timpul să mai facă un antrenament! Peste două zile începea campionatul!

Se suiră într-un autobuz pîntecos și într-un sfert de ceas ajunseră la pădurea Băneasa. Aici era și răcoare, să tot joci fotbal. Găsiră un luminiș cu iarbă bună, se dezbrăcară și, pînă la două după-masă, nu mai lăsară piciorul de pe balon! Așa era cînd nu mai jucai de mult, ți se făcea o poftă, de nu te-ai mai fi oprit!

Să poftească cineva, să spună că nu făcură și ei antrenament! Balonul mergea ca pe sfoară, ți-era mai mare dragul să te uiți la el cum se plimba de la unul la altul. E drept că mai trăsese Sandu cîteva prin pomi, dar cine nu greșea? Parcă Ștefan, cît era el de căpitan, nu se împiedicase de două ori de era să-și rupă nasul?

Și, pentru ca să încheie cum trebuie antrenamentul, ce credeți că propuse Sică, cel mai fericit că, în sfîrșit, problema campionatului fusese luată în serios? Să alerge cu toții pînă la aeroport pe jos, adică să facă un fel de maraton care să-i pună în condiție fizică...

Nu a fost nevoie de mai mult. Își încălțară tenișii și la-o la pas: înainte Ștefan, după el Furnică, Ghinea și ceilalți. Alergau în șir indian, spre admirația țăranilor din căruțele ce se îndreptau spre București. Cîțiva bicicliști, veniți din spate, îi îndemnară și la un sprint final. Nu puteau să se facă de rîs. Căpitanul „Turcalețului“ mări pasul și ceilalți după el! Greu era să te ții după o roată de bicicletă! După trei sute de metri se sufocaseră. Ajunseră la aeroport nădușiți, gîfîind. Fu nevoie de un sfert de oră de exerciții de respirație ca să-și recapete suflul. Dar așa antrenament, mai zici și tu! Acum să poftească să se măsoare cineva cu ei! Numai să-i vadă cum arată!...

capitolul XVIII

UN SPION PE BICICLETĂ

Era ultimul antrenament al „Val-vîrtejului". Tatăl lui Nicu Ştafetă le spusese încă înainte cu două zile :

— Pînă la campionat nu am să vă mai las să puneţi piciorul pe minge, ca să nu vă pierdeţi pofta de joc. N-aş vrea să fiţi supraantrenaţi. Vom face numai cîteva plimbări.

Acum Şeful avea de furcă mai mult cu portarul, căruia îi arunca balonul cînd jos, cînd deasupra capului. Micu prindea cu destulă siguranţă. Antrenorul era foarte mulţumit de echipa clasei a şaptea. Băieţii învăţaseră repede cum să se mişte pe teren, cum să se demarce, cum să preia balonul trimis de un coechipier. Îi însufleţea pe toţi o ambiţie fără margini, mai ales de la primirea acelei scrisori pe care le-o trimiseseră jucătorii „Turcaleţului".

Nu se putea spune că antrenorul nu avusese şi greutăţi. Pe Romică Şaibă, Şeful abia îl dezvăţase de mania de a vorbi tot timpul jocului.

— Lasă sfaturile după meci, nu în timpul lui. Vorbind, oboseşti mai repede şi joci mai prost...

La început, căpitanul nu prea înţelegea. Fără să nu fi strigat la fiecare minge : „Dă-o la mine !" nu se lăsa. Pentru a-l potoli, antrenorul îl rugase să ocolească de cîteva ori solariul.

— Vreau să am o echipă de muţi, spunea Şeful. Cine scoate o vorbă, păţeşte ca Romică.

Şi-i dezobişnuise încetul cu încetul. Mai greu a fost să-l dezveţe pe fiul său să dribleze şi cînd trebuia, şi cînd nu trebuia. Nicu nu pricepea cu nici un chip avantajele jocului cu pase. După cîteva demonstraţii, băiatul se vindecase. Trimitea cît putea de repede balonul unde trebuia în momentul în care era atacat.

— Trebuie să vă obişnuiţi cu ideea, le spunea Şeful, că nici unul dintre voi nu este mai prost sau mai deştept decît ceilalţi.

Cu Bolidu' în echipă era cam greu, dar pedepsele se înmulțiră și în cele din urmă nu-i mai spuseră nimic grăsanului, chiar cînd acesta mai dădea cu piciorul pe lîngă minge.

Și cu Blondu' avusese de furcă. Îi era frică să lovească balonul cu capul, și un jucător care nu știe să preia mingea cu precizie, ori de unde ar veni ea, e o jumătate de jucător.

Munca aceasta cu copiii îi plăcea Șefului. Lăcătușul, prietenul său, îl mai întreba din cînd în cînd :

— Cum merge echipa ?

— Bine, bine, cum să meargă...

— Cîștigați campionatul sau nu ?

— Îl cîștigăm, de ce să nu-l cîștigăm !

— Să vă vedem ! Și clătina din capul său alb.

Ultimul antrenament era pe sfîrșite cînd se auzi glasul Bolidului :

— Stați, sîntem spionați !

Jucătorii „Val-vîrtejului" se opriră. Grăsanul ținea de ceafă pe un băiat tuciuriu, îmbrăcat în pantaloni albaștri și în tricou de marinar.

— Să scoată hîrtiile pe care le-a ascuns în buzunar, altfel nu-i dau bicicleta.

Romică Șaibă se apropie de cel ce se smucea să scape din mîinile rezervei.

— Despre ce hîrtii e vorba, Bolidule ?

— Cînd alergam pe lîngă bancă, el se făcea că-și repară bicicleta. Însă desena aparatele noastre de antrenament...

— E adevărat ? întrebă căpitanul „Val-vîrtejului".

— Căutați-l în buzunare ! rosti în locul necunoscutului grăsanul. L-am văzut cînd a ascuns hîrtiile.

— Vrei să ni le arăți ca să nu te căutăm noi ? spuse blînd Romică.

În fața acestui grup de băieți, Mihu Brîndușa, spionul clasei a cincea, nu mai avu ce să facă. Șeful stătea de o parte și privea. Șaibă scutură hîrtiile de nisipul aflat în buzunarele celuilalt și privi. Nu exista nici o îndoială. Necunoscutul desenase porțile lor, caprele de sărit și leagănul pentru antrenamentul la loviturile de cap. Într-o parte erau și explicațiile.

— Cine te-a trimis? întrebă furios Nicu Ștafetă. Să nu fi fost taică-său de față, i-ar fi trîntit și vreo două, fără avertisment.

— Nimeni, minți Mihu Brîndușa.

Șaibă îl opri cu un gest scurt pe Mîță, care-i și vîrîse mîna în părul creț și aspru.

— Astîmpără-te! Și se întoarse spre biciclist: Trebuie să ne spui. Nu e adevărat că ai venit singur...

— Zău dacă m-a trimis cineva...

Cei dimprejur erau gata să-i sară în cap.

— Bine, dacă nu vrei să ne spui, îți vom opri bicicleta. Poate te mai răzgîndești, ești liber, hîrtiile rămîn la noi...

După o scurtă ezitare, Mihu îi întrebă:

— Chiar îmi opriți bicicleta?

— Ba bine că nu! rîse Nicu. Știi ce pățesc spionii...

— O să vă reclam la școală, pentru că știu unde învățați.

— Cu atît mai bine, ai de unde să ne iei.

Băiatul lovea pămîntul cu vîrful pantofului. Se vedea pe chipul său că îl frămînta ceva.

— Dacă vă spun, îmi promiteți că n-o să mă pîrîți celui care m-a trimis? zise în cele din urmă, cu o voce pierdută.

— N-o să te spunem, deși, nu știu dacă simți, te disprețuim.

Mihu Brîndușa, pe care gîndul că poate pierde bicicleta îl îngrozise, șopti:

— Sînt pus de Uțu să vă spionez.

Romică Șaibă rosti gînditor:

— Bine mai stăm! Și de la cine știe că facem antrenamente aici?

— I-a spus un jucător al echipei voastre, adică nu lui, ci lui Nelu Cotcodac...

Bolidu' se înverzise la față. Să mai crezi în cuvîntul prietenilor? Nici lui Sergiu Marcă poștală nu-i fusese mai bine cîteva clipe. După aceea, răsuflase ușurat.

Șaibă îl lăsă pe prizonier:

— Ești liber, poftim, ia-ți bicicleta! Poți să-i spui lui Uțu că sîntem pregătiți și că abia așteptăm meciul cu ei.

Cît priveşte pe cel care a avut limba prea lungă, o să-l găsim imediat...

Negriciosul încălecă şi plecă repede.

— Vă place ? se întoarse Romică spre ai săi.

— Să spună singur ! rosti Sergiu Marcă poştală, cu o hotărîre care ar fi trebuit să le dea de gîndit.

Şeful se apropie.

— Ce s-a întîmplat ?

Căpitanul echipei îi povesti totul în cîteva cuvinte. Tatăl lui Nicu Ştafetă nu părea prea îngrijorat :

— Nu-i nimic. Vor afla şi ei mai curînd cu cine vor juca. Prea v-au batjocorit tot timpul...

Şaibă nu se împăca de loc cu ideea asta.

— Dar de ce să afle, să ia contramăsuri ? Spune şi dumneata ? Dacă era vorba de un secret mai serios ?

— E adevărat, dar acum ce să facem ? Să plîngem ?

Şeful îl chemă pe portar la antrenament :

— Haide, Micule, că se face tîrziu...

Ceilalţi nu se mişcară. Bolidu' privea într-o parte. Era pierdut dacă afla căpitanul echipei că nu-şi ţinuse gura...

— Să mărturisească singur, cerea într-una Sergiu Marcă poştală.

Şaibă, încruntat, scormonindu-i cu ochii săi ageri de vulpe, îi luă la rînd :

— Tu, Clipici ?

— Cum îţi închipui ?

— Atunci tu, Blondule ?

— Mă jur pe ce vreţi că nici acasă n-am suflat un cuvînt...

— Tu, Mîţă ?

— Eu ? Nu pot să-i văd pe cei dintr-a cincea...

— Atunci, Micu ?

— Nu. El e supărat cu Nelu Cotcodac... Exclus !

— Tu, Bolidule ?

Pe Guadelupa îl sărise. Prea făcea scandal ca să-l bănuiască cineva. Grăsanul era palid.

— Nu, nu-i adevărat...

Nu rămăsese decît Nicu Ştafetă, care avea şi reputaţia că e gură spartă. Pe el nu-l mai întrebă Romică. Dar toţi îl priviră batjocoritor. Nicu înţelese că asupra lui se îndreaptă toate bănuielile.

— Băieți, nu cumva mă credeți pe mine în stare să...

Se bîlbîia. Nu-i răspunse nimeni.

— Băieți (îi dădură lacrimile de furie), nu se poate, nu-i adevărat...

Tăcerea grea din jur îl convinse că nu era unul care să nu-l creadă vinovat.

— Poate pentru că tatăl meu ne antrenează, credeți că m-am lăudat, dar nu-i adevărat, pe ce să mă jur ?

Romică Șaibă îi întoarse spatele. Și ceilalți făcură la fel. Nicu Ștafetă rămase singur pe banca solariului.

Tîrziu, după antrenament, Șeful băgă de seamă că băiatul lui plîngea de o parte. Jucătorii „Val-vîrtejului" se îmbrăcau în tăcere.

— Ce-i cu tine ? îl întrebă tata.

— Nimic.

— Ai plîns ?

— Nu, minți.

Șeful nu se lăsă :

— Ce s-a întîmplat ?

Băiatul nu putu să se mai stăpînească și izbucni :

— Mă bănuiesc pe mine că i-am spus totul lui Nelu...

— Dacă ai făcut-o, este destul de rău.

Băiatul ridică privirile îngrozite :

— Cum, și dumneata crezi asta ?

Șeful nu-i răspunse.

Pe drum grăsanul nu mai putu să rabde nedreptatea bănuielii neîntemeiate care se abătuse asupra capului prietenului său. Știa ce-l așteaptă și de aceea șovăise atît. Dacă lucrurile rămîneau așa, mai putea să spere că va avea loc și el în echipă. Altfel, se ștergea pe bot ! Dar nici lacrimile lui Nicu nu puteau să-l lase nepăsător. Inima bună a Bolidului fu mai tare. Sub un felinar îi opri pe toți :

— Băieți, vreau să vă mărturisesc ceva : eu i-am spus lui Cotcodac că facem antrenament și că avem și un antrenor și o carte despre fotbal, totul... eu i-am spus...

Romică Șaibă se întoarse spre el.

— N-ai pierit încă din ochii noștri ?

Șeful îi luă apărarea :

— Cel puțin bine că a avut curajul pînă la urmă să mărturisească !

Nicu Ștafetă ar fi vrut la început să-l bată, dar așa, zdravăn, să simtă cît rău îi făcuseră cele întîmplate, dar se răzgîndi. Dacă n-ar fi mărturisit, pe el l-ar fi bănuit mai departe ceilalți.

— Să-ți fie rușine ! îl apostrofară în cor.

— Cum să-l pedepsim ? întrebă căpitanul, după ce îi ceru lui Nicu scuze în numele întregii echipe.

— Să-l excludem !

— Să-l dăm afară din echipă, și asta cît mai repede.

— Eu i-aș închiria cîteva palme ! se înfipse Mîță mai în față.

Șeful interveni iar :

— Ba n-o să-i faceți nimic. Din moment ce-a mărturisit, greșeala i se iartă pe jumătate.

— O amendă atunci ? propuse Blondu'.

— Și excluderea de la ședințele cele mai importante, hotărî Șaibă. Asta, pentru că ținem seama de meritele lui mai vechi. Altfel...

Grăsanul nu mai spuse nimic. Numai la despărțire întrebă care era amenda.

— Cincisprezece lei, ca să simți ! apăsă căpitanul.

— Nu-i prea mult ? îndrăzni Bolidu'.

— Zi mulțumesc și cu atît. Pentru cele ce-ai făcut, meritai și o bătaie. Noroc că s-a desființat...

Cincisprezece lei însemna că s-a terminat cu porția lui de bomboane pe cîteva zile. Așa-i trebuia dacă se lăcomise la o înghețată de fistic !

capitolul XIX

ÎNCEPE !

Dimineața de vară fusese pîndită de o mulțime de ochi. Ziua deschiderii taberei de vară fusese anunțată cu o săptămînă înainte. Cele trei echipe ale Școlii numărul 7 fuseseră înștiințate la domiciliu să-și trimită cîte un reprezenlant pentru amenajarea terenului în vederea începerii campionatului pe școală. Regulamentul fusese scris pe o foaie mare de hîrtie, lipit pe niște scînduri și pus la vedere chiar la intrarea în solariu.

Cu o zi înainte, cei trei delegați ai echipei, Nelu Cotcodac, Mîță și Ghinea se întîlniră în curtea școlii. Delegatul „Val-vîrtejului" tăcea mîlc. Ceilalți doi îl ispiteau cu întrebări :

— Am auzit că l-ați adus antrenor pe Gică Popescu, antrenorul de stat...

— Unde vă sînt aparatele de antrenament ? N-ai venit cu ele ?

Delegatul „Turcalețului" mergea cu greutate, abia tîrîndu-și picioarele. Era negru de soare ca un arap, se cunoștea că petrecuse zilele vacanței pe malul lacului Herăstrău.

— Oi fi mut ? îl batjocori pe Mîță.

— Nu sînt mut, dar noi obișnuim să vorbim numai pe teren, mormăi celălalt supărat și surprins că nu numai cei dintr-a cincea le cunoșteau secretul.

— O să vă vedem ! De-abia aștept să intrați pe teren, să vă culegem penele !

După încă vreo cîteva schimburi de cuvinte, se îmblînziră :

— V-ați întors din cantonament ? întrebă Mîță.

— După cum vezi... Abia așteptăm să jucăm...

— Dar cu antrenamentele cum stați ?

Ghinea își arătă picioarele :

— Am o febră musculară ! Am alergat alaltăieri de la pădurea Băneasa pînă la aerodrom... Ca să ne scoatem pîrleala...

Delegatul „Val-vîrtejului" îngheță. Va să zică nici ăștia nu stătuseră degeaba ! Iar se duceau șansele de cîștig pe gîrlă. Ce-o să fie cînd o să le spună alor lui...

Nelu Cotcodac trăgea cu urechea. Cînd îl întrebă și pe el cum stăteau cu antrenamentele și cîte făcuseră, tunsul se lăudă :

— Noi nu prea ne-am omorît cu firea. Sîntem și așa prea antrenați. Trebuie să ne cruțăm forțele pentru campionatul interșcolar.

Mîță să intre în pămînt, nu alta :

— Adică tu crezi că voi o să cîștigați ?

— Dar cine ?

Ghinea îi dădu un cot.

— Dar pe noi cui ne lași ?

Delegatul „Val-vîrtejului“ nu mai avea timp de ascultat povești. El voia să scape mai repede și să meargă la Șaibă, să dea raportul.

Instructorul de pionieri îi chemă. Intrară în cancelarie.

— Ședeți, spuse, arătîndu-le scaunele din jur. Iată de ce v-am chemat : după cum știți, mîine începe campionatul. Terenul pe care se joacă ar trebui amenajat puțin. Noi toți cîți sîntem aici, vom putea face cîte ceva, cred că n-aveți nimic împotrivă. Trebuie să tușem careul, centrul, porțile trebuie măsurate. Am găsit și niște steaguri pentru linia de corner... Nu va fi un teren tocmai ideal, dar pentru scopul pe care ni l-am propus este destul de bun. Aveți ceva de făcut acum ?

N-aveau și chiar dacă ar fi avut, trebuiau să ajute instructorului.

Cărară împreună o căldare cu var, înfipseră niște steaguri roșii la capetele terenului, presărară nisipul adus de alături, din curtea școlii, cu o roabă, pe suprafața porților pentru ca portarii să nu se rănească și, cînd terminară, priviră mulțumiți solariul. Lipseau numai băncile pentru spectatori, pe care aveau să le așeze pe margine abia mîine dimineață.

— Cum se prezintă echipele ? mai întrebă după aceea instructorul.

— Bine. Abia așteptăm meciurile de mîine, spuse cu siguranță Ghinea.

— Și voi ? se adresă și lui Mîță. Acesta, deși-l mînca limba să se laude și el, se stăpîni și răspunse cu modestie :

— Am făcut și noi ce-am putut. Veți vedea.

Cu asta terminară. Bineînțeles că erau așteptați încă de la colțul străzii de către ceilalți. În tabăra celor dintr-a șaptea domnea pesimismul după raportul delegatului. Fiecare avea impresia că a uitat cele ce învățase pînă atunci.

Șeful se învoise de la serviciu pentru ziua următoare și îi trimise în seara aceea pe toți mai devreme la culcare. Nu dormiră prea bine.

Nici în tabăra „Rîndunicii“ nu era veselie mare. Cei dintr-a cincea se temeau de siguranța pe care o arătase delegatul „Turcalețului“ și faptul că „Val-vîrtej“ avea un antrenor îi neliniștea într-o oarecare măsură.

Singurii optimiști erau jucătorii clasei a șasea. Ștefan nu ținea discursuri. Ultimul antrenament pe care-l făcuseră le dădea dreptul să spere la rezultate bune. Îl cam dureau mușchii, și dacă și celorlalți li se întîmplase la fel nu era tocmai plăcut ; dar se liniștea singur, spunîndu-și că imediat ce vor începe să joace oboseala le va trece. Nu se mai văzuseră de la încheierea acelei excursii făcute în pădurea Băneasa, care le plăcuse atît de mult.

Campionatul putea să înceapă ! Căpitanul „Turcalețului“ își aduse aminte într-un plăcut sfert de ceas de toate victoriile obținute de echipa sa pe teren propriu și chiar în deplasări...

*

Încă de la ora opt sosiră primii spectatori. Pionierii rămași în București veniseră cu toții să-și încurajeze echipa clasei respective. A șaptea organizase o galerie, care se antrena încă de la sosirea la solariu :

— „Val-vîrtej“ ! „Val-vîrtej“ !

Nici cei dintr-a cincea nu erau singuri. Vreo douăzeci de băieți, cu caschete de hîrtie pe cap, se strînseseră într-un colț și fluierau puternic. Ștefan cu ai lui nu se gîndiseră la „galerie“. Dintr-a șasea erau puțini și răzleți. Ei nu făceau gălăgie, mulțumindu-se doar să arunce celorlalți vorbe provocatoare :

— V-arată „Turcalețul“ fotbal !

— O să vă plîngem de milă !

— Mai e nițel și vă scărmănăm...

De altfel, pe la nouă fără cinci, echipa clasei a șasea nici nu era completă. Ștefan se uita disperat spre poartă. Lipsea Sică, portarul, și rezervă n-aveau.

„Așa-ți trebuie, se certă singur căpitanul, asta-i echipă ? Vine la un astfel de campionat fără un jucător de schimb măcar“. Ca să nu mai vorbească despre cei sosiți cum arătau ! Dacă și pe el îl dureau mușchii picioarelor la fiecare mișcare, apoi despre ceilalți nu se putea spune că arătau ca niște fotbaliști tineri. Se văitau și, cu toate încercările lor de a ascunde faptul că nu le mai ardea de nimic, Ștefan îi simți.

— Parcă ați fi fost la bal! Așa arătați. Să vă fie rușine. Ați alergat și voi doi kilometri și acum nu mai puteți...

Nu era însă singurul necaz al căpitanului „Turcalețului". În partea cealaltă a solariului puteau fi văzuți tocilarii îmbrăcați în alb, de ți-era mai mare dragul. Dacă ar fi avut toți pantaloni de aceeași culoare, ar fi arătat ca o adevărată echipă de fotbal, dar oricum, și așa erau foarte curați, și dacă te uitai bine își puseseră și ecusoanele negre, lucru la care nu se gîndise Ștefan.

— Ce zici, Furnică? îl întrebă pe coechipierul lui.

— Ce să zic! S-au gătit dumnealor... Lasă că-i scuturăm noi puțin acum, acum...

Cînd se uitară mai bine, îi văzură și pe cei dintr-a cincea îmbrăcați în tricouri galbene. Nu erau toate la fel, însă se putea spune că și „Rîndunica" are echipament! Numai ei veniseră cu ce se găsea.

— Ce-o să creadă antrenorul? întrebă Ștefan, care se simțea vinovat.

Furnică dădu nepăsător din umeri:

— Noi o să le-arătăm fotbal, nu tricouri!

— Așa e! aprobă Sandu.

Pe poarta solariului intra în goană portarul.

— Acum se vine? țipă la el căpitanul echipei.

— Am adormit tîrziu și de-abia m-am sculat.

— Se vede, ai niște ochi de broscoi!

Se priviră. Erau îmbrăcați pestriț. Nu se mai putea face nimic. Pe pavilion se ridicase steagul unității pionierești. Curtea era aproape plină. Pe capetele celor dintr-a cincea apărură cipilicile albastre. Tricourile nu prea semănau: unul avea mînecă lungă, altul scurtă, dar așa cipilici nu mai văzuseră nici cei de la „Turcalețul", nici cei de la „Val-vîrtej".

Uțu le făcea o ultimă inspecție. Băieții săi păreau neliniștiți, ca și cînd nu se simțeau în apele lor.

Lîngă gardul din fundul solariului, Șeful îi adunase pe jucătorii clasei a șaptea și le vorbea:

— Băieți, să vă repet ceea ce v-am spus de atîtea ori, e degeaba. Voi ați mai jucat și știți bine că un meci nu e pierdut sau cîștigat decît în ultimul minut...

Îi tremura şi lui puţin glasul, oricît ar fi ascuns-o.

— Aș vrea să nu vă mai aud vorbind pe teren, chiar dacă greșește unul dintre voi. S-a înţeles, Romică ?

— S-a înţeles !

— Iar tu, Micule, să fii atent la mingiile pe sus. Nu sări prea înainte. Trebuie să știţi că voinţa de a învinge e totul. Poate că cei dintr-a șasea şi cei dintr-a cincea sînt mai buni decît voi. Asta nu are însă nici o importanţă. Dacă veţi juca cu curaj, nimeni nu poate să vă oprească să cîștigaţi campionatul...

Se opri puţin, scoase o batistă albă și-și șterse faţa de sudoare. Nu era numai din pricina căldurii zilei de vară.

— Trebuie să aveţi încredere în voi. Nu uitaţi că unii dintre adversarii voștri v-au privit cu puţin dispreţ. E timpul cel mai potrivit să le arătaţi că s-au înșelat.

Șeful era foarte fericit. Larma solariului îi aducea aminte de meciurile de odinioară. Simţea puţină teamă, dar nu trebuia s-o arate. Tuși scurt, mîngîindu-și obrazul neras (nici nu mai avusese timp s-o facă), și le spuse :

— În privinţa formaţiei, cred că știţi cum se va juca. Sergiu Marcă poștală și Bolidu' stau pe tușă, fiind gata oricînd să înlocuiască pe cei mai slabi. Nu trebuie să existe supărare pentru asta...

Nici lui Sergiu, nici lui Bolidu' nu le trecuse prin cap să se supere. La drept vorbind, Guadelupa parcă tot ar fi vrut să-l vadă Maria cum marchează un gol, dar dacă era altul mai bun decît el, nu avea ce să mai zică. Deocamdată, degeaba se uita spre poartă, prietena lui nu se arăta.

Grăsanul ceru voie să conducă galeria. Era păcat ca o voce ca a lui să nu fie folosită...

Se auzi fluierul instructorului. Se făcu adunarea și se dădu raportul. Întrecerea celor mai bune echipe de fotbal ale școlii începea peste cîteva minute...

În curte fusese adusă o masă pe care stăteau așezate premiile : mingea roșie, nou-nouţă, cu care trebuia să se joace și care avea să rămînă învingătorului, și șase tricouri albastre.

Nu lipseau nici directorul școlii și cîţiva profesori care se așezaseră pe niște scaune, alături.

Instructorul citi încă o dată regulamentul. Peste cîtva timp se va ști cine va reprezenta Școala elementară de băieți numărul 7 în campionatul interșcolar al Capitalei. În încheiere, antrenorul de la „Tînărul dinamovist“, care stătuse pînă atunci deoparte, le spuse :

— În ceea ce privește arbitrajul, cred că nu aveți nimic împotrivă dacă-l voi presta eu. E inutil să vă amintesc că voi pedepsi, în modul cel mai aspru, orice abatere de la regulamentul jocului. Trebuie să cîștige cei mai buni. Jocul periculos, ținerile, împingerile sînt interzise. Și acum, să tragem la sorți ordinea disputării ! Căpitanii de echipă, la mine !

Romică Șaibă, Ștefan și Uțu făcură cîțiva pași înainte, trăgînd cu coada ochiului la lucrurile aflate pe masă. În fața lor stătea pregătite trei bilețele, pe care antrenorul le aruncă fiecăruia după ce le mestecase în palme.

— Întîi va juca unu cu doi, după aceea unu cu trei, iar la sfîrșit doi cu trei.

Priviră biletele. „Rîndunica“ trebuia să joace la început cu „Turcalețul“. Cei dintr-a șaptea așteptau...

capitolul XX

BALONUL E ROTUND

Pentru cei ce cunoșteau zicala că balonul e rotund, ceea ce se întîmpla pe solariul Școlii elementare numărul 7, nu fu o surpriză. Un calcul rapid făcut de întreprinzătorul căpitan al clasei a șaptea, Romică Șaibă, îi spuse că, de fapt, sorții îi favorizează. Privind primul joc, „Val-vîrtej“ putea să știe în fața cărui adversar trebuie să lupte mai cu hotărîre. Un meci nul ar fi convenit cel mai mult echipei sale, pentru că în sistemul campionat, orice punct pierdut de un adversar însemna foarte mult.

Cum tot stăteau degeaba, ce-ar fi să organizeze galeria în mod inteligent? Îi chemă pe jucători la el și le spuse în șoaptă cîteva cuvinte. Dădură cu toţii din cap, în semn că înţeleseră. Vorbind, Romică îl văzuse pe Sergiu Marcă poştală pălind.

— Ce-i cu tine, te doare ceva? îl întrebă.

Filatelistul nu-i răspunse. Urmărindu-i privirea, Șaibă ghici totul. Pe poartă intrau tocmai atunci fetele din clasa a șaptea, în frunte cu Maria. După ele veneau cele dintr-a șasea, conduse de Steluţa. Sportivele Școlii elementare de fete numărul 7 erau toate îmbrăcate în treninguri albastre. Căpitanul „Val-vîrtejului" trebui să întrerupă pentru cîteva clipe convorbirea. Bolidu', care nu putea să sufere fetele, dădu din umeri:

— Ce v-oţi fi zgîind atîta?

Micu era foarte intrigat:

— Ce caută astea la meci și, mai ales, de unde au aflat?

Sergiu Marcă poștală, care se simţea cu musca pe căciulă, bîlbîi repede:

— De unde-au aflat? Păi, nu scrie mare la avizier de două săptămîni? Ce, crezi că nu văd bine? Au citit și ele...

Se făcu tăcere. Toată lumea ar fi vrut să creadă că este adevărat ceea ce spusese Guadelupa, dar bănuielile nu puteau fi risipite.

— Nu-i nimic! se împăcă singur Mîţă, vom avea o galerie mai ca lumea...

— Tu crezi că vor ţine toate cu noi? se miră Blondu'.

— Dar cu cine?

— Și cele din clasa a șasea?

Nicu Ștafetă nu credea în ruptul capului. Între timp, Steluța îi zărise pe tocilari. De o săptămînă aștepta clipa asta. Se sfătuise cu Ștefan și îi venise o idee năstrușnică. Vorbise și cu fetele și acum, că-i găsise pe mormoloci, se îndreptă spre ei.

Căpitanul „Turcalețului" tocmai își așeza echipa pe teren. Mai era timp însă. Își chemă băieţii, pregătindu-se să facă haz de ceea ce avea să se întîmple. Cei de la

„Rîndunica“, simţind că se va petrece un lucru neobişnuit, priveau spre locul umbrit unde stăteau cei dintr-a şaptea. Pînă şi arbitrul amîna începerea meciului, curios. Bolidu’ simţi imediat că ceva nu-i în regulă.

— Ce se uită toţi la noi, mă fraţilor ? întrebă.

Acum băgă de seamă şi Romică Şaibă. Se ridică în picioare şi văzu pe Steluţa îndreptîndu-se cu grupul de sportive spre ei. Aveau fiecare cîte o sticlă în mînă. Ciudat, veneau tocmai spre locul lor. Cei de pe teren începuseră să rîdă. „Val-vîrtej“ era numai ochi.

— Bună dimineaţa, spuse fata. Vă rog să ne daţi voie să vă oferim ceva.

Şeful se apropie curios. Bolidu’ ar fi drăcuit, dar se răzgîndi. Curiozitatea era mai mare. Fetele din spatele Steluţei întinseră pe rînd fiecărui jucător al clasei a şaptea cîte o... sticlă cu lapte !!!

Căpitanul echipei, Romică Şaibă, primi una mai mare. Galeriile rîdeau în gura mare.

— Ca să vă întremaţi şi să reuşiţi să faceţi faţă jocurilor ! rîse Steluţa, privind la fetele din spatele ei, care scoteau din buzunarele treningurilor şi cîte un... biberon !

Bolidu’ era gata să dea de pămînt cu sticla lui de lapte. Şaibă i-o luă înainte şi cu aerul cel mai cumsecade posibil mulţumi în numele întregii echipe pentru atenţia ce le fusese acordată.

Nu mai pricepea nimeni nimic. Fetele se îndepărtaseră rîzînd. Căpitanul „Val-vîrtejului“ se întoarse spre băieţii săi şi le spuse :

— Păstraţi sticlele, nu-i nimic, asta tot de la „Turcaleţul“ ni se trage. Dacă-i batem, o să le trimitem, tot prin fete, lui Ştefan şi alor lui...

Nu mai era timp nici să te superi. Meciul dintre „Rîndunica“ şi „Turcaleţul“ începu exact la orele nouă şi douăzeci, după ceasul „Doxa“ al lui Mîţă, singurul jucător al clasei a şaptea care avea un astfel de obiect.

Galeria clasei a cincea, care era formată în majoritate din corişti, începu să se „încălzească“. Vocile lor acopereau toată larma curţii şi uneori chiar fluierul arbitrului.

„Rîn-du-ni-ca“ ! „Rîn-du-ni-ca“ ! scandau.

De ici, de colo, răspundea cîte un glas singur :

— Nu te lăsa, „Turcaleţule“ !

Fetele, conduse de Steluța, căutau să-i ajute cît se putea, dar vocile lor subțiri erau acoperite de strigătele coriștilor. Pe Bolidu', cei dintr-a cincea îl băgară la idei încă de la început. Trebuia să ia măsuri serioase. El tot nu juca ; măcar să facă ceva pentru „Val-vîrtej". Se gîndi unde ar putea să găsească niște cartoane să confecționeze tromboane pentru ai lui. A, să mai fi avut și o tobă, praf îi făcea pe cei dintr-a cincea ! Îl chemă la o parte pe Sergiu :

— Ascultă, mă Guadelupa, tu auzi ce larmă fac puștii ?

— Aud.

— Cum îi desființăm ?

Marcă poștală era preocupat de alte lucruri.

— Dacă știam că vor fi atît de guralivi îi chemam ieri la cîte o înghețată și-i făceam să răgușească !

— Ți-ar fi trebuit foarte mulți bani. Lasă gluma ! Ne trebuie cartoane din care voi face tromboane, tromboane-amplificatoare... și-o tobă...

— Tobă o să cerem de la cei dintr-a treia, uite-i stau jos pe iarbă, în stînga. Cît privește cartoanele, de unde să le găsim noi ? Hai cu mine !

— Unde ?

— În pod. Stau aruncate cu zecile...

— Așa e. Dar cheie ?

— Parcă n-ai mai deschis tu și alte uși cu bățul de chibrit ?

— Mi se pare că e și descuiat de fapt...

Plecară în goană prin spatele celor care priveau meciul. Toate partidele dintre „Rîndunica" și „Turcalețul" începeau „tare". Cele două apărări aveau de furcă cu înaintașii adverși. Și de data aceasta jocul începu la fel. Ștefan, pe care tricourile celor dintr-a cincea îl înfuriau mai mult decît orice, le striga jucătorilor săi :

— Gata, pe ei, să le scoatem fumurile din cap !

Atacurile se opreau însă la marginea careului. Gigi și Nelu Cotcodac respingeau toate baloanele trimise peste înaintarea „Rîndunicii". Pentru cei de pe margine, oboseala celor dintr-a șasea începea să se lase văzută. Abia alergau. Crosul pînă la aeroport le fusese fatal. Nici a cincea nu stătea mai bine. Lipsa lui Sile, care striga de pe margine cu disperare, crease un gol pe centru și, pe acolo, Ștefan se strecură de cîteva ori. Căpitanul „Turcalețului“ avea poftă de joc. Din nefericire, nu-l prea lăsau mușchii prea întinși. Pasele trimise alături îi scoteau din sărite pe ceilalți. Se simțea și lipsa antrenamentelor.

După cinci minute, Furnică pasă lui Ghinea, acesta trimise mingea ușor înapoi, și Gică, venit din urmă, trase năprasnic. Era 1—0 pentru „Turcalețul“.

Galeria „Rîndunicii“ amuțise.

Romică Șaibă socoti că a sosit momentul să intervină. Chemă pe cei dintr-a șaptea mai aproape :

— Acum ținem cu a cincea. După mine : Haide, „Rîn-du-ni-ca“ ! Haide, haide, „Rîn-du-ni-ca“ !

Bolidu' sosea în goană cu o tobă împrumutată. Sergiu Marcă poștală, care căra vreo zece cartoane mari, rămăsese de vorbă cu Maria. Aceasta îl întrebase dacă joacă sau nu. Grăsanul striga cît putea :

— Haide, Guadelupa, că mai ai timp de vorbă, adu materialul !

Băiatul trebui să lase fata între spectatori și să-l ajungă. Tromboanele fură făcute la repezeală.

Atacurile „Turcalețului“ nu se potoliseră. Rezerva clasei a șaptea bătea cu disperare a război în membrana de piele a tobei. Solariul părea, la ora aceea, mai curînd un cîmp de bătălie.

— „Rîn-du-ni-ca“ ! „Rîn-du-ni-ca“ ! strigau coriștii împreună cu „Val-vîrtej“. E-ga-la-rea ! E-ga-la-rea !

Uțu se simțea foarte nenorocit. Nu-i reușea nimic. Parcă era legat de picioare. Zadarnic striga la ceilalți :

— Vă mișcați ca niște curci ! Să vă fie rușine ! Atacă, Nelule !

Cotcodac făcea și el ce putea, dar nu reușea să stăvilească avîntul celor dintr-a șasea, pe care golul marcat îi încălzise, făcîndu-i să uite de durerile musculare. Ștefan se strecură printre fundași și trase prin surprindere. Portarul „Rîndunicii“ abia mai salvă un corner. Toba Bolidului răsuna fără încetare. Se părea că zgomotul ei începea să-l enerveze pe Furnică. Acesta trimise de două ori la rînd pe alături.

Romică Șaibă își privea ceasul împrumutat de la Mîță. Trecuseră 15 minute și cei dintr-a șasea continuau să conducă. Un atac scurt al „Rîndunicii“, pe partea stîngă, abia fu oprit de către Sandu. Sică degajă lung la Ghinea, care pasă în cruciș lui Ștefan. Un șut plasat și scorul era de 2—0 pentru „Turcalețul“. Cei din clasa a șasea începură să strige mai tare, făcîndu-se auziți. Fetele, conduse de Steluța, își uniseră vocile și nu se lăsau mai prejos. Galeria clasei a cincea amuțise. Romică striga la ei :

— Mai tare, coriștilor, acum să vă aud ! Bolidule, dă-i bătaie cu toba !

Sergiu Marcă poștală și Blondu' trimiteau tromboanele din mînă în mînă, mai departe.

Repriza întîi se termină printr-o teribilă ofensivă a celor dintr-a șasea. Scorul fu modificat cu un minut înainte de fluierul arbitrului.

Ștefan mai marcase încă un gol. Era 3—0 pentru „Turcalețul“. Romică Șaibă merse la cei dintr-a cincea și-i certă :

— Ce-i cu voi ? N-aveți un pic de vlagă... Dacă ați ataca mai des pe stînga, ați marca nu un gol, ci mai multe ; acolo-i partea lor slabă...

Nelu Cotcodac îl luă la goană :

— Mai bine ai avea grijă de jucătorii tăi, o să vă vedem numaidecît ce-o să faceți...

Pauza de zece minute trecu repede. Șeful le spuse.

— Cînd o să jucați cu ei (și le arătă pe cei dintr-a șasea) trebuie să-l păziți mai ales pe centrul înaintaș, cum se numește ?

— Ștefan.

— Să stea Clipici și Mîță să-l marcheze. De la el pornesc toate golurile.

Repriza a doua începu cu un atac al „Turcalețului“ la poarta „Rîndunicii“, respins cu capul de către Gigi. De la el mingea ajunse la Cornel, care deschise pe Mircea. Șutul lui trecu pe lîngă bară. Acesta îi încurajă pe cei dintr-a cincea. Încă un atac, și încă unul fură spulberate de către Furnică. O dată cu trecerea timpului, se vedea bine că „Turcalețul“ slăbește alura jocului. Însuși Ștefan se simțea zdrobit. Abia mai alerga. În minutul 35 „Rîndunica“

reduse scorul. O minge venită de sus fu reluată cu capul de către Uțu. De la el, balonul ajunse la Cornel, care trase plasat. Era 3—1.

— Acum să te văd, Bolidule ! strigă Romică Șaibă de pe margine.

Toba bătea amenințător. În trei minute, egalarea se produse. Pe rînd, Uțu și Mircea marcară spre desperarea celor dintr-a șasea, care nu se mai regăseau. Ștefan începu să se certe cu fundașii echipei sale și cu Sică, pe care-l acuza în gura mare că a primit niște goluri parabile.

Mai erau cincisprezece minute de joc. Galeria clasei a șaptea redeveni neutră. Toba grăsanului nu mai bătea. În schimb, coriștii prinseră din nou glas. 3—3 era un rezultat care i-ar fi plăcut foarte mult lui Romică. Dar „Rîndunica“ atacă din nou și, la un corner, Gigi introduse mingea în poartă. Se produse o învălmășeală, „Turcalețul“ reclamă fault, dar balonul fu pus la centru. Lucru de necrezut, scorul era de 4—3 în favoarea clasei a cincea.

Romică schimbă „politica“. „Galeria“ clasei a șaptea trecu de partea „Turcalețului“, spre surprinderea fetelor, care credeau că în felul acesta li se mulțumește pentru lapte. Tromboanele își schimbară direcția de emisie. Bolidu’ bătea de data asta toba cînd mingea se afla în picioarele vreunui jucător dintr-a cincea. Coriștii începură să fluiere, nemaipricepînd nimic.

Forțele „Rîndunicii“ se irosiră în curînd. Cei dintr-a șasea se regăsiră. Ștefan îl lansă în adîncime pe Furnică, acesta trecu balonul lui Gică, și urmă un șut sec care trecu printre picioarele lui Petruș. „Turcalețul“ egalase !

Uțu simțea că o să-și muște buzele pînă la sînge. Ștefan striga celor din echipa sa :

— Băieți, toate mingile la mine !

„Rîndunica“ îl marcă sever din minutul acela. Romică Șaibă privea cadranul ceasului. 4—4 era un scor foarte bun. Două minute, un minut și jumătate, un minut și cincisprezece secunde. Antrenorul își cerceta și el ceasul de la mînă. Cei dintr-a șaptea strîngeau pumnii. De-ar rămîne așa ! Deasupra solariului se așternuse tăcerea. Ștefan se lupta zadarnic să scape cu balonul spre poarta „Rîndunicii". Gigi și Nelu Cotcodac îl țineau bine însă. Cînd nu mai erau decît cinci secunde, inevitabilul se produse. Gigi luftă, Ștefan sări peste minge și o lăsă lui Gică. Acesta lovi balonul cu latul și Petruș se aruncă zadarnic. Scorul era 5—4 pentru „Turcalețul".

Galeria clasei a șaptea căzu grămadă de pe gard. Toba Bolidului se turti puțin, dar asta nu mai avea nici o importanță.

*

În pauza de o jumătate de oră dintre meciuri, Șeful îi chemă aproape. Jucătorii „Val-vîrtejului" îl ascultară tăcuți. Nicu Ștafetă simți cum asudă.

— Cred că știți, le spuse tatăl său, că o echipă învinsă este de o sută de ori mai periculoasă decît una care a învins. Trebuie să luați exemplu de la adversarii voștri care au fost la un pas de victorie, deși erau conduși cu 3—0. Eu vă cer numai atît : să luptați și, mai ales, să nu uitați ce-am învățat la antrenamentele noastre. Acum vă las singuri. După puțin timp veți intra pe teren. Aș vrea să nu mă faceți de rîs !

În tabăra „Rîndunicii" discuțiile erau în toi. Se căutau vinovații pentru înfrîngerea suferită. Uțu pierduse speranța că echipa lor va mai putea ocupa locul 1. Nelu Cotcodac era cel mai optimist :

— Dar dacă bat tocilarii pe „Turcalețul" și noi îi batem pe ei ? Atunci nu mai sînt șanse ?

— Cum o să-i bată ? Tu nu vezi cum joacă a șasea ?

Cînd se auzi fluierul arbitrului, Sergiu Marcă poștală se trezi lovit pe umăr de o mînă ușoară. Ceilalți se îndreptau spre terenul de joc. Băiatul întoarse capul și o văzu pe Maria.

— Tu nu joci ? îl întrebă ea zîmbind.

— Ba da, dar să vezi... se bîlbîi filatelistul.

O bănuială teribilă se citea în ochii ei negri.

— M-ai mințit iar ?

— Nu te-am mințit ! Nu mă vezi că sînt echipat ca și ceilalți, dar azi sînt rezervă...

Vorbise cu glas șovăitor și fata nu putea să creadă.

— Și eu, care-ți adusesem cartea aceea a lui Jules Verne...

— Nu mai mi-o dai?

— Cum să ți-o mai dau dacă m-ai mințit. Ba mai mult, nici n-am să mai vorbesc cu tine...

— Maria, nu înțelegi...

Ea se îndepărtase fără un cuvînt. Poftim, alta acum... Așa-i trebuia dacă se apucase atît de tîrziu de fotbal!

În centrul terenului, cei doi căpitani de echipă își strîngeau mîinile. Uțu mîrîi:

— Voi o să plătiți oalele sparte!

— Nu se știe! rîse cu siguranță Romică Șaibă, a cărui cămașă albă se umflase în bătaia vîntului ușor.

„Val-vîrtejului" îi revenise mingea. Cei dintr-a cincea aleseseră terenul cu spatele la soare. Pe margine, Bolidu' încerca galeria:

— „Val-vîrtej! „Val-vîrtej"!

Micu își curăță poarta de pietricele. Îi era puțin frică și ca să uite sentimentul acesta, nici nu privea spre colegii lui. „Rîndunica" întrebuință o tactică nouă. Extremele stăteau foarte în urmă și pe centru fură trimiși doi jucători: Uțu și Cornel. Șeful nu băgă de seamă la început. Îl furase jocul repede...

O minge înaltă căzu în careul celor dintr-a șaptea. Spre ea se repeziră și Clipici și Uțu. Un cap al acestuia din urmă și Mîță abia mai avu timp să respingă de pe linia porții.

Coriștii strigau cît puteau:

— Pe ei, „Rîndunico"!

Bolidu' cînd urla cu un trombon, cînd bătea în membrana tobei.

— Dați mingea lui Romică! Nu așa, nu așa... striga Guadelupa cît putea.

La zece minute de la începerea jocului, „Rîndunica" înscrise primul punct. Cei dintr-a șaptea uitaseră toate teoriile și tactica învățată. Șeful înghețase pe tușă. Ar fi strigat, dar știa bine că ar fi fost o greșeală. După cîteva clipe de derută, „Val-Vîrtej" își găsi cadența. Balonul mergea de la un jucător la altul. Echipa clasei a cincea făcea față tot mai greu acestui joc organizat. Blondu' nu mai arunca mingea la întîmplare. Ea mergea ca pe ață. Tatăl lui Nicu se liniști. Nu se putea ca echipa lui să nu egaleze. O ocazie mare se pierdu din graba lui Romică. Mingea căzu peste apărarea „Rîndunicii". Singur cu portarul, căpitanul se bîlbîi o clipă. Petruș îl plonjă în picioare, și-i luă balonul.

— Nu-i nimic! spuse tare Șeful, atacați mai departe.

Fetele din clasa a șasea se făcură auzite din nou. Ele încurajau ironic pe tocilari:

— Foarte bine, băieți, învățați-i voi fotbal...

Bolidu' se uita urît spre partea cealaltă a terenului unde se aflau fetele. Ce le-ar mai fi luat la goană...

Peste trei minute, Nicu Ștafetă trase de la distanță, dar portarul „Rîndunicii" reținu foarte frumos. Aplauda pînă și „galeria" clasei a șaptea. Încă un șut al lui Clipici pe afară și încă unul al lui Blondu'. Minutele se scurgeau cu repeziciune. De nu s-ar fi enervat jucătorii săi, gîndea neliniștit Șeful. Jocul începu să meargă, era limpede. Un gol trebuia să cadă, „plutea în aer", cum se spune.

Egalarea o aduse Romică în minutul douăzeci cu o lovitură de cap foarte precisă. Tocilarii se îmbrățișară la centrul terenului. De pe margine, Ștefan privea uluit la jocul echipei clasei a șaptea.

— Ce-i cu ăștia? îl întrebă în șoaptă pe Furnică.

— Eu știu?

— Tu vezi ce fotbal organizat joacă?

— Văd.

Pe Furnică îl dureau mușchii și odihna scurtă îi făcuse bine. Se întinse mai bine la soare și spuse fără grijă:

— Las', mă Fane, că tot noi sîntem părinții lor...

Galeriile se încinseră din nou:

— „Rîn-du-ni-ca"! „Rîn-du-ni-ca"!

— „Val-vîrtej"! „Val-vîrtej!"

Șeful simți tactica celor dintr-a cincea. Mîță fu trimis înainte să-și marcheze adversarul direct. Atacurile echipei clasei a cincea slăbeau. În jocul de ansamblu, vedea oricine, „Val-vîrtej" era superior. Șaibă se demarca ușor, fenta și pasa cu precizie. După trei șuturi la poartă golul al doilea căzu la timp. Blondu' pasă peste Gigi, un sprint scurt al lui Mîță și balonul trecu linia de var a porții „Rîndunicii". Toba Bolidului bătea năprasnic. Era 2—1 pentru tocilari!

Ștefan se uită încruntat la Furnică:

— Ai idee ce fotbal au învățat ăștia!

— Uite pe margine antrenorul... Cine o fi...

— Mi s-a spus că e tatăl lui Nicu Ștafetă...

Meciul continuă. Fetele care o însoțeau pe Maria se sărutară de bucurie. Pînă și aceasta uitase de supărarea ei pe Sergiu Marcă poștală și se gîndea că dacă cei dintr-a șaptea vor cîștiga, tot îi va da cartea de Jules Verne.

„Rîndunica" încercă să contraatace. Micu respingea totul. Cu cinci minute înainte de sfîrșitul reprizei, Romică Șaibă scăpă printre doi, portarul celor dintr-a cincea îi ieși în cale, un dribling scurt și coriștii amuțiră pe gard. Era 3—1!!!

Sergiu Marcă poștală își îndesă pe cap trombonul pe care-l ținuse în mînă. Șeful se liniștise. La scorul acesta, băieții lui jucau cu siguranță. Nu mai exista nici o primejdie.

Rumoarea galeriei creștea. Toată lumea era surprinsă de rezultat. „Victimele" campionatului jucau foarte frumos. Instructorul de pionieri nu-i mai recunoștea pe tocilari... Îi plăcea ambiția lor și se pregăti, indiferent de rezultat, să-i felicite pentru jocul pe care-l făcuseră.

Bolidu' nu-și mai găsea locul. Alerga de-a lungul terenului, dînd sfaturi pe care nu le asculta nimeni. Voia să fie văzut și de alții, dar spectatorii nu aveau timp să-l bage în seamă. Ah, cum ar mai fi jucat și el! Măcar cinci minute să iasă pe teren, să facă o cursă cu balonul... gîndea. Și doar are cămașa cea mai frumoasă din echipă! O seară întreagă i-a călcat-o maică-sa. E scrobită și soarele strălucește în gulerul ei.

Repriza întîia se terminase. Uțu aruncă cu cipilica de pămînt.

— Dacă ne bat și ăștia, mai bine să ne lăsăm de fotbal... Nelu Cotcodac striga la portar:

— Așa se apără? Parcă prinzi muște, nu mingi!

În tabăra celor dintr-a șaptea era destulă liniște. Numai Nicu Ștafetă se agita:

— Mi s-a rupt un șiret. Cine are să-mi împrumute un șiret?

Sergiu găsi numaidecît unul.

— Să stea motanul în mustăţi dacă nu-i facem scor...

— Ia nu te mai lăuda atît! Îl certă taică-său. Uiţi că mai este o repriză şi că „Rîndunica“ joacă totuşi foarte bine?

Fluierul arbitrului îi chemă din nou pe teren.

Echipa clasei a cincea atacă încă din primele minute. Uţu driblă toată apărarea „Val-vîrtejului“ şi trase pe sus. Micu sări, respinse, şi Mircea, venit din urmă, marcă. Era 3—2...

Atacurile „Rîndunicii“ se înmulţiră. Gigi pasă lui Cornel, acesta trecu balonul lui Nelu Cotcodac : o cursă scurtă, un şut cu latul şi egalarea se produse.

Bolidu' aruncă toba. Sergiu Marcă poştală îşi acoperise ochii cu palmele. Maria şi prietenele ei amuţiseră. Nu trecuse nici jumătate din repriza a doua. Şeful căută să fie calm. Trebuia să-l potolească pe Romică Şaibă, care pusese mîinile în şolduri şi începuse să strige către ceilalţi. Încă o greşeală şi meciul era pierdut! Apărarea „Val-vîrtejului“ şovăia încă. Noroc că „Rîndunica“ dădea semne de oboseală. Jucătorii clasei a cincea făcuseră tot ce se putea face. Acum se mărgineau la o apărare desperată. Uţu ar fi vrut să mai marcheze un gol, dar nu-l mai ajutau picioarele. Se simţea greoi şi parcă începuse să-l doară şi capul. Şi mormolocii ăştia care erau de nerecunoscut!

Romică Şaibă îşi dădu seama că au meciul în mînă. Pasele lui scurte îi deruta pe fundaşii „Rîndunicii“. O „gaură“, şi Blondu' trase cît putu. Mingea se lovi de bara de piatră şi intră în poartă. Era 4—3!

Bolidului îi revenise glasul.

— Pe ei, băieţi!

După încă cinci minute, Romică pasă pe sus lui Mîţă, acesta trecu balonul, fără să-l mai stopeze, lui Nicu Ştafetă care trase precis. Era 5—3! „Rîndunica“ pierduse... Ultimele eforturi ale lui Uţu nu mai ajutară la nimic. Partida se încheie cu scorul de 6—3. Mai marcase şi Clipici un gol.

Ştefan, pe care soarele de vară îl moleşise, se ridică cu greutate de la locul lui şi îşi strînse băieţii. Era îngrijorat. Îi întrebă pe ceilalţi :

— Ce spuneţi de isprava tocilarilor ?

— Tot noi îi batem ! zise destul de tare Gică, să fie auzit şi de cei dintr-a şaptea care părăseau terenul după ce salutaseră publicul.

Sergiu Marcă poştală încheie filozofic, ca pentru sine :

— Îi terminarăm şi pe-ăştia ! Mai avem ceva şi cu „Turcaleţul“ şi gata !

— Sînteţi obosiţi ? îi întrebă Şeful pe băieţii săi.

— Nuuuu ! protestară ei în cor. De-abia acum avem poftă de joc.

— Condiţia fizică...

Tatăl lui Nicu îi felicită pe rînd pentru victoria dobîndită. Cînd termină prin a-l dojeni puţin pe fiul său pentru că ţinuse prea mult mingea în anumite ocazii, le spuse, îndepărtînd mulţimea de băieţi din jur :

— Aţi văzut bine că am cîştigat tocmai pentru că am practicat un fotbal colectiv ; dovadă este că aproape toţi jucătorii echipei noastre au marcat. După cîte am văzut eu, ca şi „Turcaleţul“, cei dintr-a cincea îşi bazează acţiunile sale pe un jucător sau doi : pe Ştefan, în primul rînd, pe care ştim cum trebuie să-l anihilăm, şi pe Furnică, mi se pare că aşa-l cheamă.

— Da.

— Deci, ochii pe ei ! Ca tactică specială, în afară de schimbul de locuri pe care l-aţi executat nu prea bine, avem altceva de făcut. Această partidă trebuie începută energic. Adică veţi ataca decis în primul sfert de ceas. Dacă reuşiţi să marcaţi cîteva goluri înainte de a-şi veni în fire adversarii voştri, ei vor păţi ce era să păţiţi voi cu cîteva minute înainte : se vor certa, vor fi derutaţi şi victoria voastră nu va fi pusă la îndoială de nimeni. Vreau să vă amintesc înainte de începerea jocului că, în afară de premiul pe care-l veţi căpăta dacă o să cîştigaţi, personal ofer cîte trei prăjituri de cap de om...

— Şi rezervelor ? întrebă Bolidu !

— Bineînţeles că şi rezervelor !

Jucătorii aplaudară. Romică Şaibă se ridică şi spuse şi el cîteva vorbe :

— Băieţi, îmi pare rău că nu am la mine scrisoarea pe care jucătorii echipei clasei a şasea ne-au trimis-o „de undeva de pe malul lacului Herestrău", unde erau în cantonament! Cred că ştiţi ce aveţi de făcut!

Şeful se sperie.

— N-aş vrea să recurgeţi la un joc nesportiv. Nu uitaţi că arbitrul e foarte drastic şi v-aţi expune să fiţi eliminaţi de pe teren.

— Nici o grijă! îl asigură Nicu. Ştim să cîştigăm cavalereşte.

— Sticlele, unde sînt sticlele de lapte şi biberoanele? întrebă cu glas tare căpitanul „Val-vîrtejului".

— Aici, uite-le aici...

Şaibă le numără. Trei erau goale.

— Cine-i sugaciul? întrebă cu glas teribil.

Grăsanul se codi puţin şi mărturisi spre hazul celorlalţi:

— Eu! Le-am băut pentru ca să-mi dreg glasul! Pe urmă, nu uita, îmi place laptele...

— Clipici! îşi chemă Romică ajutorul. Să nu se uite fapta aceasta. Nu am timp acum de dat amenzi. Oricum, şi sticlele care au rămas le vor ajunge. Dacă îi conducem, la pauză le înapoiem cu cîteva rînduri...

*

Ultimul meci al campionatului Şcolii elementare numărul 7 a rămas multă vreme în amintirea celor care au asistat la el, din pricina larmei pe care o făceau galeriile de pe marginea solariului. Dincolo de gardul curţii se strînseseră şi cîţiva trecători curioşi. Un şofer de la fabrica de pîine „Libertatea" deschisese uşa maşinii şi asista de pe pernele autocamionului la teribilul joc care începu în sunetele infernale ale tobei Bolidului. Cei dintr-a cincea, nemaiavînd nici o şansă, trecuseră de partea „Turcaleţului" numai pentru a nu asista la o victorie a tocilarilor. Coriştii îşi dreseră vocile şi cu palmele la gură căutau să anihileze strigătele amplificate de tromboane pe care galeria clasei a şaptea le mînuia cu dibăcie.

De data aceasta, jocul individual practicat de Ştefan se dovedi ineficace. Toate mingiile îl căutau pe el, dar cei doi fundaşi ai „Val-vîrtejului" respingeau regulat baloanele spre centrul terenului unde Romică Şaibă, şi el marcat straşnic, căuta să-şi facă loc spre poartă. Jocul foarte bun, de ansamblu, al clasei a şaptea, dădu roade. Jucătorii nu ţineau mingea şi ea era trimisă către cel mai liber coechipier. În minutul patru, Blondu' străpunse apărarea „Turcaleţului". O centrare scurtă şi Clipici trase puternic. Sică respinse în picioarele lui Romică şi acesta săltă balonul în poartă peste el. Tocilarii conduceau cu 1 — 0.

— Asta-i pentru scrisoare ! strigă de pe margine Sergiu Marcă poştală. Mai aşteptaţi puţin şi vă dăm un gol şi pentru lapte...

Maria şi colegele ei rîdeau de Steluţa şi de sportive :

— Ce vă fac maeştrii ?

— O să vedeţi voi numaidecît. Nu se lasă Ştefan cu una cu două...

Căpitanul echipei „Turcaleţul" privea înfuriat la Gică, fundaşul dreapta care-l scăpase pe Blondu'. Încă un atac fulgerător pe centru aduse al doilea gol. Romică sări peste balon, înşelîndu-şi adversarul şi mingea ajunse la Mîţă, care reluă din volei. Era 2 — 0 !

Sergiu Marcă poştală îl îmbrăţişă pe Şef :

— I-am rupt !

— Stai că mai este, mai este...

Urmară cinci minute de presiune, care aparţinură celor dintr-a şasea. Ştefan căuta zadarnic să scape de cei doi fundaşi care-l ţineau cu dinţii. La jumătatea reprizei scorul se modifică : 3 — 0. Romică Şaibă îi pasase din nou lui Mîţă şi acesta marcase uşor pe lîngă portar. Căpitanul „Val-vîrtejului" nu se stăpîni să nu-i spună printre dinţi lui Ştefan, pe cînd se aflau la centru, faţă-n faţă :

— Ei, cum este cu aşa-zişii fotbalişti ?

Căpitanul „Turcaleţului" nu-i răspunse. Era furios. Încă nu înţelegea de ce nu pot trece peste apărarea celor dintr-a şaptea. Ultimele minute ale reprizei se scurseră într-o luptă surdă, la centrul terenului. Nu lipsiră accidentele. Nicu Ştafetă fu lovit la gleznă şi înlocuit cu Sergiu Marcă Poştală. Galeria celor dintr-a şaptea reclama cu stăruinţă eliminarea lui Furnică. Se pare că acesta îl lovise intenţionat pe Nicu, dar arbitrul nu observase.

În pauză, Ștefan își strînse furios împrejur coechipierii și-i beșteli. Ghinea îl întrerupse :

— Tu ești vinovatul. Ceri toate mingile și n-ai să reușești să marchezi nici un gol, pentru că ești marcat bine. Sînt de părere să-i înșelăm. Ne vom preface că te căutăm cu baloanele numai pe tine, și pe de altă parte, eu voi aștepta pe margine, în extrema stîngă, nemarcat.

Ceilalți aprobară. Ștefan nu-i mai asculta. După ce că tocilarii conduceau cu 3—0, mai avea și rebeliune în echipă ! ! ! Se întoarse lumea pe dos ! Mormolocii, dacă se gîndea bine, alergau cu ușurință, controlau mingea cu multă dexteritate și mai ales trăgeau la poartă cu precizie. Furia îl făcea să nu mai vadă înaintea ochilor. I se părea de neconceput ca echipa clasei a șasea să nu iasă campioană pe școală. Mai departe nu îndrăznea să se gîndească. Adică împiedicații ăștia să reprezinte școala lor în campionatul interșcolar pe Capitală ? Nu, era numai un vis urît.

Fluierul arbitrului îl chema din nou pe teren. Soarele ardea foarte puternic căci era aproape de prînz. „Nu mai sînt decît treizeci de minute de joc, își repeta Ștefan în gînd, treizeci de minute, atît... Trebuia făcut totul pentru a termina cu mormolocii"... Și, ca să puie capăt acestei furii, sosi și o delegație de suporteri ai „Val-vîrtejului", cu sticlele de lapte. Erau trei băieți care nu spuseră nimic. Așezară numai sticlele în fața jucătorilor clasei a șasea și se depărtară, după ce rezemară de ele un carton pe care scria :

„Întrucît s-a greșit adresa, destinatarul adevărat e rugat să primească porția necesară de lapte. Biberoanele vor sosi la sfîrșitul meciului...

Semnat, echipa „Val-vîrtej".

Ștefan lovi cu piciorul sticlele, spărgînd două. Galeria aplaudă. Bolidu' strigă de la locul lui :

— Nu risipiți laptele că o să vă mai trebuie...

Sportivele se înjumătățiseră. Cîteva plecaseră acasă, decepționate de întorsătura jocului, și mai ales pentru că nu mai puteau să rabde glumele prietenelor Mariei. Numai Steluța nu se descurajase.

— Tot tehnica o să-și spună cuvîntul pînă la urmă, zicea, o să vedem noi...

Repriza a doua începu într-un ritm lent. „Val-vîrtej“ nu atacă decît rar. Se vedea bine că jucătorii se știu în avantaj. În schimb, cu toată febra musculară care-i obosea, cei dintr-a șasea atacau furios. Tactica propusă de Ghinea dădu roade. În trei minute, „Turcalețul“ marcă două goluri. Pînă să înțeleagă cei dintr-a șaptea șiretenia, Ghinea, la care nu se uita nimeni, scăpă de două ori spre poartă și trase sec pe lîngă Micu. În minutul patruzeci al partidei, scorul deveni 3—2 !

Romică Șaibă părea mai calm ca niciodată. Șeful îi strigă lui Sergiu să ajute apărarea. Acesta juca mai puțin bine decît Nicu Ștafetă și nu se putea spune că nu se bagă de seamă.

Pe margine, coriștii clasei a cincea strigau cît puteau :

— „Tur-ca-le-țul“ ! „Tur-ca-le-țul“ ! „E-ga-la-rea“ ! „E-ga-la-rea“ !

Bolidu răspunse prin bătăi de tobă înfiorătoare. Cornetele de carton ale celor dintr-a șaptea acoperiră glasurile celorlalți. La jumătatea reprizei, Ștefan, văzînd că nu reușesc să mai marcheze nici un gol, îi șopti lui Furnică să-l lovească la picioare pe Romică Șaibă, care se dovedea cel mai periculos atacant al „Val-vîrtejului“. La o minge înaltă fundașul celor dintr-a șasea îl lovi la gleznă în plină săritură. Căpitanul tocilarilor căzu la pămînt. În cîteva clipe, încheietura piciorului stîng se mări, învinețindu-se. Arbitrul îl eliminase de pe teren pe agresor. Grăsanul se trezi chemat de către tatăl lui Nicu. Bolidului nu-i venea să-și creadă urechilor. Intră fîstîcit pe teren, salutat de aplauzele ironice ale galeriei.

Cei dintr-a șaptea crezură cîteva clipe că meciul era pierdut. Într-un minut, Micu apără două goluri ca și făcute. O degajare și balonul ajunse la Bolidu’. După trei pași, grăsanul se întinse cît era de lat pe pămînt. Se împiedicase fugind și își rupsese cămașa într-un umăr. Șansele de a cîștiga campionatul scădeau.

Ștefan începuse din nou să ceară toate mingile la el. Cu zece minute înainte de sfîrșit, Bolidu’ driblă pe Gică și pe Furnică, pasă pe partea opusă și Mîță marcă al treilea gol în ziua aceea. Scorul era de 4—2 în favoarea „Val-vîrtejului“.

Tocilarii jucară după aceea cu mai multă siguranţă. Mingea trecu repede de la unul la altul şi, după un minut, Bolidu’ marcă nestingherit pe sus.

Bolidu’ le şopti celorlalţi la centru :

— Acum să le facem şi puţină „demonstraţie“...

Şi „demonstraţia“ o începu chiar el din întîmplare. O degajare lungă a lui Micu îl prinse fugind pe marginea terenului. Grasul era singurul jucător nemarcat din echipa „Val-vîrtej“ ; asta şi pentru că „Turcaleţul“ juca în cinci oameni. Bolidu’ nici nu bănuia ce avea să se întîmple. El simţea numai că mingea e undeva în aer şi că trebuie să alerge spre poartă ca s-o ajungă. Cam la şase metri de bară ridică ochii spre cer, căutînd să vadă dacă a sosit înaintea balonului. Oprindu-se pe neaşteptate, se împiedică şi căzu...

Multe zile după terminarea campionatului, el încă povestea cui voia să-l asculte :

— Fug ce fug şi deodată văd mingea înaintea mea. Să întind piciorul nu se mai putea. Trebuia însă să marchez şi eu un gol. Şi-am plonjat fără frică, atingînd balonul cu capul. Portarul „Turcaleţului“ nici n-a mai văzut aşa ceva...

În realitate, mingea degajată de portar se lovise de spinarea Bolidului şi căpătase o traiectorie curioasă. Ea se rostogolise pe lîngă portarul clasei a şasea, care orice putea să creadă, în afară de faptul acesta : că grăsanul ar putea înscrie vreodată un gol !

Romică Şaibă uitase de durerile pe care le simţea la gleznă. Alerga pe margine şchiopătînd, dînd sfaturi :

— Marcaţi-l pe Ştefan ! Nu aşa, Clipici ! Nu aşa, Mîţă !

Şeful îl potoli :

— Stai mai bine jos şi priveşte...

„Turcaleţul“ atacă pentru ultima oară cu toţi jucătorii. Nu mai era nimic de făcut. Pînă şi Sică, portarul, ajunsese la linia de centru. „Val-vîrtej“ se apăra cu desperare. Ceasul „Doxa“ strălucea la mîna lui Nicu Ştafetă care număra emoţionat minutele.

Pînă la sfîrşit, cei dintr-a şasea nu mai reuşiră să înscrie decît un punct. Meciul luă sfîrşit cu scorul de 5—3 în favoarea tocilarilor. Galeria „Turcaleţului“ se risipi. Sportivele dispărură în cîteva minute. În mijlocul terenului Bolidu' îl îmbrăţişă pe Şef, care se grăbise să-i felicite. Acest meci nu avea să-l uite niciodată !

*

Premiile s-au împărţit după cinci minute. Furioşi, cei dintr-a şasea voiseră să plece imediat acasă. Abia i-a ţinut în frîu Ştefan.

— Nu vă e ruşine ? Or să creadă că nu ştim să primim înfrîngerile ! Ce fel de mîndrie aveţi ?

Furnică îşi trîntea furios tenişii de pămînt :

— Pentru asta m-am sacrificat eu ? Să fiu eliminat de pe teren, în faţa profesorilor, a instructorului, a antrenorului... Şi măcar să fi cîştigat !

Fură chemaţi în faţa mesei pe care se aflau tricourile albastre şi balonul puţin zgîriat. Se aliniară pe trei rînduri. Antrenorul de la „Tînărul dinamovist“ îi strînse mîna lui Romică Şaibă şi-l felicită :

— Aţi fost mai buni, mai sportivi, mai dîrji. Aţi meritat victoria !

Uţu privea soarele. Începuse să lăcrimeze. Cel puţin aşa avea o scuză. Ştefan făcuse cu vîrful pantofului o gaură în nisip.

Numai Nelu Cotcodac mai apucă să spună Bolidului cu voce sugrumată :

— Bravo, mă...

Îl înecase plînsul şi o porni înapoi să nu-l vadă cineva.

Jucătorii „Val-vîrtejului“ fură luaţi pe sus. Pionierul, care-i împrumutase toba grăsanului, îl întreba pe acesta unde-o lăsase.

— Caută şi tu ! îi răspunsese. Nu vezi că sîntem ocupaţi ?

Clipici pipăia tricoul albastru pe care-l căpătase :

— E fain, mă ! Clasa una ! Păcat că nu sînt opt, şi pentru rezerve.

— Să stea motanul în mustăţi dacă nu mi-e prea larg.., se văita Nicu Ştafetă.

— Lasă că intră la apă ! îl linişti Micu.

Sergiu Marcă poștală se trezi luat de braț. Cînd se întoarse, în fața lui stătea Maria.

— Poftim cartea !

Filatelistul se bîlbîi :

— Deci...

— Păi dac-ai jucat, trebuia să-mi țin promisiunea. Înseamnă că nu m-ai mințit...

Și fata rîse cu cel mai frumos chip pe care-l văzuse vreodată Guadelupa.

Șeful fusese uitat undeva în marginea mulțimii de băieți. El nu făcu nimic pentru ca să le amintească prezența sa. Îi urmă tăcut pînă în stradă, socotindu-și banii pentru prăjituri...

EDITURA TINERETULUI

Lei 3,25